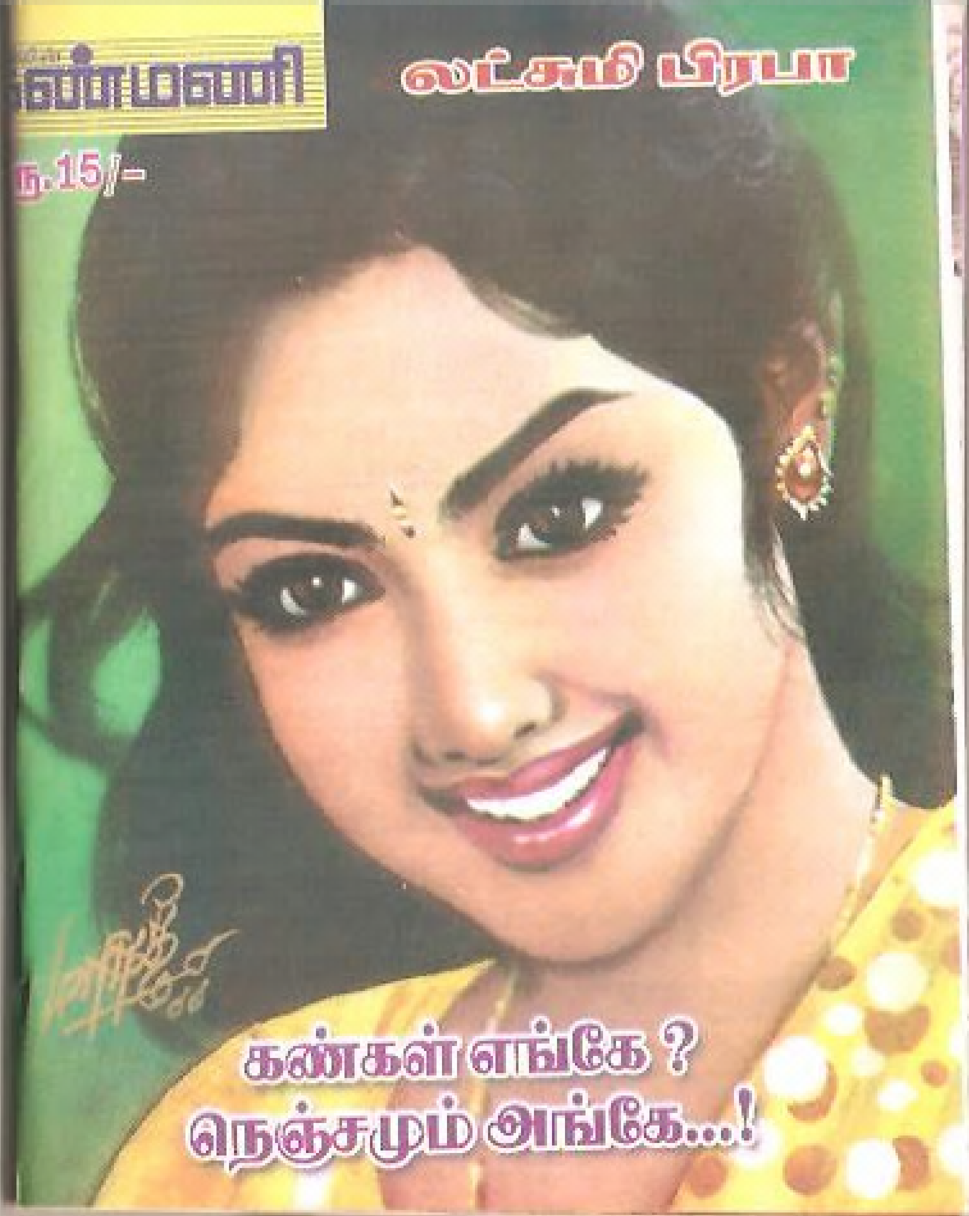
லட்சுமி பிரபா
ரூ.15/-
கண்கள் எங்கே ?
நெஞ்சமும் அங்கே...!

கண்கள் எங்கே...? நெஞ்சமும் அங்கே!

மழையை பூமிக்கு அனுப்பி, மண்வாசனையை எழுப்பி பூக்களின் நலம் விசாரிக்கத் தொடங்கியது வானம்!

வழக்கம்போல் அதிகாலை நான்கு மணிக்கே எழுந்து விட்டிருந்தாள் அஞ்சலி....

குளிரோ, மழையோ.. எதையுமே பொருட்படுத்தமாட்டாள். சில்லென்ற நீரில் குளித்து முடித்துவிடுவாள்.

'ரொம்ப சில்லுன்னு இருக்கே... எனக்கு வெந்நீர் வேண்டும்.' என்றோ.... அல்லது நான் அப்புறமா வெயில் ஏறினதுக்கு பின்பு குளிக்கிறேனே?'' என்றோ.. அவள் இது வரை சிணுங்கியதே இல்லை.

இன்றும் அப்படித்தான்.. குளித்துவிட்டு வந்தவள்.... முற்றத்தில் பெய்த மழையை சில கணங்கள் நின்று ரசித்தாள்.

பின் பக்கத்து தோட்டத்திற்குச் சென்று.. மழையில் நனைந்து இலேசாய் தலை குனிந்திருந்த மஞ்சள் ரோஜாவை இலையுடன் சேர்த்துக் கிள்ளிப் பறித்தாள்.

ஒவ்வொரு இதழ்களுக்கும் அடியிலும் ஒளிந்திருந்த மழைத்துளிகளை மெல்ல உதறி சிதறடித்து விட்டு.. ரோஜா மலரை, கூடத்தில் நடு நாயகமாக மாட்டப்பட்டிருந்த அம்மாவின் படத்திற்கு சூட்டினாள்.

அம்மா தேவகி நான்கு சட்டத்திற்குள் அடங்கி சாந்தமாய் புன்முறுவல் பூத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

- லட்சுமி பிரபா

''எங்களை விட்டுட்டுப்போக... உனக்கு எப்படிம்மா மனசு வந்துச்சு?

பாட்டிக்கும் உடம்புக்கு முடியலையேம்மா.. வயசானவங்க இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கு எங்களுக்கு ஆதரவா இருப்பாங்க?

அரக்க குணம் படைச்ச அப்பா.... எங்களை ஆட்டிப்படைச்ச சித்ரவதை பண்றாரேம்மா?

அவரோட கொடுமையத் தாங்க முடியாம தானே.... மாரடைப்பு வந்து நீ ஒரேடியா இந்த உலகத்தை விட்டுப் போயிட்டே....?

அக்கா மைதிலியை பாழுங்கிணத்துல அப்பா தள்ளி விட்டுட்டாரு....

இந்தக் கண்றாவியை எல்லாம்.... நீ பார்த்திருந்தா புழுவா துடிச்சுப் போயிருப்பே....

எனக்கும் தங்கச்சி ஷர்மிலிக்கும் அப்பா எந்த மாதிரி வேட்டு வைக்கப் போறாரோன்னு.. பாட்டியும் நாங்களும் தினம் தினம் பயந்து செத்துட்டு இருக்கோம்.

நல்லா படிக்க வைச்சு சொந்தக்கால்லே நின்னு கை நிறைய சம்பாதிக்கும்படி என்னை நீ உருவாக்கிட்டே....

ஆபீஸ் வேலை முடிஞ்சு வீட்டுக்கு வாரனும்னாலே..... ஏதோ நரகத்துக்குப் போற மாதிரி மனம் கசந்து போகுதே?

பாட்டி மட்டும் இல்லைன்னா.... எங்க நிலைமை என்ன ஆயிருக்குமோன்னு நெனச்சுக் கூடப் பார்க்க முடியலை. கவலைப்பட்டே பாட்டி ரொம்பவும் முடியாம போயிட்டாங்க ஷர்மிலி படிச்சு முடிக்கணும்....

எதிர்காலத்தை நெனச்சா.... எனக்கு ரொம்ப ரொம்ப பயமா இருக்கும்மா.... அப்பா ஏடாகூடமா என்ன வேணாலும் பண்ணிடுவாரே?

எங்களுக்கு எப்போ விடிவு காலம் பிறக்கும்னு தெரியலையே? விடிவு காலம் பிறக்குமா? இல்ல.. மைதிலி அக்காவுக்கு ஏற்பட்ட கதியே எங்களுக்கும் நேர்ந்திடுமான்னு... பயமா இருக்கே....?''

அஞ்சலி தனக்குள் புலம்பியபடி... அம்மா தேவகியின் படத்தைத் தொட்டு வணங்கினாள்.

விழிகளிலிருந்து மடை திறந்த வெள்ளமாய் கண்ணீர் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

"அம்மாடி அஞ்சலி..!"

மெல்லிய குரலில் பாட்டி மரகதம் அழைக்கும் சப்தம் கேட்கவே.... சட்டென்று கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டு .. இடது பக்கத்திலிருந்த அறைக்குள் புகுந்தாள்.

"என்ன பாட்டி? நைட்டெல்லாம் இருமிட்டே இருந்தீங்களே? மிளகும் சுக்கும் தட்டிப்போட்டு கஷாயம் வச்சுத்தரட்டுமா?" என்றபடி ஆதுரமாய் அவரது கையைப் பற்றிக் கொண்டாள்.

"மழைக்காலமா இருக்குல்ல...? அதான்... இருக்கிற வேலைகள் உனக்குப் போதாதா? இப்பத்துலே இருந்து பம்பரமா சுழன்று வேலை செய்யப்போறே.. டிபன், சாப்பாடு எல்லாம் செய்து வச்சுட்டு ஆபீசுக்கு ஓடணும்.

சாயந்தரம் அலுத்துக் களைச்சு ஆறு மணிக்கு மேலதான் வீட்டுக்கு வர்றே.... உன்னைப் பார்த்தா ரொம்பவும் பாவமா இருக்குடா...

என்னைப் பத்தின கவலையை விடு.... இந்தா! இதைக் கட்டிக்கிட்டு வாம்மா... இன்னிக்கு உனக்குப் பிறந்த நாள். அது கூட உனக்கு ஞாபகம் இல்லையா?"

அஞ்சலி வியப்புடன் அந்த அட்டைப் பெட்டியை பிரித்துப்பார்த்தாள்.

அவளுக்கு மிகவும் பிடித்த மயில் கழுத்து வண்ணத்தில் சில்க் காட்டன் புடவை.... பொருத்தமான நிறத்தில் தைக்கப்பட்டிருந்த ரெடிமேட் ரவிக்கை...!

"இன்னிக்கு எனக்குப் பிறந்த நாளா? ஞாபகமே இல்ல பாட்டி! எப்போ கடைக்குப் போய் இதை வாங்கிட்டு வந்தீங்க? எதுக்கு உங்களுக்கு வீண் சிரமம்? இந்த தள்ளாத வயசுல...."

அவள் பேசி முடிக்கும் முன் கையமர்த்தினார் மரகதம்.

"போன வாரம் ஆட்டோவுல ஷர்மிலியைக் கூட அழைச்சுகிட்டுப் போயி.... இதை வாங்கி வச்சேன். இதுல என்ன சிரமம் இருக்கும்மா?

உன் பிறந்த நாள் கூட உனக்கு ஞாபகத்துல இல்ல.. அந்தளவுக்கு

உனக்கு கவலை... பெத்த தகப்பன் உங்களை ஆட்டிப்படைக்கிறான்.

அவனைப் பெத்த பாவி நான்... நீங்க படறபாட்டை தினமும் கையாலாகாத தனமா வேடிக்கை பார்த்துட்டு இருக்கேனே? நான் ஒரு மகாபாவி அஞ்சலி!"

"அப்படியெல்லாம் பேசாதீங்க பாட்டி! பாவம்... நீங்க என்ன பண்ணுவீங்க? பல வருஷமா எத்தனையோ வாட்டி அப்பா கிட்டே கெஞ்சியும் பார்த்தீங்க.... சத்தம் போட்டும் பார்த்தீங்க.... என்ன பிரயோஜனம்?

நாளுக்கு நாள் அவரோட அராஜகம் கூடிக்கிட்டே தான் போகுதே தவிர... குறைஞ்ச பாடில்லை... இது உங்க கை மீறிப்போன விஷயம்... நீங்க என்ன செய்ய முடியும்?"

"பெத்தவ நான் தானே அஞ்சலி? என்னோட வளர்ப்பு சரியில்லைன்னு தானே அர்த்தம்? இந்தக் குற்ற உணர்வு எனக்கு இருக்கத் தானே செய்யும்?"

பாட்டியின் விழிகளிலிருந்து கண்ணீர் தாரைதாரையாக வடிந்தது.

"உங்க வளர்ப்பிலே குறை சொல்ல முடியாது. பாட்டி! கடந்த பத்து வருஷங்களுக்கு முன்னாடி வரைக்கும்... அப்பா அன்பானவரா, நல்ல கணவரா, குடும்பத் தலைவரா இருந்திருக்காரே?

கெட்ட சகவாசத்தாலே புத்தி மாறிப்போயி.... ரொம்ப மோசமானவரா மாறிட்டாரே? உங்க வளர்ப்புல எந்தத் தப்பும் இல்லை பாட்டி.... நீங்க வருத்தப்படாதீங்க..."

"வருத்தப்படாம எப்படி இருக்க முடியும்? நான் பெத்த பிள்ளை குடிகாரனா, போக்கிரியா, துக்கிரியா மாறிட்டான்.

இந்த வேதனையில என்னோட மருமக.. உங்கம்மா.... போய்

"போயும் போயும் காலி சிலிண்டரை திருடிட்டு வந்திருக்கீங்களே?"

"இதுதான் தூக்கிட்டு வர்றதுக்கு கொஞ்சம் லேசா இருந்துச்சு"

-முருகேசன், தேனி.

''சாமியார் படு மோசம்''

''பின்னே என்னடி.. தொப்புளில் இருந்து விபூதி வரவழைச்சுத் தருகிறாரடி!''

-எம்.அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

சேர்ந்துட்டாளோ? வயசுக்கு வந்த பேத்திகளோட வாழ்க்கையை இவன் சீரழிச்சுடுவானோன்னு எனக்கு ரொம்ப பயமா இருக்கே?

அந்த பாழாய் போன சிகாமணி கூட சேர்ந்து கூட்டு வியாபாரம் பண்றேன்னு..... உங்கப்பன் சொன்னப்பவே நான் தடுத்துப் பார்த்தேன்.

இவன் காது குடுத்து கேட்கவே இல்லையே? சகவாச தோஷத்தால குடி சீட்டாட்டம்னு எல்லா கெட்ட பழக்கங்களுக்கும் அடிமையா ஆனதோட.. போதை தலைக்கேறிட்டா... வீட்டுக்கு வந்து பொண்டாட்டி பிள்ளைகளை இழுத்துப் போட்டு அடிக்க ஆரம்பிச்சுட்டான்.

உங்கம்மா அப்பிராணி.. இதுவே வேற எந்தப் பெண்ணாக இருந்தாலும் கண்டிப்பா தன் பெண்களை அழைச்சுட்டு வெளிநடப்பு செய்திருப்பா....

நம்ம குடும்பத்தோட பாரம்பரியமும், கவுரமும் கெட்டுப் போயிடக் கூடாதுன்னு... மென்னு முழுங்கிட்டு கம்முனு இருந்துட்டா...

வீட்டு செலவுக்கு சல்லிப்பைசா அவன் தர்றதே இல்ல.... உங்கம்மா டீச்சர் வேலைக்குப் போய் தான் குடும்ப பாரத்தை இழுத்துட்டுப்போனா.., எல்லாத்தையும் சகிச்சவ தான்...

ஆனா மூத்த மகளை கண் மூடித்தனமா உங்கப்பன் பாழுங்கிணத்துல தள்ள துணிஞ்சுட்டான்னு தெரிஞ்சதும் துக்கம் தாளாம கண்ணை மூடிட்டா....

கடவுள் புண்ணியத்துல பரம்பரையா வந்த இந்த சொந்த வீடு இருக்கிறதால... வாடகைப் பிரச்சனை இல்லாம இருக்கோம்....

நீ கை நிறைய சம்பாதிக்கிறே.... நிம்மதியா பணத்தை வீட்டுல வச்சிருக்க முடியுதா? வயசுப் பொண்ணு வெளியில போய் உழைச்சு

சம்பாதிச்ச காசைக்கூட உங்கப்பன் திருடிடறான்.

இந்த எல்லாக் கொடுமைகளையும் கூட சகிச்சுக்கலாம். கொஞ்ச நாளாவே இவன் போக்கு ஒரு தினுசா படறதைத்தானே என்னால தாங்கிக்கவே முடியலை அஞ்சலி!

கவலையில நான் போசுக்குனு போயிட்டா... உங்க ரெண்டு பேரோட கதியென்ன? அந்த.சிகாமணியை அடிக்கடி வீட்டுக்கு உங்கப்பன் கூட்டிக்கிட்டு வர ஆரம்பிச்சுட்டானே?

நல்லதுக்கு நரி முட்டையிடலைன்னு பெரியவங்க சொல்வாங்க. இந்த நரிப்பய என்னத்துக்கு நம்மை வீட்டைச்சுத்தி சுத்தி வர்றான்?'' என்றபடி தேம்பினாள் பாட்டி மரகதம்.

அஞ்சலியால் இந்தக் கேள்விக்கு பதில் சொல்ல முடியவில்லை. இதே கவலை தான் அவளது மனதையும் செல்லாய் அரித்துக் கொண்டிருந்தது.

.இளைத்து கறுத்து எலும்பும் தோலுமாய் கண்களில் ஜீவன் தொலைந்து போயிருந்த பாட்டி தேம்பி அழுதளை.. அவளால் காண சகிக்க முடியவில்லை.

''நடக்கிறது நடக்கட்டும். கடவுள் மேல பாரத்தைப் போட்டு நம்ம கடமையை செஞ்சுட்டு இருக்க வேண்டியது தான். ஏற்கனவே உங்களுக்கு உடம்பு முடியலை.... இப்படி கவலை பட்டுட்டு அழுதா... அது உடல் நிலையை இன்னும் பாதிக்கும் பாட்டி!

விட்டுத்தள்ளுங்க... இன்னிக்கு எனக்கு பிறந்த நாள். நீங்க அழுதுட்டு இருந்தா எனக்கும் அழுகை வருது....''

தழுதழுத்தாள் அஞ்சலி.

''இல்லடா செல்லம்! நீ இன்னிக்கு அழக்கூடாது. போய் இந்தப் புடவையை கட்டிக்கிட்டு வாம்மா.... இந்தக் கலர் உனக்கு ரொம்ப எடுப்பா இருக்கும்....''

துக்கத்தை மென்று விழுங்கி விட்டு... கண்ணீரைப் புறங்கையால் துடைத்துக் கொண்டு... வலிய புன்னகையை வரவழைத்துக் கொண்டார் பாட்டி மரகதம்.

புடவையை நேர்த்தியாக கட்டி நீண்ட கூந்தலை வாரி தழையப் , பின்னலிட்டு முடித்து.... காதோரமாய் ஒற்றை பன்னீர் ரோஜாவை

செருகிக் கொண்டு அறைக்குள் புகுந்தாள்.

"என்னை ஆசீர்வாதம் பண்ணுங்க பாட்டி..."

"தீர்க்காயுசா, சவுபாக்கியவதியா நீ நீடூழி வாழணும்மா..."

தனது பாதங்களைத் தொட்டுப் பணிந்தவளின் அழகு முகத்தை மெல்ல வருடி விரல்களால் தனது நெற்றியில் நெட்டி முறித்து திருஷ்டி கழித்தார்.

"கோவிலுக்குப் போய் உன் பேர்ல அர்ச்சனை பண்ணிட்டு வந்துடு அஞ்சலி! கூட ஷர்மிலியையும் கூட்டிட்டுப்போ..."

"டிபன் பண்ணணும். சாப்பாடு செய்யணும். ஆபீசுக்கு லேட்டாயிடுமே பாட்டி! நா சாயந்தரமா ஆபீஸ் விட்டு வந்து கோவிலுக்குப் போயிக்கிறேனே...."

"சரிம்மா உன் இஷ்டம்..!" என்றபடி விழிகள் அகல அவனை ஏற இறங்கப் பார்த்தார்.

"என்ன பாட்டி இப்படி பார்க்கிறீங்க?" கேட்டபடியே பக்கத்தில் இருந்த அடுக்களைக்குள் புகுந்தாள்.

பாட்டி மெதுவாக அவளைப் பின் தொடர்ந்து வந்தார்.

"அப்படியே மகாலட்சுமி நேர்ல வந்தாப்பல இருக்கு. கையெடுத்து கும்பிடலாம் போலிருக்கு. அப்படியொரு தெய்வீக அழகோட இருக்கே நீ...! கண் குளிரப் பார்த்து ரசிக்க உங்கம்மாவுக்குத் தானே குடுத்து வைக்கலை...."

பால் குக்கரை அடுப்பில் ஏற்றிவிட்டு..... அஞ்சலி ஏதோ பதில் சொல்வதற்கு வாயெடுத்தாள்.

"இன்னிக்கு உனக்கு பிறந்த நாளா? பேஷ்! தூக்கம் கலைஞ்சு போயி மாடியிலேர்ந்து இறங்கி வந்தது நல்லதா போச்சு.

இல்லேன்னா... யாருமே என்கிட்டே விஷயத்தை சொல்லியிருக்க மாட்டீங்க.... அப்படித்தானே?"

ஏதோ பெரிய ஜோக்கடித்து விட்டாற்போல் கடகடவென்று சிரித்தார் மூர்த்தி.

அஞ்சலிக்கும், பாட்டிக்கும் தூக்கி வாரிப் போட்டது.

இருவரும் பதில் ஏதும் பேசாமல்.... அர்த்த பாவனையுடன் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

"இன்னிக்கு சாயந்தரம் ஆபீஸை விட்டு வந்ததும்... சூப்பரா ஒரு டின்னர் ரெடி பண்ணும்மா... என்னோட நண்பன் சிகாமணி வருவான்.

விருந்து அபாரமா இருக்குன்னு பாராட்டு வாங்கிடணும். சரியா? இன்றைய முக்கிய விருந்தாளி யாரு தெரியுமா?"

அஞ்சலிக்கு வயிற்றில் புளியைக் கரைத்தாற் போலிருந்தது.

"நம்ம ராஜதுரை தான்.... எவ்வளவு பெரிய வி.ஐ.பி.? நம்ம வீட்டுக்கு வர... நாம குடுத்து வச்சிருக்க வேணாமா? சமீப காலமாவே ராஜதுரை நம்ம வீட்டுக்கு வந்து போகணும்னு ஆவலா இருந்தாரு.... இது நல்ல சந்தர்ப்பம்... நாம்ப அசத்திடலாம்....."

"டேய் என்னடா இது? ராஜதுரையை என்னத்துக்கு கூப்பிடறே? அவனும் அவங்கப்பனும் சாராயம் காய்ச்சியே முன்னுக்கு வந்தவங்கடா.... அவன் எல்லாம் வி.ஐ.பி.யா?

வயசுப் பொண்ணுங்க இருக்கிற வீட்டுக்கு கண்ட கண்ட காலிப் பசங்களை எதுக்காக கூட்டிட்டு வர்றே? உனக்கு புத்திகித்தி கெட்டுப்போச்சா?

பாட்டி கொந்தளித்துப் போய் கேட்கத்தான் செய்தார்.

"சும்மாயிரு.... வர வர உன்னோட தொல்லை ஜாஸ்தியா போச்சு.... நான் தான் குடும்பத் தலைவன் இங்க நான் வச்சது தான் சட்டம்...!

மறுத்தாலோ.... மீறினாலோ.... புல்லா குடிச்சுட்டு வந்து உன்னோட பேத்திகளை நடுத்தெருவுக்கு இழுத்துப் போயி அடிப்பேன். கண்டபடி ஏசுவேன்.... தெருவே நாறிப்போயிடும். பரவாயில்லையாம்மா?" கேட்டுவிட்டு நக்கலாக மீண்டும் நகைத்தார் மூர்த்தி.

அஞ்சலிக்கு கிடுகிடுவென்ற நடுக்கம் உடம்பெங்கும் இளைவிட்டுப் படர்ந்தது.

"அடப்பாவி! நீயெல்லாம் ஒரு அப்பனாடா?" பாட்டி தழுதழுத்தார்.

"பாட்டி! சும்மாயிருங்க... உங்களை கை நீட்டிடப்போறாரு. நீங்க தாங்க மாட்டீங்க.... எதிர்த்துப்பேச வேணாம் ப்ளீஸ்....."

மெல்லிய குரலில் முணுமுணுத்தாள்.

மூர்த்தி சிட்டியடித்த படியே மாடியேறிப்போனார்.

''பாட்டி! நேத்துதான் சம்பளம் வாங்கினேன். மைதிலி அக்கா ஆபீசுக்கு போன் பண்ணி... ரொம்ப அழுதா அத்தான் குடிச்சுட்டு வந்து அவளை பெல்ட்டால விளாசித் தள்ளிட்டாராம்... முதுகுத் தோல் உரிஞ்சுடுச்சாம்''

''ஐயையோ....! என்னத்துக்கு அடிச்சானாம் அந்தப்பாவி?''

''எல்லாம் பணத்துக்கு தான்... எதுக்கு அக்கா நீ பட்டுக்கிட்டே இருக்கே? பேசாம நம்ம வீட்டுக்கே வந்துடுன்னு நான் சொன்னேன்.

ஆறு மாசத்துல எனக்கொரு பெண் குழந்தை இருக்கு. நான் குழந்தையோட வீட்டுக்கு வந்துட்டா.. வீட்டுல ரெண்டு தங்கச்சிகளோட எதிர்கால வாழ்க்கை பாதிக்கப்படுமேன்னு.. அக்கா பயப்படறா....

அவ வாழாவெட்டியா வந்துட்டா... எங்களுக்கு கல்யாணமே நடக்காம போயிடுமேன்னு புலம்பறா...

ஆபீஸ் முடிஞ்சதுமே அவ வீட்டுக்குப் போயி பாதி சம்பளப் பணத்தை குடுத்துட்டு தான் வந்தேன். இதைச் சொன்னா... நீங்க மனசு வருத்தப்படுவீங்கன்னு தான்.... நான் கம்முன்னு இருந்துட்டேன்....

பாதி சம்பளத்தை வச்சு ஷர்மிலிக்கு காலேஜ் பீஸ் கட்டணும். இந்த மாசத்தை ஓட்டியாகணும். அப்பா செலவுக்கு கேட்கிறப்போ பணத்தை எண்ணி வைக்கணும்.

இதுல விருந்து ஏற்பாடு வேற? எப்படி சமாளிக்கப்போறேனோ தெரியலையே? அவரு சொன்னதை செய்யக் கூடியவர் பாட்டி! அதான் எனக்கு பயமா இருக்கு''

மெல்லிய குரலில் புலம்பினாள் அஞ்சலி.

''அவன் சொல்றதுக்கெல்லாம்.... நாம்ப தலையை ஆட்டினா எப்படி அஞ்சலி?

ராஜதுரை ஒரு பொறுக்கி. அவனைக் கூப்பிட்டு விருந்துவச்சா..... அக்கம் பக்கத்துல இருக்கிறவங்க நம்மை என்ன நினைப்பாங்க?

இந்த லட்சணத்துல அந்த சிகாமணி வேற வர்றானாம். தூத்தேறி! ஐயையோ... உங்கப்பன் வேற எதுக்கோ அழுகோல் போடறானோ?

மொத்தத்துலே.... உனக்குப் பெரிய ஆபத்து காத்திருக்கு அஞ்சலி!''

அஞ்சலிக்கு பயத்தில் நா உலர்ந்தது.

அடிவயற்றில் ஒரு பயப்பந்து வேகமாய் உருண்டது.

2

அஞ்சலியின் விழிகளில் 'குபுக்' என்று வெப்ப நீர் ஊற்றெடுத்தது.

கீழுதட்டை அழுத்தக்கடித்து சிரமப்பட்டு கண்களை இருமுறை சிமிட்டி பொங்கிய கண்ணீரை உள்ளிழுத்துக் கொண்டாள்.

துக்கம் பந்தாய் எழும்பி அவளது தொண்டையை அடைத்துக் கொண்டிருந்தது.

''பூவோ? பொன்னோன்னு பொத்திப் பொத்தி வளர்த்தோமே? பாவம்... மைதிலி எப்படியெல்லாம் வலியில துடிதுடிச்சாளோ?

அவ முதுகுத்தோல் உரியும்படியா பெல்ட்டால அவ புருஷன் விளாசித் தள்ளியிருக்கானே? கட்டிக் குடுத்த நாள்லே இருந்து அவ சித்ரவதைதானே பட்டுக்கிட்டு இருக்கா?

மூத்த பேத்தியை நெனச்சு நான் கவலைப்படறதா? இல்ல... உன்னையும் ஷர்மிலியையும் நெனச்சு அழறதா?

விருந்துக்கு ஏற்பாடு பண்ணுன்னு உத்தரவு போட்டுட்டு போயிட்டான் உங்கப்பன்... பண்ணாம இருந்தா உங்களை வருத்தி எடுத்துடுவான். ஏற்பாடு பண்ணினா கண்ட காவாலிபசங்க எல்லாம் வீட்டுக்குள்ளே வருவானுங்க....

''உன் கணவர் உயரமா இருக்காருனு எல்லார் கிட்டேயும் சொல்றியே என்னடி விஷயம்?''

''கொட்டணும்னா குனியச் சொல்ல வேண்டியதிருக்கே!''

-முருகேசன், தேனி.

இந்தக் கொடுமையை எல்லாம் கண்ணார பார்த்துட்டிருக்கேனே? பேசாம பகவான் என்னை எடுத்துட்டுப்போயிடக் கூடாதா?''

பாட்டி மரகதம் சரிந்து அமர்ந்து கேவி அழுதார்.

முகுது குலுங்க தீனமாய் அழுதவரைத் தேற்றும் வகை தெரியாமல்.... சில கணங்கள் வெறித்துப் பார்த்தாள் அஞ்சலி.

முட்டிக் கொண்டு வந்த அழுகையை அடக்கியபடி... சட்டென்று முழங்காலிட்டு அமர்ந்தாள்.

''என்ன பாட்டி இது? பெரியவங்க நீங்க... நீங்களே இப்படி மனசு ஒடிஞ்சு அழுதா எப்படி பாட்டி?

நீங்கதானே எங்களுக்கு ஆறுதல் சொல்லணும். இன்னிக்கு நேத்தா அப்பா இப்படி ஏடாகூடமா நடந்துக்கிடறாரு?

தினமும் எதாச்சும் ரோதனை பண்றதே அவரோட வாடிக்கையா போச்சே? கவலைப்பட்டு அழுதா எல்லாம் மாறிடப்போகுதா பாட்டி? சொல்லுங்க''

வாத்சல்யத்துடன் பாட்டியின் கண்ணீரைத் துடைத்து ஆதுரமாய் அவரது புறத்தில் கை வைத்தாள்.

''இந்த புத்திகெட்டப் பயல் ஏடாகூடமா நடந்துக்கக் கூடியவன் தான். நான் இல்லேங்கல... ஆனா இன்னிக்கு உனக்கொரு கண்டிஷன் போட்டானே?

அது உன்னை பெரிய இக்கட்டுலமாட்டி விட்டுரும்னு... என் உள் மனசு எச்சரிக்குது அஞ்சலி!

ராஜதுரையும் அவனோட அப்பனையும் பத்தி நா நிறையவே கேள்விப்பட்டிருக்கேன். சரியான பொம்பளைப்பொறுக்கிப் பசங்க.... இதெல்லாம் போதாதுன்னு சிகாமணியும் வர்றானாமே?''

''அந்தாளு அப்பாவோட நண்பராச்சே? அவரு அடிக்கடி வீட்டுக்கு வந்துட்டு தானே இருக்காரு அவரை நெனச்சு ஏன் பயப்பட நீங்க பாட்டி?''

''வயதுக்கு மீறின பொறுப்புணர்ச்சியோட நீ நடந்துக்கிடறவள் தான்.. ஆனா உனக்கு அனுபவம் பத்தாதும்மா....

இன்னும் உனக்கு உலகம் புரியலை.... நான் மூணு தலைமுறையைக் கண்டவளாச்சே?

பார்க்கிற பார்வையிலேயே என்னால எடை போட முடியும்... அந்த சிகாமணி உன்னைப் பார்க்கிற பார்வையே சரியில்லைம்மா....

அவனுக்கும் உங்கப்பனோட வயசுதான்... ஒரு மகள் ஸ்தானத்துல அவன் உன்னைப் பார்க்கலை.... அதை நெனச்சாத்தான் எனக்கு ரொம்ப கொதிப்பா இருக்கு...''

''எனக்கும் அது புரியாம இல்ல பாட்டி! ஆனா... வேற என்ன செய்ய முடியும் சொல்லுங்க? அவரு இந்த வீட்டுக்கு வரக்கூடாதுன்னு... நாம்ப சொல்ல முடியுமா?

அவ்வளவு தான்... வீட்டை ரணகளம் பண்ணிட்டுத்தான் அப்பா மறுவேலை பார்ப்பாரு... சரிங்கபாட்டி! எந்திரிங்க....

''கடவுள் மேல பாரத்தைப் போட்டுட்டு உங்க ரூமுக்குப் போங்க... இது சம்மந்தமா மேற்கொண்டு அப்பாகிட்ட நீங்க இதையும் பேசாதீங்க...''

கோபம் வந்தா அந்த மனுஷருக்கு கண்மண் தெரியாதே? கோபத்துல எசகுபிசகா கையை நீட்டிட்டாருன்னா... நீங்க தாங்கவே மாட்டீங்க பாட்டி! ஜாக்கிரதை...!''

''பாவிப்பய.... இவன் கையை ஒடிச்சு அடுப்புல வைக்க... இவனோட திமிருக்கும் அகம்பாவத்துக்கும். இவன் பண்ற அராஜகத்துக்கும்... கடவுள் கண்டிப்பா கூலி குடுக்கத் தான் போறாரு... பார்த்துட்டே இரேன்....

உங்களை, இந்த அரக்கன் கிட்டேயிருந்து நா எப்படி மீட்கப் போறேன்னு தெரியலையே? கடவுள் தான் கண்ணுதொறந்து பார்க்கணும்....''

கையாலாகாமல் மெல்லப் புலம்பியபடி தளர்வாய் எழுந்து நடந்து தனது அறைக்குள் புகுந்தார் பாட்டி.

அதற்கு மேல் அஞ்சலிக்கு நிற்க நேரமில்லை.

மலை போன்று கவலை மனதை அழுத்தினாலும் பம்பரமாய் சுழன்று எல்லா வேலைகளையும் முடித்து விட்டு ஹாண்ட்பேக்கை தோளில் மாட்டிக் கொண்டு ஓட்டமும் நடையுமாக ஓடிச் சென்று பஸ்ஸைப் பிடித்து ஜன்னல் ஓரமாய் அமர்ந்தாள்.

ஜன்னல் புறத்தே முகத்தை திருப்பிக் கொண்டாள். மறுகணமே

"சரி உங்க கடைல எனக்கு அக்கவுண்ட் இருக்கு"
"தெரியுமே இப்ப அதுக்கென்ன?"
"அதில் பணம் வித்ட்ரா பண்ணனும்"
-எம்.அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

பட்டனைத் தட்டி விட்டாற்போன்று மடை திறந்த வெள்ளமாய் கண்ணீர் கன்னங்களில் வழிந்தோடியது.

'இன்று மாலை ஆபிஸை விட்டு வீட்டிற்குப் போனதும் விருந்துக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமே? கண்ட கண்ட காலிப்பயல்களுக்கு நான் விருந்து பரிமாற வேண்டுமே?

ஐயோ! இதென்ன கொடுமை? கண்ணின் இமைபோல் பாதுகாக்க வேண்டிய அப்பாவே எங்களை இக்கட்டில் மாட்டி விடுகிறாரே?

எங்களுக்கு யார் பாதுகாப்பு? இதை வெளியில் உறவினர்கள் யாரிடமும் சொல்லி முறையிடக்கூட முடியாதே? இதைக் கேள்விப்பட்டால் நம் குடும்பத்திற்கு தானே கேவலம்?

அப்பா யாருக்கும் அடங்க மாட்டாரே? இன்றைக்கு விருந்து வைக்க உத்தரவிட்ட மனிதர் நாளை வேறு எந்த வம்பில் மாட்டி விடப்போகிறாரோ?

எப்படி நான் தப்பிக்கப் போகிறேன்?

பேசாமல் மருந்தை குடித்து விட்டு செத்து விடலாம் போலிருக்கிறதே?

இன்று மட்டும் விருந்து ஏற்பாடு நடத்து விட்டால்? ராஜதுரை போன்ற பொறுக்கிகளுக்கு குளிர் விட்டுப் போய் விடுமே?

இதை ஒரு சாக்காக வைத்துக் கொண்டு அடிக்கடி வீட்டுக்கு வருவானே? அப்பாவைத் தாண்டி விட்டு காரியம் சாதித்துக் கொள்ளப் பார்ப்பானே?

இந்த கிழம் சிகாமணியே ஏற இறங்கப் பார்வையால் அளவெடுக்கும் போது, இந்த இளவட்டம் ராஜதுரையை கேட்பானேன்?

நான் தற்கொலை செய்து கொண்டால் என்னாகும்? அக்கா மைதி

லியின் கதி?

'பாட்டி ஷர்மிலி என்று யாரையுமே நான் அம்போ என்று தவிக்க விட்டுச் செல்ல முடியாதே? இருக்கவும் முடியவில்லை. போய் சேரவும் கூடாது.

இதென்ன அவஸ்தை?

அம்மா...! மாங்காட்டு காமாட்சி தாயே! எனக்கு நீ தான் ஒரு வழி காட்ட வேண்டும். காட்டும் வழியை சீக்கிரமாக காட்டு தாயே!

என்னைப் பெற்ற அரக்கன் இன்று மாலையில் ஒரு கெடு வைத்து விட்டாரே?

இந்த அபலையோட வேண்டுதலுக்கு செவி சாய்க்க மாட்டாயா தாயே?

கனத்த இதயத்தோடு எந்திரத்தனமாய் ஆபீசுக்கு சென்று தனது கேபினுக்குள் நுழைந்தவள் மேஜையைத் தொட்டு வணங்கி விட்டு கணினியை 'ஆன்' செய்தாள்.

கவலையை மூட்டை கட்டி ஒதுக்கி வைத்து விட்டு, கவனத்தை முழுவதுமாக வேலையில் திசை திருப்பினாள்.

ஒரு மணிநேரம் நகர்ந்திருக்கும் கேபினுக்குள் பியூன் எட்டிப் பார்த்தான்.

"அஞ்சலி மேடம்! உங்களை மேனேஜர் கூப்பிடறாரு. நம்ம எம்.டி. வந்திருக்காரும்மா. எம்.டி. ரூமுக்குப் போவீங்களாம். மேனேஜர் அங்க தான் இருக்காரு"

"ஓகே..."

கணினியை ஷட்டவுன் செய்து விட்டு அவசரமாய் எம்.டி.யின் அறையை நோக்கிப் போனாள்.

பிரபல தொழிலதிபர் சந்தானம் 'ஜெய்கோ சிமெண்ட்ஸ்', 'ஜெய்கோ காட்டன் மில்ஸ்', 'ஜெய்கோ இண்டஸ்ட்ரீஸ்', 'ஜெய்கோ சிஸ்டம்ஸ்', 'ஜெய்கோ மெகாமால்', 'ஜெய்'கோ குரூப் ஆப் கம்பெனீஸ்', 'ஜெய்கோ எஸ்டேட்ஸ்...'' என்று ஏராளமான நிறுவனங்களுக்கு சொந்தக்காரர்.

தமிழகத்தில் மட்டுமல்ல, ஆந்திரா, கர்நாடகா, கேரளா, மகாராஷ்டிரா போன்ற மாநிலங்களிலும் கூட அவருக்கு சொந்தமான நிறு

வனங்களும், எஸ்டேட்களும் ஏகப்பட்ட பணத்தைக் கொழித்துக் கொண்டிருந்தன.

'வயதாகி விட்டதே? கோடி கோடியாக சம்பாதித்து விட்டாமே? நிம்மதியாக சாப்பிட்டு ஓய்வெடுக்கலாமே?' என்ற எண்ணம் சந்தானத்திற்கு கடுகளவு கூட தலைகாட்டவே இல்லை என்பது நிஜம்!

'உடையவன் பார்க்காவிட்டால், பயிர் ஒரு முழம்கட்டை' என்ற பழமொழியின் தாத்பரியத்தை அவர் முழுவதுமாக உணர்ந்தவர்.

சதா பறந்து பறந்து தன்னுடைய நிறுவனங்களை கண்ணும் கருத்துமாக கவனித்த வண்ணம் இருந்தார்.

'எம்.டி.யின் அறையில் இருந்து கொண்டு எதற்கு மேனேஜர் என்னை அழைத்து இருக்கிறார்?'

புருவங்கள் நெரிய யோசனையுடன் நடந்தாள் அஞ்சலி.

இனம் புரியாமல் ஒரு பதற்றம் உள்ளுக்குள் உதித்தது.

3

''**வணக்கம் சார்!**'' பவ்யமாய் இருவருக்கும் பொதுவாய் கை கூப்பி வணக்கம் தெரிவித்து விட்டு, மேனேஜரை ஆவலாய் ஏறிட்டாள் அஞ்சலி.

மேனேஜர் மந்தகாசமாய் அவளைப் பார்த்து முறுவலித்தார்.

''நீ பிரிப்பேர் பண்ணின புராஜெக்ட் ஏகப்பட்ட லாபத்தை நம்ம கம்பெனிக்கு அள்ளி குவிச்சிருக்கு அஞ்சலி! உன்னை நேர்ல பார்த்து பாராட்டு தெரிவிக்கணும்னு எம்.டி. பிரியப்பட்டாரு''

''இது என்னோட கடமைதானே சார்? என்னோட கடமையை நான் செஞ்சிருக்கேன். அவ்வளவு தான். இதுக்கு பாராட்டு தெரிவிக்கணும்னு அவசியமே இல்ல சார்! இருந்தாலும் என்னை மதிச்சு கூப்பிட்டதுக்கு ரொம்ப நன்றி சார்!''

''வெல்டன் மிஸ். அஞ்சலி! உன்னோட கடமையைத் தான் நீ செஞ்சிருக்கே. உண்மையான அர்ப்பணிப்போட கடமையை செய்யறவங்களைப் பார்க்கிறது ரொம்ப ஆர்வமாச்சே?

அந்த அபூர்வ பிறவிகள் கண்ணுல பட்டா நான் பாராட்டாம விடவே மாட்டேன். தட்டிக் கொடுத்து பாராட்டி ஊக்கப்படுத்தறதை நான் என்னோட கடமையா நெனைக்கிறேன்'' என்றார் சந்தானம்.

''ஓ... தேங்க் யூ சார்! தேங்க் யூ சோ மச்! அப்போ நான் என்னோட கேபினுக்கு போலாமா சார்?''

''ஒரு நிமிஷம் அஞ்சலி! எம்.டி. உன்கிட்டே தனியா பேசணும்னு பிரியப்படறாரு...'' அவளை உன்னிப்பாய் பார்த்து விட்டு மேனேஜர், அந்த அறையை விட்டு வெளியேறினார்.

அஞ்சலி திகைப்புடன் சந்தானத்தை ஏறிட்டாள். கோல்ட் பிரேமிட்ட கண்ணாடியின் வாயிலாக, சந்தானத்தின் கூரிய விழிகள் அவளை ஊடுருவிப் பார்த்தன.

'என்னது இது? மேனேஜரை வெளியில் அனுப்பி விட்டு என்னிடம் தனியாகப் பேசுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?'

குழப்ப முலாம் பூசப்பட்ட முகத்துடன் அவரைத் தயக்கமாகப் பார்த்தாள்.

''உட்காரு அஞ்சலி!''

தயங்கியபடி நாற்காலியின் நுனியில் அமர்ந்தாள்.

''உன்னைப் பத்தி விசாரிச்சேன். பொறுப்பும், கடமையும், உணர்வும் கொண்ட பொண்ணுன்னு நம்ம மேனேஜர் சொன்னாரு. கூடவே உங்கப்பாவைப் பத்தியும் அவரு விளக்கமா சொன்னாரு''

சரேலென்று அவரை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் அஞ்சலி.

''சென்ற தீபாவளி பண்டிகைக்கு முதல் நாள் மூக்கு முட்டக் குடித்து போதை தலைக்கேறிப் போய், அப்பா இந்த ஆபீசுக்கே வந்து சத்தி கலாட்டா செய்து இவளது கவுரவத்தை கப்பலேற்றி விட்டு சென்றாரே?''

''ஏய்... அஞ்சலி! தீபாவளி போனஸ் பணத்தை அப்படியே சல்லிக்காசு பாக்கி இல்லாம, என் கையில கொண்டாந்து தாணும். அதுக்கு தான் நான் ஆபீசுக்கு வந்திருக்கேன்.

இன்னிக்கு சாயந்தரம் நீ பணம் தரலைன்னா, தினமும் இங்க வருவேன். திமிரு பிடிச்ச கழுதை! சம்பாதிக்கிற திமிருடி உனக்கு!

மினுக்கிக்கிட்டு ஆபீசுக்கு வரத் தெரியுதுல்ல? போனா வாட்டி

மாதிரி போனல் பணத்தை என் கண்ணுல காட்டாம இருந்தே? நடக்கிறது வேற தெரிஞ்சுக்கோ!''

பெருங்குரலில் மூர்த்தி கத்தி கூச்சலிட்டபோது... அஞ்சலி அரண்டு போய் விட்டிருந்தாள்.

நாற்சந்தியில் நிற்க வைத்து துகிலுரிந்தாற் போன்ற அவமானத்தில் கூசிப் போனாள்.

பியூனும், வாட்ச்மேனுமாய் மூர்த்தியை வெளியில் இழுத்துக் கொண்டு போனார்கள்.

மேனேஜரிடமிருந்து அவளுக்கு அழைப்பு வந்தபோது, "சாரி சாரி! இன்னொரு வாட்டி இப்படி நடக்காம நான் பார்த்துக்கிறேன் சார்!'' என்று கை கூப்பியவாறு கண் கலங்கி விட்டாள்.

"நீ என் பொண்ணு மாதிரிம்மா. சின்சியரா ஒர்க் பண்றே. உன் மேல எனக்கு நிறைய மரியாதை இருக்கும்மா.

உனக்குள்ளே பெரிய சோகம் இருக்குன்னு புரியுது. இவனோ மூர்க்கமா நடந்துக்கிற மனுஷனை தினமும் நீங்க எப்படி சமாளிக்கிறீங்க? நீயாவது ஆபீசுக்கு வந்துடறே.

வீட்டுல இருக்கிற உங்கம்மா பாடு திண்டாட்டம் தான். பாவம்!'' என்று அவர் கூறி முடித்தது தான் தாமதம். உடைந்து போய் விசும்பி விசும்பி அழுது விட்டாள்.

"எங்கம்மா இந்த வேதனை தாளாம மூணு வருஷத்துக்கு முன்னாடி போய் சேர்ந்துட்டாங்க சார்!

பாட்டி தான் எனக்கும் என் தங்கைக்கும் ஆதரவா இருக்காங்க. அப்பாவோட பிடிவாதத்தாலே எங்கக்காவோட வாழ்க்கையே பாழா யிடுச்சு.

வீட்டுல நித்தமும் கத்தி கலாட்டா பண்ணுவாரு. இன்னிக்கு ஒரு படி மேல போயி, ஆபீசுக்கே வந்துட்டாரு. என்னால ஏற்பட்ட தர்ம சங்கடத்துக்கு நான் மன்னிப்பு கேட்டுக்கிறேன் சார்!''

தழுதழுத்தபடி சுருக்கமாக தனது குடும்பத்தைப் பற்றிய விவரத்தை வேறு வழியின்றி தெரிவித்திருந்தாள் அஞ்சலி.

"அந்த விவரம் எம்.டி.யின் செவிக்கு எட்டி விட்டதே? எல்லாம் என் தலை விதி''

மனம் கசந்து போய் மெல்ல அவரை ஏறிட்டாள்.

"உன்னை மாதிரி பொறுப்புணர்ச்சியும் சகிப்புத் தன்மையும் கொண்ட பெண்ணைத்தான் நான் தேடிட்டு இருந்தேன்.

நான் சொல்லப்போற விஷயத்தைக் கேட்டு ஷ்டன் ஆயிடாதே. கண்டிப்பா உனக்கு இது ரொம்ப சங்கடமாத் தான் இருக்கும்.

ஆனா... நீ இதுக்கு சம்மதிச்சா உன்னோட பிரச்சனைகளை எல்லாம் நான் தீர்த்து வைக்கிறேன்.

எப்போ எந்த இக்கட்டுல நம்மை மாட்டி விடப்போறாரோ?ங்கிற பயத்துல நீயும் உன் தங்கையும் பாட்டியும் நடுங்கிட்டு இருக்கீங்க. இல்லையா?

அதை என்னால கூல் பண்ண முடியும். என்ன சொல்றே அஞ்சலி?''

பீடிகை பலமாக இருக்கவே நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள். விழிகள் விரிய திகைப்புடன் அவரை ஊன்றிப் பார்த்தாள்.

'இன்று மாலையில் அப்பா கெடு வைத்திருக்கிறாரே? அதிலிருந்து தப்புவதற்கு ஏதோவொரு மார்க்கத்தை கடவுள் காட்டுகிறாரோ?'

மனதிற்குள் யோசனை வரி வரியாய் ஓடியது.

"என்ன விஷயம்னு சொல்லுங்க சார்?''

"கொஞ்ச காலத்துக்கு என் மகனுக்கு மனைவியா, என் பேரக் குழந்தைகளுக்கு தாயா இருக்க முடியுமா?

ஐ மீன் நடிக்க முடியுமா? இந்த அக்ரிமெண்டுக்கு நீ ஒத்துக்கிட்டா நான் சகலத்தையும் பார்த்துப்பேன்.

கொஞ்ச காலத்துக்குத்தான் அதுக்குப் பிறகு நீ தாராளமா விலகிப் போயிடலாம்.

உன்னோட வருங்காலத்துக்கு ஒரு பெரிய அபார்ட்மெண்டும்

'மன்னரின் போர் வாளில் ஏன் எலுமிச்சம் பழம் சொருகியிருக்கிறது?''

"மன்னரிடம் நல்ல பெயர் வாங்க வேண்டும் என்பதற்காகச் சிப்பாய் செய்த தந்திரம் இது!''

-எம்.அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

பேங்குல உன் பேர்ல ஒரு கோடி ரூபாயும் டெபாசிட் செஞ்சுட றேன். என்ன சம்மதமா?"

'என் நிலைமை சரியில்லை என்று தெரிந்ததும் ஒரு வயதுப் பொண்ணை மனைவியாக நடிக்க துணிந்து அழைப்பு விடுக்கி றாரே?

பணத்திற்காக எப்படி வேண்டுமானாலும் நடந்து கொள்ள கூடிய வள் என்று என்னை தப்புக்கணக்கு போட்டு விட்டாரே?'

கரகரவென்று கண்ணீர் சுரந்தது.

நாற்காலியைப் பின்னுக்குத் தள்ளி விட்டு எழுந்து நின்றாள். அதிர்ச்சியில நடு காலடியில் தரை நகர்ந்து செல்வது போலிருந்தது.

கை விரல்கள் சில்லிட்டு நடுங்கத் தொடங்கின.

4

கவலை ஒரு பக்கமும், அன்று மாலை என்ன நடக்கப் போகின்றதோ? என்ற பயம் ஒரு பக்க முமாக அஞ்சலியை பிடுங்கித் தின்றதால் காலை யில் பச்சைத் தண்ணீர் பல்லில் படாமல் ஆபீசுக்கு வந்து விட்டிருந்தாள்.

இருக்கும் கவலை போதாதென்று எம்.டி. அவளைத் தனியாக சந்தித்து 'என் மகனுக்கு கொஞ்ச காலம் மனைவியாக நடிக்க சம்மதமா?' என்று கேட்டதுமே, அஞ்சலிக்கு வெந்த புண்ணில் வேலை பாய்ச்சினாற்போல் இருந்தது.

குப்பென்று வியர்த்து நா வறண்டு கண்ணை இருட்டிக் கொண்டு வந்தது.

பசி மயக்கம், அதீத கவலை, அதிர்ச்சி எல்லாமாக சேர்ந்ததில், அந்த அறையே தட்டாமாலையாக சுழன்றாற் போலிருக்க, மயங்கி தொப்பென்று சரிந்து விழுந்தாள்.

அவள் திரும்பவும் கண் விழித்துப் பார்த்தபோது பக்கவாட் டில் இருந்த சோபாவில் தான் படுக்க வைக்கப்பட்டிருந்ததையும், தனக்கு வெகு அருகாமையில் மார்பின் குறுக்கே கைகளை கட்டிய

படி, சந்தானம் கவலை தோய்ந்த முகத்துடன் நின்று கொண்டிருப்ப தையும் உணர்ந்து, சங்கோஜத்துடனும், சங்கடத்துடனும் சட்டென்று எழுந்து அமர்ந்தாள்.

'குடும்ப கவுரவத்துக்கு பங்கம் வந்து விடக்கூடாது என்று கருதி தானே அம்மா தேவகி பல சித்ரவதைகள் பட்டாள்?

சகிப்புத் தன்மையுடன் அப்பா மூர்த்தியின் அட்டூழியங்களைப் பொறுத்துக் கொண்டிருந்தாள்?

இத்தனை கொடுமைகள் செய்யும் அப்பாவின் மீது நானும் தங்கை ஷர்மிலியுமாக சேர்ந்து புகார் கொடுப்பதற்கு எவ்வளவு நேரம் பிடிக்கும்?

புகார் கொடுத்தால் அந்த மனிதரை போலீஸ் இழுத்துக் கொண்டு போய் முட்டிக்கு முட்டி தட்டி எலும்பை நொறுக்கி விட மாட் டார்களா?

குடும்ப கவுரவம் அம்பலத்திற்கு வந்தால் அசிங்கமாகி விடும்.

குடும்பப் பாரம்பரியத்தின் மதிப்பும் மரியாதையும் காற்றில் பறந்து விடும் என்று பயந்து தானே அப்பாவின் அத்தனை கொடு மைகளையும் சகித்துக் கொண்டு வருகிறேன்?

இப்பேர்ப்பட்டவளைப் பார்த்து 'என் மகனுக்கு மனைவியாக நடிக்க சம்மதமா?' என்று இவர் கேட்டு விட்டாரே?

அதற்கு ஈடாக அபார்ட்மெண்டும், வங்கியில் பணமும் போட்டு விடுகிறேன் என்று கூறி விட்டாரே?

பணத்திற்காக எதையும் செய்யக்கூடியவள் என்று எண்ணி விட் டாரே?

ஐயோ... எத்தனை அவமானம்? இதெல்லாம் யாரால் வந்தது?

எல்லாம் இந்த அப்பாவால் தானே? கடவுளே! இன்னமும் எத் தனை எத்தனை அவமானங்களை நான் சந்திக்கப் போகிறேனோ தெரியவில்லையே?

தாரை தாரையாக அவளது விழிகளில் இருந்து கண்ணீர் வழிந் ததைப் பார்த்து விட்டு, இன்னும் அருகில் நெருங்கி வந்தார் சந்தானம்.

"ரிலாக்ஸ் அஞ்சலி! என்னத்துக்கு அழறே? அந்த அக்ரிமெண்ட்

பிடிக்கலைன்னா 'எனக்கு இதுமேல சம்மதம் இல்ல சார்'னு ஒத்தை வரியில சொல்லிட்டு நீ போயிட்டே இருக்கலாமே?

அதை விட்டுட்டு இப்படி ஷாக்காகி மயக்கம் போட்டு விழுந் துட்டே.... சாரிமா! உன்னை நான் எந்த விதத்திலேயும் கட்டாயப்ப டுத்தலையே?''

''இல்ல சார்! நீங்... நீங்க கட்டாயப்படுத்தலை தான். ஆனா பணத் துக்காக எதையுமே செய்யக் கூடிய பொண்ணுன்னு என்னை நீங்க தவறா நெனச்சுட்டீங்களோன்னு தான் எனக்கு ரொம்ப வ... வருத்தமா இருக்கு...''

''சேச்சே! யூ ஆர் மிஸ்டேக்கன். கடந்த சில நாட்களா உனக்கே தெரியாம உன்னைப் பத்தின விவரங்களை நான் தீவிரமா சேகரிச் சேன்.

எல்லாத்தையும் அலசி ஆராய்ஞ்சு கடைசியில ஒரு முடிவுக்கு வந்தேன். நீ ஒரு சொக்கத்தங்கம்'னு முடிவு பண்ணினேன்.

குணத்துல, மரியாதையில, பண்புல, அன்புல,\கண்ணியத்துல, கடமையில, கட்டுப்பாட்டுல, தியாகத்துல, சகிப்புத் தன்மையில, பொறுமையில, பொறுப்பு உணர்ச்சியில, பாசத்துல, நேசத்துல, மொத்தத்துலே நீ காணக் கிடைக்காத பொக்கிஷம்னு நான் ஒரு தீர் மானத்துக்கு வந்தேன். தெரியுமா?''

அஞ்சலி நம்ப மாட்டாமல், திருதிருவென்று விழித்தாள்.

திகைத்துப் போய் விழிகள் விரிய அவரை ஏறிட்டபடி மெல்ல தளர்வாய் எழ முயன்றாள்.

''நோ... நோ! நீ உட்கார்ந்தே பேசலாம். டேபிள் மேல இருக்கிற ஜூஸை முதல்லே குடிம்மா. அப்புறமா நாம்ப பேசலாம்''

''தேங்க் யூ சார்!'' கையை நீட்டி டேபிளின் மீதிருந்த கண்ணாடி தம்ளரை எடுத்து மடக்மடக் என்று ஒரே மூச்சில் பழச்சாறை பருகி முடித்து, சேலைத் தலைப்பால் இதழ்களை ஒற்றியபடி நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

நிதானமாய் தனது நாற்காலியில் கம்பீரமாய் அமர்ந்தபடி அவளை ஊன்றிப் பார்த்தார் சந்தானம்.

''அ... அப்புறம் எதுக்கு சார் எனக்கு பணம் தர்றேன்'னு சொன்

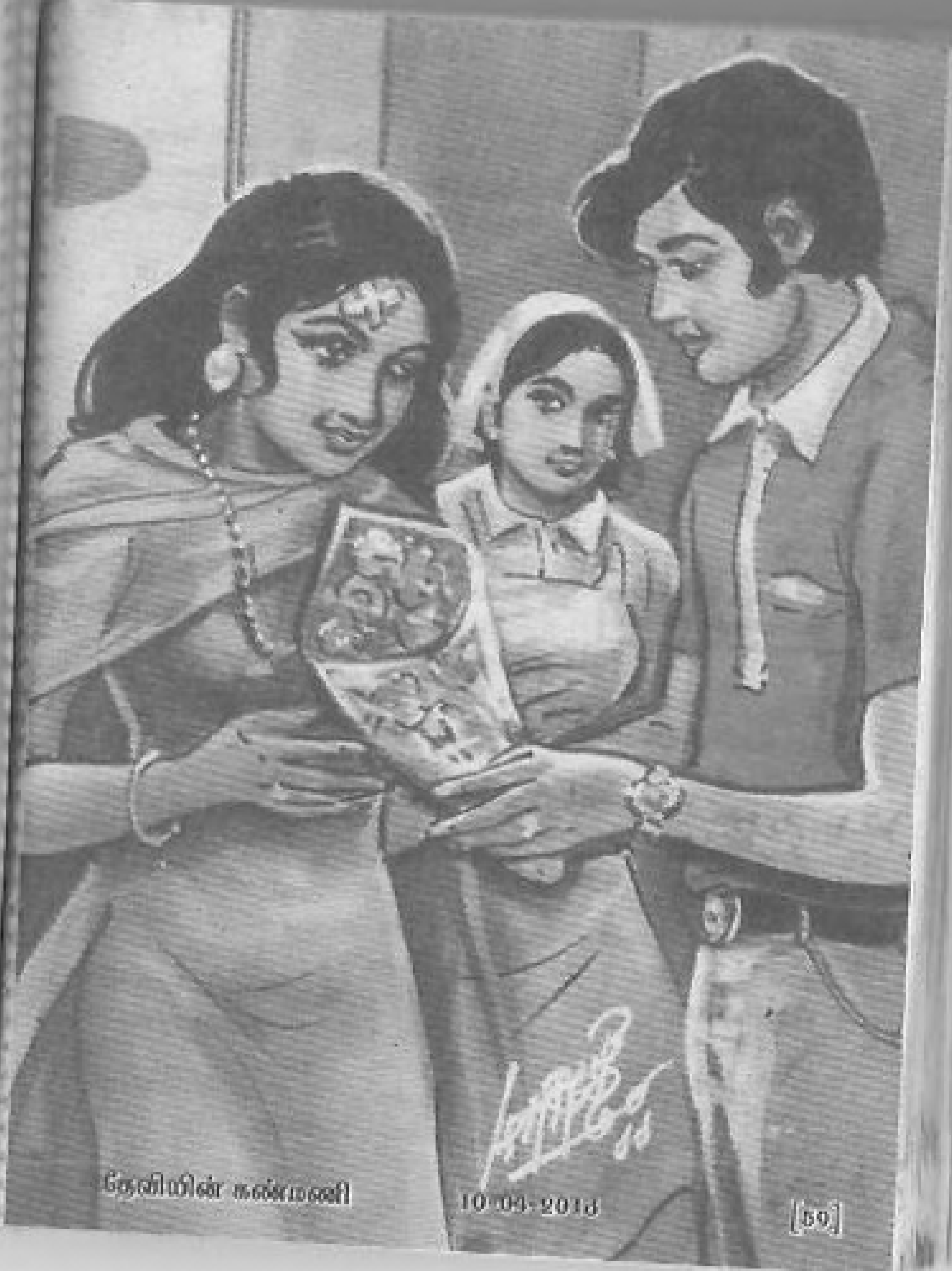

''என்னங்க... கல்யாணத்தரகர் செத்துப் போயிட்டாருங்க..''

''பின்னே.. நமக்கு கல்யாணம் பண்ணி வெச்ச பாவம் சும்மா விடுமாடி?''

-எம்.அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

னீங்க?''

''நான் பணம் தர்றேன்'னு சொன்னேன் தான். உன்னோட வருங்காலம் வளமா இருக்கணும்னு தான் அப்படி சொன்னேன்.

உனக்கே தெரியுமே? எனக்கு பல மாநிலங்களிலே, பல நிறுவனங்கள் இருக்கே? மேலே தூக்கிப் போட்டா ஆயிரம் காக்கா வருமே? புரியலையா அஞ்சலி?

நான் கை சொடுக்கினா பணத்துக்காக எதையும் செய்யக்கூடிய பெண்கள் கியூவிலே வந்து நிப்பாங்களா? இல்லையா?''

''கண்டிப்பா சார்!''

''பின்னே...? நான் எதுக்கு சல்லடை போட்டு சலிக்காத குறையா உன்னைப் பத்தின விவரங்களை சேகரிக்கணும்? கண்ணுல விளக்கெண்ணையை விட்டுக்காத குறையா இத்தனை நல்ல குணாதிசயங்கள் கொண்ட பெண்ணை நான் ஏன் தேடிக் கண்டுபிடிக்கணும்?''

''ஓ... சாரி சார்! நான் தான் தவறா புரிஞ்சுகிட்டேன்''

அஞ்சலிக்குள் பெருத்த நிம்மதி பரவியது.

''என்னோட அக்ரிமெண்டுக்கு உன்னைப் போன்ற ஒரு பெண் தான் தேவை.

பணத்துக்காக துளி கூட ஆசைப்படாத குடும்ப கவுரவத்துக்காக உயிரையே விடக்கூடிய பெண் தான் தேவை. ஓகே அஞ்சலி.

அதிர்ச்சியில் நடுங்கி தடால்னு நீ மயங்கி விழுந்ததும், நான் பதறிப் போயிட்டேன். நான் பேசினது உன்னை இந்த அளவுக்கு பாதிக்கும்'னு நான் எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

எனி ஹவ்! சாரிம்மா. இதுக்கு மேல நாம்ப இந்த விஷயத்தை பேச வேணாம். வீட்டுல போயி நிதானமா யோசிச்சுப் பாரு.

உனக்கு என்கிட்டே பேசணும்னு தோணுச்சுன்னா இந்தா! என்னோட பெர்ஸனல் நம்பருக்கு காண்டாக்ட் பண்ணு. சரியா?''

அவர் நீட்டிய விசிட்டிங் கார்டை பவ்யமாக வாங்கிக் கொண்டாள்.

''ஒருத்தருக்கு மனைவியா கொஞ்ச காலத்துக்கு நடிக்கணும்கிறதை என்னால ஜீரணிக்கவே முடியலை சார்.

அப்பா எப்படியோ வழி தவறிட்டாரே தவிர, எங்க குடும்பம் ரொம்ப பாரம்பரியமானது. அதான்...''

''புரியுது அஞ்சலி. உன்னோட ப்ராஜெக்ட் கம்பெனிக்கு லாபத்தை அள்ளித் தந்திருக்கிறதால உனக்கு நான் ப்ரமோஷன் குடுக்கச் சொல்லியிருக்கேன்''

''ரொம்ப ரொம்ப நன்றி சார்''

கை கூப்பி வணங்கி விட்டு தனது கேபினை நோக்கி நடந்தாள்.

நேரம் ஜெட் வேகத்தில் பறந்தது.

அலுவலக நேரம் முடியும் தருவாயில், 'திக்... திக்' என்று மனம் அடித்துக் கொண்டது.

பயத்தில் வியர்த்து வழிந்தது.

பஸ்ஸைப் பிடித்து பயணித்து, திகிலுடன் வீட்டிற்குள் நுழைந்த போது, வாயெல்லாம் பல்லாக அப்பா மூர்த்தி அவளை எதிர் கொண்டார்.

''பரவாயில்லையே? நேரத்துக்கு வந்துட்டியே? வேணும்னே நேரத்தை கடத்தி ரொம்ப தாமதமா வீட்டுக்கு வருவியோன்னு எதிர்பார்த்தேன்.

குட்! 'இப்படித்தான் இருக்கணும். சிகாமணியும்

ராஜதுரையும் ஏழரை மணிக்கு வர்றோம்னு சொல்லிட்டாங்க. நீ மளமளன்னு ருசியா விருந்து தயாரிக்கறியா?'' என்றபோது அஞ்சலிக்கு உள்ளூர பற்றிக் கொண்டு வந்தது.

''உம்'' சலிப்புடன் ஒற்றை வார்த்தையை உதிர்த்தாள்.

கூடத்தை பார்வையாலேயே வலம் வந்தாள். ''ஷர்மிலி இந்நேரத்துக்கு வந்திருப்பாளே! எங்கே காணோம்?''

அவளது எண்ண ஓட்டத்தை வாசித்து அறிந்த தினுசில், ''ஷர்

மிலி, பாட்டியோட அறையில தான் இருக்கா'' என்று கூறி விட்டு குஷியாய் சீட்டியடித்தபடி மாடியேறிப்போன அப்பாவை வெறுப்பு டன் பார்த்து விட்டு பாட்டியின் அறைக்குள் போனாள்.

ஷர்மிலி கோழிக்குஞ்சாய் நடுங்கிய வண்ணம் பாட்டியின் அரு கில் அமர்ந்திருந்தாள்.

பாட்டி மரகதம் திகிலில் பேயறைந்தாற்போன்று அலங்க மலங்க விழித்தாள்.

''இன்னிக்கு நீ அதுக்கு சம்மதிச்சா நாளைக்கு வேறு எதுக்காகவா வது உன்னை கட்டாயப்படுத்துவானே உங்கப்பன்''

கண்ட கண்ட காலிப் பயல்களுக்கு நீ மாங்கு மாங்குன்னு ச மைச்சுப் பரிமாறணுமா? நெனச்சாலே நெஞ்செல்லாம் எரியுதே அஞ்சலி''

''மறுத்துப் பேசினா ரகளை பண்ணி தெருவுக்கு இழுத்து கேவலம் பண்ணிடுவாரே சரி நடக்கிறது எதுவோ நடக்கட்டும். அப்புறம் பாத் துக்கலாம்''

''ஷர்மிலி படிக்கிறதை விட்டுட்டு என் இப்படி உட்கார்ந்து நேரத்தை வீணடிக்கிறே? உன் வேலை என்னவோ அதை கவ னிம்மா. பாட்டி கண்டதையும் நெனச்சு புலம்பாம மனசுக்குள்ளே ஸ்ரீராம்ஜெயம் சொல்லிட்டே இருங்களேன். நான் டின்னருக்கு ஏற் பாடு பண்றேன்''

ஹாண்ட்பேக்கை சுவரிலிருந்த ஆணியில் மாட்டி விட்டு தனது அறைக்கு சென்று கட்டியிருந்த புடவையை மாற்றி எளிய காட் டன் புடவையை உடுத்திக் கொண்டு கிணற்றடிக்கு சென்று முகம் அலம்பி விட்டு உள்ளே வந்தாள்.

கோதுமை மாவில் வெந்நீரையும், பாலையும் சிறிது எண்ணெ யையும் ஊற்றி பிசைந்து வைத்து விட்டு தக்காளி, வெங்காயம், காய் கறிகளை மளமளவென்று அரிந்து இஞ்சி, பூண்டு விழுதை அரைத்து முடித்து வெங்காயச் சட்னியை மிக்சியில் அறைக்க அவள் தயாரான போது...

''ஐய்யயோ'' என்று பாட்டி அலறும் சப்தம் கேட்டது. அஞ்சலி திடுக்கிட்டு ஒரே ஓட்டமாக சப்தம் வந்த திசை நோக்கி ஓடினாள்.

பாத்ரூம் வாசலில் படிக்கட்டில் அலங்கோலமாய் விழுந்து கிடந் தார் பாட்டி மரகதம்.

படிக்கட்டின் முனையில் விழுந்து மோதியதில் நெற்றியில் இருந்து ரத்தம் வேகமாய் கசிந்தது.

''ஐயோ பாட்டி என்ன இது? கவனமா இருந்திருக்கக் கூடாதா? என்னையாவது, ஷர்மிலியையாவது கூப்பிட்டு இருந்தா கைத்தாங் கலா பிடிச்சிட்டு வந்திருப்போமே? ரத்தம் கொட்டுதே வயசான காலத்துல உடம்புக்கு முடியாத நேரத்துல இது வேற வேதனையா? கடவுளே! ''

புலம்பியபடி அவரைத் தூக்கி அமர்த்தி தன் மீது அவரது தலையை சாய்த்துக் கொண்டாள்.

சத்தம் கேட்டு ஓடி வந்த தங்கையிடம் ''சீக்கிரமா ஓடிப்போய் ஆட்டோ புடிச்சுட்டு வாம்மா அதுக்கு முன்னாடி கிச்சன்ல இருந்து காபித்தூளை கொஞ்சம் எடுத்துட்டு வா சீக்கிரம்'' உத்தரவிட்டாள்.

ஷர்மிலி ஆட்டோ பிடிப்பதற்காக ஓட்டம் ஓட.... நடந்த களேப ரத்தில் எழுந்த சப்தத்தை கேட்டு மாடியிலிருந்து வேகமாய் இறங்கி வந்தார் மூர்த்தி.

பளிச்சென்று இஸ்திரி போடப்பட்ட கதர் வேஷ்டி சட்டையை அணிந்து கொண்டு இரவு விருந்துக்கு வருகை தரும் நண்பர்களை வரவேற்க ஆவலோடு காத்திருந்தவரின் முகம் ஏமாற்றத்தில் கூம் பிப்போனது.

இரு மகள்களும் பாட்டியை கைத்தாங்கலாக பிடித்து ஆட்டோ வில் ஏற்றுவதைக் கண்டு கோபத்தில் மனம் கொந்தளித்தது.

தனது எதிர்பார்ப்பில், ஆசையில் மண்ணை அள்ளிப்போட்ட அம் மாவை கண்டு எரிச்சல் மண்டிக் கொண்டு வந்தது.

''நல்ல நேரத்துல எல்லாத்தையும் கெடுத்து தொலைஞ்சிட்டி யேம்மா! உன்னால எல்லாம் கெட்டு குட்டிச் சுவரா போச்சு போ!

ராஜதுரையும், சிகாமணியும் ஆவலா விருந்துக்கு வர்றோம்னு சொன்னாங்க. இனி நான் போன் பண்ணி இதை அவங்களுக்கு செ ால்லியாகணுமே சே!''

'' ஏ.. என்னப்பா இது? பாட்டி வேணும்னா விழுந்தாங்க?

அவங்களே காயம் பட்டு வேதனையில இருக்காங்க. அவுங்களைப் போய் கோவிச்சுக்கிறீங்க. டிரைவர் கொஞ்சம் சீக்கிரமா திடம் நர்சிங் ஹோமுக்கு போங்க. ப்ளீஸ்'' அப்பாவை வெறுப்புடன் பார்த்து விட்டு திரும்பிக் கொண்டாள் அஞ்சலி.

ஆட்டோ வேகமெடுத்து பறந்தது.

காயத்திற்கு மருந்து போட்டு கட்டு போட்டு முடித்த டாக்டரைப் பார்த்து ''டாக்டர் ஐயா என் உடம்பு ரொம்ப பலஹீனமா இருக்கு. அடிக்கடி தலை சுத்தறாப்ல இருக்கு. உடம்புல தெம்பே இல்லை. எனக்கு குளுக்கோஸ் ஏத்துங்க ஐயா. என்னை பெட்டுல சேர்த்து நல்லா கவனிங்க ஐயா! இந்தப் பொண்ணுகளுக்கு நான் தான் ஆதரவு! இவங்களை கரைசேத்தற வரைக்கும் நான் நல்லா இருக்கணும். இன்னிக்கே என்னை வீட்டுக்கு அனுப்பிடாதீங்க ஐயா'' பரிதாபமாய் கெஞ்சினாள் மரகதம்.

'' கவலைப்படாதீங்கம்மா கவனிச்சுட்டா போச்சு.'' அடுத்த பத்தாவது நிமிடத்தில் பாட்டிக்கு அறை ஒதுக்கப்பட்டது. ட்ரிப்ஸ் ஏற்றப்பட்டது.

'' என்ன பாட்டி எவ்ளோ உடம்புக்கு முடியாம இருந்தாலும் சாமானியத்துல டாக்டர் கிட்ட சொல்ல மாட்டீங்க. ஆச்சரியமா இருக்கு பாட்டி'' என்றாள் அஞ்சலி.

'' அஞ்சலி உங்கப்பன் கிட்ட நீ சொன்னியே? பாட்டி வேணும்னா விழுந்தாங்கன்னு கேட்டியே அது நிஜம் தான். நான் வேணும்னே விழுந்து வாரி காயப்பட்டேன். வீட்டுல இருக்கிற இரவு விருந்தை தடுக்கிறதுக்கு எனக்கு வேற வழி தெரியலைம்மா. துட்டு போனா போகுது. ரெண்டு மூணு நாள் பெட்ல கிடக்கிறேன். என்னால இவ்ளோ தான் செய்ய முடியும். அதுக்கு அப்புறமா வீட்டுக்குப் போனா உங்கப்பன் மறுபடியும் ஆரம்பிச்சுடுவானே, எத்தனை நாளைக்கு இப்படி தாக்குப்பிடிக்க முடியும்னு தெரியலையேடா.''

தீனமாய் பேசி கண்ணீர் வடித்த மரகதத்தை பார்த்து திகைத்துப் போய் விட்டாள் அஞ்சலி.

''வயசான காலத்துல எங்களை காப்பாத்தறதுக்காக விழுந்து ரத்தம் சிந்தியிருக்கீங்களே! உங்க தியாகத்தை நெனைச்சா..''

அதற்கு மேல் அவளால் பேச முடியவில்லை. துக்கம் தொண்டையை அடைத்தது.

நீர்த்திரையிட்ட விழிகளால் பாட்டியை நன்றிப் பெருக்கோடு பார்த்தவள், ஒரு தீர்மானத்திற்கு வந்தாள்.

விதி சிரித்தது. அவளைக் கண்ணீர் கடலில் தள்ளி விட தருணம் பார்த்தது.

5

பனி படர்ந்து இருந்ததால் தூரத்தே தெரிந்த மலைத் தொடர்கள் எல்லாம்... யாரோ மெனக்கெட்டு பாலிதீன் பைகளில் போட்டு கட்டி வைத்தாற் போன்று மங்கலாகத் தெரிந்தன.

பால்கனியில் நின்றபடி தூரத்திலிருந்த மலைத் தொடர்களை வெறித்துக் கொண்டிருந்தான் ஜெயநித்யன்.

மார்கழிக் குளிர் ஊசியாய் உடலை ஊடுருவிக் கொண்டிருந்ததை சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல், ஸ்வெட்டர் அணியாமல் அவன் நின்றிருந்த கோலத்தை பார்த்த பார்வதிக்கு பெற்ற வயிறு பிசைந்து வலித்தது.

'' நித்யா ''

உலக நினைப்பின்றி இலக்கின்றி எங்கோ வெறித்துக் கொண்டிருந்தவனுக்கு அம்மாவின் குரல் செவிகளை எட்டவில்லை போலும்!

''அப்பா.. உங்க அப்பா உங்களை அடிச்சிருக்கிறாரா?''
''நிறைய அடிச்சிருக்கிறாரு..''
''தாத்தா அவரின் அப்பாவிடம் அடி வாங்கியிருக்கிறாரா?''
''தாராளமா..''
''அப்பா.. தலைமுறை தலைமுறையா வருகிற ரவுடியிசத்தை இனிமேலாவது விட்டு விடுங்களேப்பா!''

-எம். அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி

'' நித்யா நித்யா ''

குரலுயர்த்தி மேலும் இருமுறை அழைத்ததும் தான் திரும்பிப் பார்த்தான்.

'' என்னம்மா கூப்பிட்டீங்களா? '' என்றபடி மெல்ல நடந்து அருகில் வந்து நின்றான்.

'' நித்யா என்னப்பா இது? எஸ்டேட் குளிரு உடம்பை வாட்டியெடுக்குது. நீ என்னடான்னா கால்லே செப்பல் கூடப் போடாம சில்லுனு இருக்கிற தரை மேலே மணிக்கணக்கா நிக்கிறியே? ஸ்வெட்டரும் போட்டுக்கலை, ஊதல் காத்து உடம்புக்கு ஒத்துக்காதேப்பா''

கரிசனத்துடன் பேசியபடி அவனது வலக்கரத்தைப் பற்றினாள் பார்வதி.

'' அப்படி ஏதாச்சும் உடம்புக்கு வராதா?ன்னு தான் நானும் பார்க்கிறேன். எதுவும் வந்து தொலைய மாட்டேங்குதே?''

'' ஏம்பா இப்படி விரக்தியா பேசறே? ஜெய்கோ நிறுவனங்கள் இந்தியா முழுவதும் பரவிக்கிடக்கு. அத்தனை சொத்துக்களுக்கும் ஏகபோக வாரிசு நீ தானே? அப்பாவுக்கு அப்புறமா நீ தானே எல்லாத்தையும் கவனிக்கணும்? நம்மளை நம்பி எத்தனை பணியாளர்கள் வேலை செய்யறாங்க?

எத்தனையோ குடும்பங்கள் நம்பளை நம்பிப் பொழைக்கிறாங்க. உங்கப்பா இன்னமும் ஓடி ஓடி உழைச்சுட்டிருக்காரு. இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கு அவரால எல்லாத்தையும் கட்டி மேய்க்க முடியும்? அவருக்கும் வயசாகிட்டே போகுதுல்ல, நீ கொஞ்சம் மாறணும் நித்யா! எல்லா பொறுப்புகளையும் நீ ஏத்துக்கிட்டா அப்பா எவ்ளோ சந்தோஷப்படுவாரு தெரியுமா? பழசை மறந்துட்டு சகஜ நிலைக்கு நீ வரணும்பா. அதுதான் எங்க எல்லோருடைய வேண்டுதலும்''

'' எவ்ளோ ஈசியா சொல்லிட்டீங்கம்மா. பழசை என்னால எப்படிம்மா மறக்க முடியும்?

மறக்கக்கூடிய பந்தமா அது? கவி... என் உயிரிலே, உணர்விலே கலந்த கவி... அவ இப்படி என்னை அம்போன்னு விட்டுட்டுப் போயிட்டாளேம்மா?

இன்னமும் கூட இந்த யதார்த்தத்தை என்னால நம்பவே முடியலைம்மா.. இதெல்லாம் கனவா இருக்கக் கூடாதா?ன்னு மனசுக்குள்ளே சதா புலம்பிட்டே இருக்கேன். நான் என் கவியை விட்டுப் பிரிஞ்சு எதுக்கும்மா நிக்கணும்? நீயே சொல்லு''

'' நித்யா, கவி உனக்காக ரெண்டு தங்க விக்கிரகங்களை விட்டுப் போயிருக்காளே! அதை மறந்துட்டியாப்பா... தாயை இழந்து தவிக்கிற குழந்தைகளை தகப்பனையும் இழந்து தவிக்க விடப்போறியா? தாய், தகப்பன் இல்லாத அனாதைகளா பாசத்துக்கு அலங்க ஏங்கி பரிதவிக்கணுமா சொல்லு? ''

'' அந்த ஒரு காரணத்துக்காகத் தான் நான் இன்னமும் உயிரோட நடமாடிக்கிட்டு இருக்கேன். நான் என்னம்மா பாவம் செஞ்சேன்? ஏன் கடவுள் என் கிட்டேயிருந்து கவியைப் பிரிச்சாரு? ''

'' எல்லாம் விதிப்பா வேற என்ன சொல்ல முடியும் நித்யா? அஞ்சு குட்டிக்கு இன்னிக்கு பிறந்த நாள். கோவில்லே அவ பேருக்கு அபிசேக ஆராதனை அர்ச்சனை செய்ய ஏற்பாடு பண்ணியிருந்தேன்.

குருக்கள் வந்து பிரசாதம் தந்துட்டுப் போனாரு. நீ சீக்கிரமா குளிச்சுட்டு கீழே இறங்கி வாப்பா. குழந்தைகளோட சேர்ந்து டிபன் சாப்பிட்டுட்டு அவுங்களை கார்லே கூட்டிட்டு இந்த மயிலாடும் பாறை எஸ்டேட்டை சுத்தி வா.

முடிஞ்சா பக்கத்துல நெடுங்குண்டம் வரைக்கும் போயிட்டு வா. சாயந்திரமா போடி மெட்டுக்குப் போயி...''

பார்வதி பேசி முடிக்கும் முன் இடைமறித்தான் நித்யன்.

''நெடுங்குண்டத்துக்கும், போடி மெட்டுக்கும் என்னால போகவே முடியாதும்மா. ரெண்டுத்துக்கும் நடுவுல இருக்கிற மலைப்பாதையில இருந்து காரோட சரிஞ்சு விழுந்து தானே கவி... என்னோட கவி காலமாயிட்டா. தயவுசெஞ்சு என்னை அங்கே போகச் சொல்லி கம்பெல் பண்ணாதீங்க ப்ளீஸ்''

'' சரி சரி சரிப்பா. நீ அங்கெல்லாம் போக வேணாம். குழந்தைகளோட சேர்ந்து சாப்பிட்டுட்டு மயிலாடும்பாறையை ஒரு ரவுண்ட் சுத்திட்டு வா. அது போதும்பா ''

'' ம்.. சரிம்மா ''

'மகன் இந்த மட்டுமாவது இறங்கி வந்தானே?' என்ற சிறு திருப்தியுடன் மாடியை விட்டு இறங்கிச் சென்றாள் பார்வதி.

நித்யனின் விழிகள் தன்னிச்சையாய் அந்த ஹாலில் நடுநாயகமாக மாட்டப்பட்டிருந்த படத்தின் மீது படிந்தன.

அந்த சுவரில் முன்பு ஆளுயரத்தில் கவிதாவின் படம் சந்தன மாலை சாற்றி மாட்டப்பட்டிருந்தது.

அதை நித்யனின் அப்பா சந்தானம் அகற்றி விடும்படி கடுமையாக உத்தரவிட்டிருந்தார்.

பணியாட்கள் பயந்து போய் கவிதாவின் படத்தை அகற்றி விட்டு அதற்கு பதிலாக குலதெய்வம் கழுகுமலை முருகப் பெருமானின் படத்தை அங்கு வைத்து விட்டிருந்தனர்.

நித்யன் அசந்து போய் தூங்கிக் கொண்டிருந்த சமயத்தில் சாமர்த்தியமாக படத்தை மாற்றி வைத்ததோடு கவிதாவின் புகைப்படங்கள் அத்தனையையும் எடுத்துக் கொண்டு போய் விட்டிருந்தார் சந்தானம்!

கண் விழித்ததும் நித்யன் அழுதான். அரற்றினான்.

" கவி தான் போய் சேர்ந்துட்டா, அவ படத்தை பார்த்தாவது நான் கொஞ்சம் ஆறுதலடைஞ்சேன். எல்லா படங்களையும் கண் மறைவா கொண்டு போயிட்டீங்களே உங்களுக்கு என் மேல் இரக்கமே இல்லையாப்பா? "

" அந்தப் படத்தைப் பார்த்தா துக்கம் தான் உனக்கு அதிகரிக்குது. உனக்கு மட்டுமில்ல, எங்க எல்லோருக்கும் தான்.

மூணரை வயசிலும், ரெண்டு வயசிலுமா உன்னோட குழந்தைங்க கவிதாவோட படத்தைப் பார்த்து தினமும் தினமும் தேம்பித் தேம்பி அழுறாங்களே!

அதைப் பார்க்க எங்க மனசல தெம்பில்லைப்பா. குழந்தைங்க இவ்ளோ ஏக்கத்தோடவும், சோகத்தோடவும் இருந்தா அது அவங்களுக்கு நல்லதில்லை நித்யா.

அவங்க எதிர்காலம் நல்லா இருக்க வேணாமா? இதையெல்லாம் மனசல வச்சுக்கிட்டு தான் அந்த மாதிரி செஞ்சேன். கொஞ்சம் கஷ்டமாத்தான் இருக்கும். குழந்தைகளுக்காக நீ இதை சகிச்சுக்கிட்டுத் தான் ஆகணும் நித்யா"

திட்டவட்டமாய் சொல்லி விட்டிருந்தார் சந்தானம். நித்யனும் வேறுவழியின்றி மவுனமாகி விட்டான். ஆனாலும் அவனுக்கு மனம் தாளவில்லை.

கண்ணில் விளக்கெண்ணை விட்டுக் கொண்டே தேடி எப்படியோ கவிதாவின் பாஸ்போர்ட் சைஸ் புகைப்படத்தை கண்டுபிடித்து விட்டான்.

அதை யாருக்கும் தெரியாமல் படுக்கை அறையில் கட்டிலில் மெத்தைக்கு அடியில் ஒளித்து வைத்துக் கொண்டு அவ்வப்போது தனிமையில் அதை எடுத்து கண்கொட்டாமல் பார்த்து மானசீகமாகப் பேசி கண்ணீர் உகுப்பதை வழக்கமாக கொண்டிருந்தான்.

இன்று பழக்க தோஷத்தில் ஹாலில் சுவரிலிருந்த படத்தைப் பார்த்து கழுகுமலை முருகனின் படம் தென்பட்டதும் ஏமாற்றத்துடன் வேகமாய் படுக்கை அறைக்குள் புகுந்தான்.

எச்சரிக்கை உணர்வுடன் கதவைத் தாழிட்டு விட்டு கட்டிலின் மெத்தைக்கு அடியிலிருந்த படத்தை எடுத்து உற்று நோக்கினான்.

காந்தமாய் ஈர்க்கும் கண்கள், சங்கு கழுத்து, வரிசைப் பற்கள் தெரிய வசீகரமாய் மோகனமாய் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாள் கவிதா!

6

நீர்த்திரையிட்ட விழிகளால் மனைவியின் படத்தை ஆசையுடன் நோக்கிய நித்யன். படத்தில் இதமாய் இதழ் பதித்தான்.

" கவி உன்னோட கண்கள் அப்படியே காந்தமா என்னை கவர்ந்து இழுத்துச்சு தெரியுமா? இந்த மாதிரி வசீகர

"என் புருஷன் எங்கே போனாலும் பிழைச்சுக்குவார் டாக்டர்.."
"எங்கே.. இங்கே வந்து அட்மிட் ஆகச் சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்"
-எம்.அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

சிரிப்பை நான் எங்கேயும் பார்த்ததே இல்ல..

அப்படியே உன்கிட்ட வசியப்படுத்திருச்சே? பார்க்கிறவங்க கண்ணை கட்டிப் போடறாப்புல அப்படியொரு பேரழகு உனக்கு '' என்று அடிக்கடி அவளிடம் கொஞ்சலாய் வருணித்தது ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

'' கவி எங்க தேயிலை எஸ்டேட்டுல வேலை பார்க்கிற தொழிலாளி முத்தையாவோட பொண்ணு நீ! முத்தையாவோட விசுவாசத்தைப் பார்த்துட்டு எங்கப்பா தான் உன் படிப்புக்கு ஸ்பான்சர் செஞ்சாரு. தாயில்லாத பொண்ணு நீ ஹாஸ்டல்லயே தங்கிப் படிச்சு முடிச்சுட்டு இங்கே திரும்பி வந்தே.

நெடுங்குண்டம் எஸ்டேட்டை கவனிக்க நான் ஜீப்புல வந்துட்டிருந்தேன். நீ உன்னோட பிறந்த நாள் அன்னிக்கு அதே பகுதியில மேட்டுப்பகுதியில இருக்கிற வனதுர்க்கை கோவிலுக்குப் போயிட்டு சரிவுல இறங்கி வந்துட்டிருந்தே.

அப்போ தான் நான் முதல் முதலா உன்னைப் பார்த்தேன். வாட் எ ஸ்டன்னிங் பெர்ஸனாலிட்டி? வன தேவதையை நேர்ல பார்த்துட்ட மாதிரி ஒரு ஃபீலிங்!

உன்னோட பேரழகு என்னை கொக்கி போட்டு இழுத்துடுச்சு. ஒரே பார்வையில என்னை நீ வீழ்த்திட்டே. நாம காதலர்களாயிட்டோம்.

கிட்டத்தட்ட ஆறு மாதங்களுக்குப் பிறகு தான் அப்பாகிட்டே நம்ம காதலைப்பத்தி சொல்றதுக்கு எனக்கு தைரியம் வந்தது.

'கவி எனக்கு வேணும் டாடி! அவ இல்லாத ஒரு வாழ்க்கையை என்னால நெனச்சுக்கூடப் பார்க்க முடியலை'ன்னு நான் பேசினேன்.

என்னோட ஆசைக்கு முட்டுக்கட்டை போடாம அவரும் நம்ம காதலுக்கு பச்சைக் கொடி காட்டினாரு. தொழிலாளியோட பொண்ணுன்னு கூட பார்க்காம என்னோட பேரண்ட்ஸ் பெருந்தன்மையா உன்னை மருமகளாக்கிக் கிட்டாங்க.

அப்போ நான் எவ்ளோ சந்தோஷப்பட்டேன் தெரியுமா? உலகத்திலேயே அதிர்ஷ்டசாலி நான் தான்னு மலை முகட்டுல ஏறி நின்னு கத்தணும் போல இருந்துச்சு.

நம்ம அன்புக்கு சாட்சியா மணி மணியா ரெண்டு அழகான குழந்தைங்க யாரோட கொள்ளிக் கண்ணு பட்டுச்சோ தெரியலையே?

போடி மெட்டுல நடந்த உன்னோட உறவுக்கார பெண் கல்யாணத்துக்கு நீ கார்ல கிளம்பினே...

பன்னீர் ரோஜா வண்ணத்துல பனாரஸ் பட்டுப் புடவை கட்டிக்கிட்டு தேவதை மாதிரி என் முன்னாடி வந்து நின்னே.

கண்ணாடியா பளபளத்த உன்னோட அழகு கன்னத்தை வருடி பத்திரமா போயிட்டு வான்னு சொல்லி உன் நெற்றியில இதழ் பதிச்சேன்.

'பிரபல தொழிலதிபர் சந்தானத்தோட ஒரே வாரிசு ஜெயதித்யனோட அருமை மனைவி நான்! எந்தப் பூச்சாண்டியும் என்னைப் பிடிச்சுட்டுப் போயிட மாட்டான். பத்திரமா தாக்கபடாம வந்துடறேன். போதுமா நித்யா?'ன்னு செல்லமா என் மூக்கைப் பிடிச்சு திருகிட்டு நீ போனே... கார்லே போறப்போ கூட வசீகரமா சிரிச்சு டாட்டா காமிச்சுட்டே போனியே?

அப்போ நான் சத்தியமா நெனக்கக் கூடப் பார்க்கலையே? அது தான் உன்னோட கடைசி சிரிப்புன்னு தெரியாமலேயே போயிடுச்சே கவி?

கவி நீ போன கார் அதலபாதாளத்துல விழுந்து நொறுங்கிடுச்சே? அவ்ளோ பெரிய கிடுகிடு பள்ளத்துல இருந்து உன்னோட சடலத்தை கூட எங்களால மீட்க முடியாம போச்சே?

நான் ரொம்ப அதிர்ஷ்டசாலின்னு இறுமாப்போடு இருந்தேன். ஆனா விதி என் தலையில இடியை இறக்கிடுச்சே கவி?

நான் மிகப் பெரிய துர்பாக்கியசாலி! ஆமா துரதிர்ஷ்டக்காரன். சொர்க்கத்தின் ஒரு பாகத்தை பிட்டு கையில கொடுத்துட்டு கொஞ்ச நேரம் கழிச்சு எதிர்பார்க்காத தருணத்துல அதை லபக்குன்னு யாரோ என்கிட்டேயிருந்து அபகரிச்சுட்ட மாதிரியில்ல இருக்கு கவி?

நீ இல்லாத உலகத்துல எனக்கு வாழப் பிடிக்கலை, இன்னிக்கு நம்ம அஞ்சு பாப்பாவுக்கு பெர்த்டே! போன வருஷம் இதே சமயத்துல. நீ என் கூட இருந்தே...

இப்போ நீ இல்லை... இல்லைங்கிறதை என்னால ஜீரணிக்கவே

முடியலை. இன்னிக்கு என்னமோ எனக்கு உன்னோட ஞாபகம் ஜாஸ்தியா இருக்கு. என்னன்னு தெரியலை கவி!

நான் ஒரு சுய நல வாதியோ?ன்னு ஒரு சந்தேகம் வந்திருக்கு. எஸ்...கவி! நீயில்லாம நானில்லைன்னு நாம்ப ரெண்டு பேருமே காதல் டயலாக் பேசியிருக்கோம்.

இப்போ நீயில்லை... நான் இருக்கேனே? அப்போ நான் சொன்னது வெறும் வாய் வார்த்தை தானா? இதுவே நான் இறந்திருந்தா... நீ என்னை மாதிரி வாழ்ந்திருப்பியா?

ஊகூம்... நீ மறுகணமே உயிரை விட்டிருப்பே... எனக்கு தெரியும் கவி! அந்த அளவுக்கு நீ என்னை நேசிச்சே... ஆனா நான்...?

குழந்தைகளை சாக்கா வச்சுக்கிட்டு... இன்னமும் உயிரோட இருக்கேனே? என் காதல் உண்மைன்னா... என் நேசம் நிஜம்னா... நானும் நீ போனதைக் கேள்விபட்டதுமே உயிரை விட்டிருக்கணுமே?

என் மனசாட்சி என்னை ரம்பமா அறுக்குதே? நானும் உன் கிட்டேயே வந்துடறேன் கவி! விரக்தியோட சலிப்போட.. வெண்டா வெறுப்போட... நடைப்பிணமா நான்ஏன் நடமாடணும்?

பூமிக்கு பாரமா ஏன் இருக்கணும்? இன்னிக்கே இப்பவே இந்த நிமிஷமே என் கதையை நான் முடிக்கக்கிறேன்.

விஷம் குடிச்சு சாகட்டுமா? இல்லை... ஒரு முழம் கயித்தை மாட்டி அதில் தொங்கிடட்டுமா? சொல்லு கவி! இப்போதைக்கு ரெண்டுமே கைவசம் இல்லையே?

என்ன சிரிக்கிறே? உங்களால எப்படி இந்த நிமிஷத்துல சாக முடியும்?னு சிரிக்கிறியா?

நான் முடிவெடுத்தா எடுத்தது தான்... கவி! என்னைப் பத்தி தான் உனக்குத் தெரியுமே?

இதோ... இந்த ஆப்பிள் நறுக்கிற கத்தியால உள்ளங்கைக்கு கீழே மணிக்கட்டுல ஒரு பெரிய கீறல் போட்டுட்டா... மேட்டர் ஓவரா யிடும் இல்லையா?

ஐயாவோட சாமர்த்தியத்தைப் பார்த்தியா கவி? நீ மேலே எனக்காக தனியா காத்திட்டிருக்கே இல்லை? இ... இதோ உடனே உன் கிட்ட வந்துடறேன் கவி!"

மனதில் உள்ளதை டைரியில் எழுத்து வடிவில் கொட்டித் தீர்த்து விட்டு... அழுத்தமாய் அந்தப் புகைப்படத்தை முத்தமிட்டான் நித்யன்.

புகைப்படம் நழுவி கீழே விழுந்தது.

"ஊகூம்! இனிமே உன்னை நான் மிஸ் பண்ணவே மாட்டேன் கவி! நீ இங்கே பத்திரமா இரு..." என்ற படி படத்தை எடுத்து சட்டைப் பைக்குள் போட்டுக் கொண்டான்.

டேபிளின் மீது இருந்த கத்தியை எடுத்தான். நீண்ட பெரு மூச்செறிந்து விட்டு.. கத்தியை உறுதியாகப் பிடித்த படி.. இடது கை மணிக்கட்டை நோக்கி... மெதுவாக கத்தியை இறக்கினான்.

7

நெருஞ்சுக்குள் தணலைக் கொட்டி மூடினாற் போன்று அஞ்சலிக்குள் அப்படியொரு கொதிப்புத் தணறல்...!

தங்கை ஷர்மிலியை வற்புறுத்தி வீட்டிற்கு அவளை அனுப்பி வைத்தாள்.

"நோமாச்சு ஷர்மி! பேஷன்ட் கிட்டே யாராவது ஒருத்தர் தான் இருக்கணுமாம். நைட்டுலே நீ இங்கிருந்தா... காலையில எழுந்து காலேஜுக்குப் போறதுக்கு கஷ்டமாயிடும். நான் பாட்டியை கவனிச்சுக்கிறேன். காலையில குளிச்சுட்டு புக்ஸை எடுத்துக்கிட்டு நேரா இங்க வந்துடு.

நான் வீட்டுக்குப் போயி சமைச்சுட்டு... உனக்கும் பாட்டிக்கும் டிபன் எடுத்துட்டு வந்துடறேன். சரியா?

"ஏங்க.. நம்ம பொண்ணுக்கு ஒரு மாப்பிள்ளை பார்க்கணுங்க.."
"அழகான, புத்திசாலியான பையனா இருக்கணுமே..?"
"என் அப்பா அப்படியெல்லாமா பார்த்தாரு?"
-எம்.அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

எதுக்கும் பயப்படாதே..! அறைக் கதவைப் பூட்டிக்கிட்டு தூங்கு. அப்பா அறைக்கதவைத் தட்டினா... நீ திறக்கவே வேணாம். புரியுதா?''

அரை மனதோடு தான் அவள் கிளம்பிச் சென்றாள். அப்பாவை நினைக்க நினைக்க.. உள்ளுக்குள் உலை கொதித்தது.

'அவரால் தானே இத்தனை கஷ்டங்களும்...?' என்பதை நினைக்கும் போதே... அவர் மீது வெறுப்பு அலையடித்தது.

''எங்களைக் காப்பாத்தணும்னு.. இப்படி பண்ணிட்டீங்களே பாட்டி? அடிபடாத இடத்துல பட்டு... உயிர் போயிருந்தா என்னாயிருக்கும்?னு யோசிக்காம... இந்த மாதிரி செஞ்சுட்டீங்களே பாட்டி?''

''ப்ச்! அதை விட்டுத் தள்ளு.. இன்னும் ரெண்டு மூணு நாளைக்கு பிரச்சனை இல்லாம நாம்ப நிம்மதியா மூச்சு விடலாம். அதுக்கு அப்புறம் என்ன பண்றது?ன்னு நீ யோசிச்சியா?''

''ஒரு யோசனை இருக்கு. ஆனா... எனக்கு இரு மனசா இருக்கு. வீட்டுக்கு காலையில போயிட்டு... திரும்பி வர்றப்போ... நா என்னோட முடிவைச் சொல்றேனே பாட்டி?''

''நல்ல முடிவா சொல்வேன்னு எதிர் பார்க்கிறேன். எனக்கு சோர்வா இருக்கு. நா தூங்கறேன்...''

மெல்லிய போர்வையை எடுத்து அவரைப் போர்த்தி விட்டாள்.

இரவு ஒரு பொட்டு கூட கண் அசராமல் தீவிர யோசனையிலேயே ஆழ்ந்திருந்தாள்.

காலையில் ஷர்மிலி வந்ததும்... தனது ஹேண்ட் பேக்கை எடுத்துக் கொண்டு கிளம்பினாள்.

அவள் வீட்டிற்குள் நுழைந்தது தான் தாமதம்...

''ஏய் அஞ்சலி! சாதாரணமா நெத்தியில் பட்ட காயத்துக்கு அம்மாவை பெட்டுல சேர்க்கணுமா? நடக்கிறதை எல்லாம் பார்த்தா... அந்தக் கிழவி வேணும்னே விழுந்து இரவு விருந்தைக் கெடுத்து வச்சிருக்கிற மாதிரி தோணுதே?

எத்தனை நாளைக்கு நீங்க ஆஸ்பத்திரியிலேயே தங்க முடியும்? வீட்டுக்கு வந்து தானே ஆகணும்? வந்ததும் அன்னிக்கு நைட்டுல

டின்னர் வச்சுத்தானே தீரணும்? எல்லாருமா சேர்ந்து என் மூஞ்சியில கரியைப் பூசிட்டதா நெனப்போ?

ராஜதுரைக்கும் சிகாமணிக்கும் ரொம்ப ஏமாத்தமா போயிடுச்சு தெரியுமா? ராஜதுரையோட சகவாசம் கிடைக்காதா?'ன்னு... அவனவன் ஏங்கிச் சாகறான். ராஜதுரை ஒரு கற்பக விருட்சம் மாதிரி... அவரு நம்ம வீட்டுக்கு அடியெடுத்து வைக்க... நமக்கு குடுத்து வச்சிருக்கணும்.

நேத்தைக்கு மட்டும் விருந்து நடந்திருந்தா.. உன்னோட வாழ்க்கைத்தரமே அடியோட மாறிப் போயிருக்கும், எல்லாரும் அண்ணாந்து பார்க்கிற உசரத்துக்கு நீ போயிருப்பே... உன்னைப் பெத்த தகப்பன் நான்...

நான் உன்னோட நன்மையை உத்தேசிச்சு தான் இப்படியெல்லாம் மெனக்கெடறேன். அதை ஏன் நீ புரிஞ்சுக்கவே மாட்டேங்கிறே அஞ்சலி?

இனிமேலாவது புத்தி சாலித்தனமா பதவிசா பாங்கா நடந்துக்கிட்டு பிழைக்கிற வழியைப் பாரு. சரியா? நான் சொன்னது உன் மண்டையில ஏறுச்சா? புரிஞ்சுதா.

விருந்து வச்சே ஆகணும். மறுபடியும் ஏதாவது சாக்கு போக்கு சொல்லி நழுவிடலாம்னு கனவு காணாதே...!

அப்புறம்... நான் பொல்லாதவனாயிடுவேன். ஜாக்கிரதை! ''அடிக்குரலில் உறுமினார் மூர்த்தி.

''நீங்க எல்லாம் ஒரு மனுஷரா? பெத்த தகப்பன் பேசற பேச்சா இது? ராஜதுரைக்கு விருந்து வச்சா... என்னோட வாழ்க்கைத் தரம் உயர்ந்து.. எல்லாரும் அண்ணாந்து பார்க்கிற உசரத்துக்கு.. நான் போயிடுவேனா?

யாராச்சும் இதைக் கேட்டா... காறித் துப்பிடுவாங்க.கண்ட காலிப் பயல்களுக்கு விருந்து வைக்கும்படி பெத்த பொண்ணை டார்ச்சர் பண்றீங்களே? குடிச்சு குடிச்சு உங்க புத்தி மழுங்கிப் போச்சா?'' என்று கேட்டு விட.... அவளது நா துடித்தது.

தொண்டை வரை ஓடி வந்த வார்த்தைகளை... சிரமப்பட்டு மென்று விழுங்கினாள்.

''அமைச்சரே.. கொடியில் புலிச் சின்னம் பதித்தால் என்ன?''

''மன்னா.. உங்கள் வீரத்திற்கு எலிச் சின்னம் வேண்டுமானால் வைத்துக் கொள்ளலாம் மன்னா!''

-எம்.அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

கீழுதட்டை அழுந்தக் கடித்து கோபத்தை அடக்கினான்.

''என்ன பதிலையே காணோம்? மறுபடியும் விருந்துக்கு நான் அவங்களை கூடப்பிடலாம் இல்லையா?''

எதற்கு வம்பு? என்ற ரீதியில்... மவுனமாக அவள் தலையாட்டி விட்டு.. தன் அறைக்குள் புகுந்து கொண்டாள்.

குளித்து விட்டு சமையலறையில் அலங்கோலமாய் கிடந்த பாத்திரங்களைத் தேய்த்து அலம்பி விட்டு... மளமள வென்று சமைத்து டிபன் பாக்ஸில் கட்டி எடுத்து வைத்து வீட்டைத் துரித கதியில் பெருக்கி முடித்து நிமிரும் போது... மணி காலை எட்டரை ஆகியிருந்தது.

''டிபன் சாப்பிடறீங்களாப்பா?'' செய்தித்தாளைப் புரட்டிக் கொண்டிருந்த மூர்த்தியிடம் கேட்டாள்.

''எடுத்து வச்சுட்டு நீ கிளம்பு. நான் அப்புறமா சாப்பிட்டுக்கிறேன். நான் சொன்னது ஞாபகமிருக்கட்டும். சரியா?''

''சரி...''

வீட்டை விட்டு வந்து... ஆட்டோவைப் பிடித்துக் கொண்டு ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் சேர்ந்தாள்.

ஷர்மிலிக்கு டிபன் பாக்ஸை கொடுத்து அனுப்பி விட்டு பாட்டியின் அருகே வந்து அமர்ந்தாள்.

''பாட்டி! இட்லி சாப்பிட்டுட்டு நீங்க மாத்திரை போட்டுக்கணுமே?'' என்றபடி... தட்டில் இட்லிகளை எடுத்து வைத்தாள்.

''இந்தப் பாவிப்பய.. பெத்தவ அடிபட்டு ஆஸ்பத்திரியில கிடக்கிறாளே? அவளை ஒரு நடைப்போய் பார்த்துட்டு வருவோம்னு.. அவனுக்கு தோணுச்சா பாரேன். கிராதகன்!''

''காரியத்தைக் கெடுக்கிறதுக்காக... வேணும்னே நீங்க இப்படி செஞ்சிருப்பீங்க'ன்னு அப்பா பேசறாரு. வீட்டுக்கு வந்து தானே

தீரணும்? வந்ததும் தடபுடலா விருந்து ஏற்பாடு பண்ணிடணும்னு சொன்னாரு...''

''அடப்பாவி.. இவன் கிட்டேயிருந்து எப்படி நீங்க தப்பிக்கப் போறீங்க?''

விட்டால் கோவென்று அழும் நிலையில் பாட்டி இருந்தார்.

அவரை வற்புறுத்தி ஊட்டி விட்டு மாத்திரைகளைக் கொடுத்து விழுங்க வைத்தாள்.

''சொல்லு அஞ்சலி! வீட்டுக்குப் போயிட்டு வந்ததும்... உன்னோட முடிவைச் சொல்றேன்'னு சொன்னியே? என்ன முடிவு?''

''எங்க முதலாளிக்கு... மேனேஜர் மூலமா நம்ம குடும்ப விவரம் பூராவும் தெரிஞ்சு போச்சு. அதனால அவரு இரக்கப்பட்டு நம்மோட பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வச்சு உதவறேன்'னு சொன்னாரு.

இன்னும் சொல்லப்போனா.... புகலிடம் தந்து காப்பாத்தறேன்'னு சொல்லியிருக்காரு...''

முழு விவரத்தையும் சொன்னால்... பாட்டி மனம் கலங்கி விடுவார் என்ற பயத்தில்... பாதி உண்மையை மட்டும் சொன்னாள்.

''உங்க முதலாளிக்கு புண்ணியமா, போகட்டும் பெரிய பணக்காரரு இறங்கி வந்து உதவறேன்'னு சொல்லியிருக்காரு இது எவ்வளோ பெரிய விஷயம்? இப்போதைக்கு இந்த இக்கட்டுல இருந்து எப்படி தப்பிக்கிறது?ன்னு...கண்ணு முழி பிதுங்கிட்டு கிடக்கிறோமே?... இந்த விஷயத்தைப் போய் சாவகாசமா சொல்றியா? சுத்த அரை வேக்காடா இருக்கியே? வந்த வாய்ப்பை சாமர்த்தியமா பயன்படுத்திக்க வேணாமா அஞ்சலி! முதல் வேலையா அந்தப் புண்ணியவான் கிட்டே உதவி கேளும்மா...''

''அடுத்தவங்களுக்கு நம்மால முடிஞ்ச உதவியைச் செய்துட்டே இருக்கணும். பணம் தந்து உதவ முடியாட்டி... சரீரத்தாலே... உடல் உழைப்பால் தாராளமா உதவணும்.

அதே சமயத்துல எக்காரணத்தைக் கொண்டும்... நாம்ப மத்தவங்க கிட்டே உதவியை எதிர்பார்க்கக் கூடாது'ன்னு. அடிக்கடி நீங்க சொல்வீங்களே பாட்டி?

இப்போ முதலாளி கிட்டே உதவி கேட்கச் சொல்றீங்க... ஆச்சரியமா இருக்கு பாட்டி!''

''எதைத் தின்னா... பித்தம் தெளியும்?கிற மனநிலையில் நாம்ப இப்போ இருக்கோம். வலிய வந்து முதலாளி உதவறேங்கிறாரு. கடவுளா பார்த்து தான் அவரை அனுப்பி இருக்காருன்னு.. நா நெனைக்

கிறேன்..

அதனால இந்த உதவியை அவசியம் நாம உபயோகப் படுத்திக் கத்தான் வேணும்.. போ அஞ்சலி! ஆபீசுக்கு போயி... அவரைப் பார்த்து பேசு...!"

"தேவையில்ல பாட்டி! தினமும் அவரு ஆபீசுக்கு வர மாட்டாரு... அவரைப் பார்க்கிறதே அபூர்வம் தெரியுமா? தன்னோட பெர்ஸனல் நம்பரை என் கிட்டே குடுத்திருக்காரு பாட்டி! இதோ.. அவரோட விசிட்டிங் கார்டு இருக்கு..." ஹேண்ட் பேக்கிலிருந்த அந்த கார்டை வெளியில் எடுத்தாள்.

"உடனடியா உதவி பண்ணுங்க... உங்களுக்கு பெரிய புண்ணியமா போகட்டும். வாழ்நாள் முழுவதும் இந்த உதவியை நாங்க மறக்க மாட்டோம். உங்களுக்கு நன்றிக்கடன் பட்டிருப்போம்'னு சொல்லு அஞ்சலி!" பாட்டி ஆர்வமாய் படபடத்தார்.

"பாட்டிக்கு முழு உண்மையும் தெரிய வந்தால்... என்ன நடக்கும்?"

தயக்கம் அவளுக்கு தடை போட்டது.

அதே சமயத்தில்... நெஞ்சில் நெருஞ்சி முள்ளாய் அந்த விஷயம் உறுத்தியது.

உறுத்தியது என்று சொல்வதை விட....அவளது இதயத்தைக் குத்திப் பதம் பார்த்தது.

அஞ்சலியின் இதயத்தில் குருதி வடிந்து கொண்டிருந்தது.

விசிட்டிங் கார்டைப் பிடித்துக் கொண்டிருந்த.. அவளது விரல்கள்... மலரிதழ்களாய் நடுங்கின.

அவளது நினைவலைகள் பின்னோக்கிச் சுழன்றன.

8

அன்று... கல்லூரி முடிந்ததும் வெளிப்பட்ட அஞ்சலி... பஸ்சுக்காக காத்திருக்காமல் விடுவிடுவென்று நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

அப்போது பி.ச. இறுதியாண்டில் படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கல்லூரியின் முன்னாள் முதல்வர் இறந்து விட்டதால்... திடுதிப்பென்று மதியம் இரண்டரை மணிக்கெல்லாம் வகுப்புகளை ரத்து

செய்து விட்டிருந்தனர்.

"இன்றைக்கு வீட்டிற்கு நடந்தே சென்று விட்டால் என்ன? பஸ் கட்டணத்தை மிச்சப்படுத்தலாமே?

பாவம்... அம்மா! மாதத்தில் பாதி நாட்களுக்கு மேல்.. பற்றாக் குறை பட்ஜெட்டை சமாளிக்க முடியாமல் போராடுகிறாளே?

பணத்தை எங்கே ஒளித்து வைத்தாலும்... இந்த அப்பா களவாடிக் கொண்டு போய்... குடித்து தொலைக்கிறாரே? மணி இரண்டரை தானே ஆகிறது? நடந்து சென்றால் என்ன தப்பு? காசுக்கு காசும் மிச்சம்... வழக்கமான நேரத்திற்கு வீட்டிற்கும் போய் விடலாமே?

பிரதான சாலை வழியாகச் செல்வதை விட... சந்தில் புகுந்து நடந்து குறுக்கு வழியில் சென்றால்... சீக்கிரமாகப் போய் விடலாம்' மனதிற்குள் தீர்மானித்தவள்...' வேக வேகமாய் நடக்க ஆரம்பித்தாள்.

அது... மழைக்காலமாக இருந்ததால்... வானம் சூல் கொண்டிருந்தது.

பத்தே நிமிடங்களில் மேகங்கள் சூழ்ந்து குமுறலாயின. பிற்பகல் நேரமாய் இருந்தாலும்.... கும்மென்று இருட்டு கவிழத் தொடங்கியது.

காற்றில் திடுதிப்பென்று சாரப்பதம் மிகுந்தது. அந்த நீண்ட நெடிய குறுக்கு சந்தில்... இவள் பாதி தூரம் கடந்திருப்பாள்.

மேகங்கள் திரண்டு இருள் சூழ்ந்த போதே... இவளுக்குள் பயம் முற்றுகையிட்டது.

"அஞ்சலி! எப்பவாச்சும் ஸ்ட்ரைக், பந்த் அது இதுன்னு செ ால்லி... பஸ் வராம போச்சுன்னா... கூடப்படிக்கிற பொண்ணுங்க கூடச் சேர்ந்து கும்பலா..பிரதான சாலையிலேயே நடந்து வந்து சே ர்ந்துடு...

எந்தக் காரணத்தைக் கொண்டும்... சோம்பல் பட்டோ இல்ல... நேரத்தை மிச்சம் பிடிக்கவோ... குறுக்கு வழியில புகுந்து வராதே...! பிரதான சாலையில 'ஜே ஜே'ன்னு எப்பவும் ஜனங்க நடமாட்டம் இருக்கும். ஏதாச்சும் பிரச்சினை வந்தாலும் கூப்பிட்ட குரலுக்கு ஆட்கள் ஓடி வருவாங்க...

சந்து பொந்துல என்ன பிரச்சினைன்னாலும் யாருக்கும் தெரி யாது.

தொண்டை கிழிய கத்தினாலும்... உதவிக்கு யாரும் வர மாட் டாங்க.. பொண்ணுங்க எப்பவுமே எச்சரிக்கையா இருக்கணும்...''

எப்போதோ அம்மா தேவகி எச்சரித்தது... ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

அழுத்தமான காலடி சப்தம் கேட்டதும் திகிலுடன் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

காட்டுமுரடான இரு தடியர்கள் முண்டா பனியன், லுங்கி அணிந்து கொண்டு பீடி புகைத்தபடி இவளைத் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தனர்.

''கடவுளே! என்னைத்தான் ஃபாலோ செய்கிறார்களா? இல்லை... தற்செயலாக இந்த வழியாக வருகிறார்கள்?'' யோசித்தவள்... ஓட்டமும் நடையுமாக விரைந்தாள். அவர்களும் வேகத்தை அதிகப் படுத்தினார்கள்.

'அடக் கடவுளே! அம்மா எச்சரித்ததை மீறி தனியாக குறுக்கு வழி யில் புகுந்தது... எவ்வளவு பெரிய பிசகு? இவர்களிடம் மாட்டிக் கொண்டால்.. என் கதி?

திகிலுடன் மான் குட்டியாய் ஓட ஆரம்பித்தாள். வெறி கொண்ட வேங்கைகளாய்... அந்தப் புள்ளி மானைத் துரத்தினார்கள்.

முக்கால் வாசி சந்தைக் கடந்து விட்டிருந்தாள். இன்னமும் கால் வாசி தூரம் கடந்தால்... அடுத்தப் பிரதான சாலை வந்து விடும்.

ஆட்களின் நடமாட்டமும் இருக்கும். தப்பித்து விடலாம். உயி ரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு... மூச்சிரைக்க ஓடினாள்.

இன்னமும் பத்து பதினைந்து அடி தூரம் தான்... அதற்குள் அவர் கள் இருவரின் கைகளில் வாகாய் சிக்குண்டாள்.

''ச்சீ... ராஸ்கல்! விடுங்கடா... ஐயோ! ஆபத்து...! யாராச்சும் உத விக்கு வாங்களேன்...

ஹெல்ப்...! ப்ளீஸ்... ஹெல்ப்...! ஐயாம் இன் டேஞ்சர்... ஹெல்ப்...!''

தொண்டை கிழிய அலறினாள் அஞ்சலி.

வாகனங்கள் சாலையில் விரைந்து கொண்டிருந்ததால்... இவளது

அபயக்குரல்... யார் செவிக்கும் எட்டினாற் போல் தெரியவில்லை.

அஞ்சலிக்கு திகிலில் உடல் வெடவெடத்தது. அதற்கு மேல் கத்த முடியாமல்... நா மேலன்னத்தில் ஒட்டிக் கொண்டது.

'ஐயோ...! இந்த காவாலிகள் என் கற்பை சூறையாடி விடு வார்களா? அதற்கு மேல் நான் உயிருடன் இருந்து என்ன பிரயோ ஜனம்?'

ஒரு கணம் தான் யோசித்தாள்.

மின்னல் வேகத்தில்... பலங்கொண்ட மட்டும் பெண் புலியாய் மாறி அவர்களின் கைகளில் ஆங்காரமாய் கடித்தாள்.

இந்த திடீர் தாக்குதலை எதிர்பாராத தடியர்கள்.. 'ஆவென்று' அல றினார்கள்.

அந்த தருணத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு... புயல் வேகத்தில் ஓடி அந்த சந்தை கடந்து சாலையைப் பிடித்தாள்.

கண் மண் தெரியாமல் ஓடி வந்த வேகத்தில் பக்கவாட்டிலிருந்த வந்த அந்தக் காரை.. அவள் கவனிக்கவே இல்லை.

இப்படியொருத்தி ஓடி வருவாள் என்று காரை ஓட்டி வந்தவனும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

கண் இமைக்கும் நேரத்தில் குறுக்கே வந்ததால்... தட்டென்று அடிபட்டு விழுந்து விட்டாள்.

அவளைத் துரத்திக் கொண்டு வந்த தடியர்கள்... அவள்காரில் அடிபட்டு விழுந்து விட்டதைப் பார்த்துவிட்டு... அப்படியே பின் வாங்கினார்கள்.

அவள் கண் திறந்து பார்த்த போது...சர்வதேச தரம் மிக்க தொர மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்ததை உணர்ந்து திகைப் புடன் விழிகளை சுழற்றினாள்.

''அரண்மனையில் ஓடும் எலியைப் பிடித்தே ஆக வேண்டும்..''

''ஏன் மன்னா?''

''மன்னரின் மவுஸ் போயிடுச்சு என்று யாரும் கூறிவிடக் கூடாதே என்று தான் அமைச்சரே!''

-எம்.அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி

''சார்! அவங்க கண் முழிச்சுட்டாங்க'' நர்ஸ் பரபரப்பாய் யாரிடமோ கூறினாள்.

ஆஜானுபாகுவாய் உள்ளே நுழைந்த இளைஞன்... இவளைப் பார்த்து இதமாய் முறுவலித்தான்.

''ஹாய்! இப்போ வலி எப்படியிருக்கு?''

பட்டு போன்ற குரல்... செவிகளை ஸ்பரிசித்ததும்... இனம் புரியாமல் இவளுக்கு புல்லரித்தது.

''ப... பரவாயில்ல சார்!''

''நல்ல காலமா... ஓரடி தூரத்தில்... நீங்க மின்னல் வேகத்துல ஓடி வந்ததைப் பார்த்துட்டு... சுதாரிச்சு பிரேக் போட்டேன்.

இல்லேன்னா... பலத்த காயம் ஏற்பட்டிருக்கும். உயிருக்கு கூட ஆபத்தாயிருக்கும்... கடவுள் புண்ணியத்துல தலையில இந்த அடியோட தப்பிச்சீங்க...

எதுக்கு இந்தப் பொண்ணு கண் மண் தெரியாம குறுக்கே வந்து விழுந்தாங்கன்னு யோசிச்சேன்... அந்த தடிப் பசங்களைப் பார்த்ததும் தான் புரிஞ்சது...

அவங்க உங்களைத் துரத்திட்டு வந்திருக்காங்கன்னு அவங்களை கைப்பிடியா பிடிச்சு ரெண்டு சாத்து சாத்தி லாக்கப்லே தள்ளணும்னு ஆத்திரமா வந்துச்சு..

பயந்து ஓடின அவங்களைத் துரத்திட்டு ஓடறதைவிட உங்களுக்கு உடனடியா முதலுதவி பண்ண வேண்டியது அவசியமாச்சே? அதான்..!

நல்ல வேளையா நெற்றியோரத்துல நாலு தையல் போட்டிருக்காங்க... தலை முடி மறைச்சுடும்... முகத்தோட அழகு கெடாதுன்னு டாக்டர் சொன்னாங்க...

கொஞ்சம் கீழே அடிபட்டிருந்தாலும்... முகத்தோட அழகு கெட்டுடுமே? கெட்டதிலும் ஒரு நல்லது நடந்திருக்கு...''

அவன் இதமாய் பேசிய விதம்... அவளது இதயத்தை தொட்டது.

அக்கறையாய் பேசிய விதம்.. அவள் மனதைக்குளிர வைத்தது.

'முகத்தோட அழகு' என்று சொன்ன விதம்... அவளை நாணப்பட வைத்தது.

கொடுமைக்கார அப்பாவைத்தான்.. இதுநாள் வரை அவள் பார்த்திருக்கிறாள்.

முதன் முதலாய் ஒரு அழகான இளைஞன்..அக்கறையாய் கரிசனமாய்,, நேசமாய், மனிதாபிமானமாய், காருண்யமாய், கருணையாய், இதமாய் பேசியதும்.. அஞ்சலி நெகிழ்ந்தே போனாள்.

அந்த தருணத்திலேயே,.. அவள் தன் மனதைப்பறி கொடுத்து விட்டாள்.

காதலும் விபத்தும் எதிர்பாராதவை..அது எப்போது வரும்? எப்படி வரும்? எதனால் வரும்? யாருக்கு வரும்? என்று யாராலும் சொல்ல முடியாது என்று கவிஞர் வைரமுத்து எழுதி வைத்தது.. அஞ்சலியின் விஷயத்தில் நிதர்சனமாகிப் போனது நிஜம்..!

9

அஞ்சலியின் வீட்டிற்கு.. போன் மூலம் தகவல் தெரிவித்து வீட்டிலிருந்து ஆட்கள் வரும் வரை. அவன் அக்கறையாய் அவள் எதிரில் தான் அமர்ந்திருந்தான்.

நர்ஸ் பட்டாளமும், டாக்டர்களும் அவனுக்கு அளித்த மரியாதையைப் பார்த்தவளுக்கு... அவன் பணக்கார குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவன் என்று அப்பட்டமாய் புரிந்தது.

அது மட்டுமல்ல.. அந்த நவீன மருத்துவமனையே... அவனுக்குச் சொந்தமானது தான் என்பதும்.. அவர்கள் பேசிக்கொண்டதிலிருந்து தெரிந்தது.

யாரிவர்? இவர் பெரிய குபேரக்குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர் போலிருக்கிறதே?

பெயர் என்னவாக இருக்கும்?

நர்ஸுகளும் டாக்டர்களும் மிகுந்த மரியாதையுடன் 'எஸ்.ஜே.சார்!'' 'எஸ்.ஜே..சார்'' என்று அழைக்கிறார்களே?

இதன் விரிவாக்கம் என்னவாக இருக்கும்? இவர் யார்? இவரது பூர்வாசிரமம் என்ன? என்று எதுவும் தெரியாமலேயே.. என் மனதை

''என்னம்மா.. திடீர்னு எனக்கு கல்யாண ஏற்பாடு பண்றீங்கே?''
''சும்மா இருடா.. எனக்கு மட்டும் காலா காலத்தில்மருமகளோட சண்டை போடணும்னு தோணாதா?''
-எம்.அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

நான் இவரிடம் பறி கொடுத்துவிட்டேனே?

கண்டதும்காதல்?' என்று கதைகளில் படித்து.. 'இப்படிக்கூட நடக்குமா.? என்று அசட்டையாக நினைத்தேனே?

கடைசியில் நானே.. கண்டதும் காதல் வயப்பட்டு விட்டேனே?

முன் பின் தெரியாதவர்..இரக்கப்பட்டு எனக்கு உதவி செய்திருக்கிறார்.

இதோ.. நாளைக்கு என்னை டிஸ்சார்ஜ் செய்துவிடப்போகிறார்கள்.

இன்று...நாளையோடு.. இந்தசந்திப்பு முடிந்துவிடும்..

அதற்குபின்.. இவரை நேரில் பார்க்கும் வாய்ப்பு கூட கிட்டாதே?

அப்படி இருக்கும் போது.. முட்டாள்தனமாக நான் காதல் வயப்பட்டு விட்டேனே?

அதுவும்.. ஒரு தலைக்காதல்..!

இதை வெளியில் யாரிடமும் சொல்ல முடியாதே?

நல்ல குடும்பத்தில் பிறந்த எனக்கு.. இப்படியொரு தர்ம சங்கடம் ஏற்பட்டுவிட்டதே?

இவரை மறந்து தான் ஆக வேண்டும். ஆனால்.. என்னால் இவரை மறக்கவே முடியாதே?

இப்பேர்பட்ட உத்தமரை நேசித்துவிட்டு.. பிற்காலத்தில் வேறு ஒருவருக்கு கழுத்தை நீட்ட முடியுமா?

சத்தியமாக முடியாது. உயிரே போனாலும் சரி.. ஒரு தலையாய் இவரை நான் நேசித்துக்கொண்டே இருப்பேன்.

ஒரு மீராவைப் போல..ஆண்டாளைப் போல..இவரின் நினைப்பிலேயே நான் காலத்தைத் தள்ளிவிடுவேன்.

எனக்கு நல்ல அப்பா வாய்க்கவில்லை. சதா சிவந்துபோன அவ

ரது கண்களைக் கண்டாலே.. 'என்ன செய்யப்போகிறாரோ? வீட்டில் என்ன நடக்கப்போகிறதோ?' என்ற பயத்தில் தினமும் குலை நடுங்குகிறது.

முதல் முறையாக கருணையும் சாந்தமும் மனிதநேயமும் தவழும் கண்களை.. இப்போது தான் பார்க்கிறேன்..

இந்தக்கண்களைப் பார்த்ததும்.. என் நெஞ்சம் முழுவதும் இவர் நிறைந்துவிட்டார்.

இவரது பெயர், ஊர் இவைகளைப் பற்றி எப்படி விசாரிப்பது?

விசாரித்தால்.. அம்மா..பாட்டி, தங்கை ஆகியோர் என்ன நினைப்பார்கள்..?

இது கை கூடாத..கை கூட முடியாத காதல் தான்..! இருப்பினும் இந்தக்காதல் தரும் இதத்திலேயே.. கடைசி வரை வாழ்ந்து முடித்து விடலாம்.

மனதிற்குள் கால முச்சூடும் காதலைப் போட்டு புதைத்து வைத்து விட வேண்டியது தான்...!

அன்றைய தினமே.. தனக்குள் உறுதி பூண்டாள் அஞ்சலி.

மறுநாள் காலையிலும் அவன் வந்து அவளைப் பார்த்து விட்டுச் சென்றான்.

முதல் நாளும் மறுநாளும் அவளுக்கு ட்ரிப்ஸ் ஏற்றினார்கள்.

மிகப்பெரிய மருத்துவமனை ஆயிற்றே? பில்லை சகட்டு மேனிக்கு நீட்டி விடுவார்களோ? என்று அவ்வப்போது அவளுக்குள் பயம் எட்டிப்பார்த்தது.

சிஸ்டர்! இன்னிக்கு அஞ்சுமணிக்கு டிஸ்சார்ஜ்ன்னு சொன்னீங்க... மணி நாலரையாகப் போகுது.. பில் செட்டில் பண்ணிடவா? ரிசப்ஷன்லே அம்மாவப் போய் கட்டிட்டு வரச்சொல்லவா?''

இவள் கேட்டதற்கு அந்த நர்ஸ் அவசரமாய் பதிலளித்தாள்.

''நோ நோ! உங்களுக்குப்பில் போட மாட்டாங்க.. எம்.டியோட ஆர்டர் இது..! டிஸ்சார்ஜ் பண்ணி அனுப்பும் போது.. விட்டமின் டானிக்கும், சத்து மாத்திரைகளும் தந்து அனுப்பும்படி உத்தரவு போட்டிருக்காங்க..

''இந்தாங்க.. இதை வாங்கிக்கோங்க...'' ஒரு பையை நீட்டினாள்

நர்ஸ்.

நான்கைந்து ஹார்லிக்ஸ் பாட்டில்களுடன் இரும்புச்சத்து சிரப் பாட்டில்களுடன் விதவிதமான மாத்திரைகளும் அதில் காணப்பட்டன.

"உங்களுக்கு காயம் ஆறுகிற வரைக்கும்..ஹாஸ்டலுக்கு வந்து ப்ரீயாவே ட்ரீட்மெண்ட் எடுத்துக்கலாம்... இதுவும் எஸ்.ஜே.சாரோட ஆர்டர்தான்....

"ஐயோ...! அதெல்லாம் வேணாம்.. எனக்கு சங்கோஜமா இருக்கு..."

இவள் மறுப்பாய் தலையசைத்துப் பேசினாள்.

"இப்படி பலமா தலையை ஆட்டக்கூடாது அஞ்சலி! வீட்டுக்குப் போய் நல்லா ரெஸ்ட் எடுங்க...

நீங்க சீக்கிரமா ரெக்கவர் ஆகணும்னு.. நான் கடவுள்கிட்டே வேண்டிக்கிறேன்..."

"கெட் வெல் சூன் அஞ்சலி! ஆல் தி பெஸ்ட்!" பேசியபடி அவளருகே அவன் வந்து நின்றதும்.. திகைப்பில் வாயடைத்துப் போனாள்.

அந்த நேரத்தில் அவன் வருவான் என்று அவள் சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவனது கைகளில் கண்களை நிறைத்த அழகானமலர் பொக்கே இருந்தது.

அவனுக்குப்பின்னால்.. ஒரு டாக்டர் பட்டாளமே வந்து நின்றிருந்தது.

புன்னகைத்தபடி அவன் அந்த மலர் பொக்கேயை அவளிடம் நீட்டினான்.

அனிச்சையாய் அவளது கரங்கள் பணிவுடன் அதை ஏந்திக் கொண்டன.

"தே..தேங்க்யூ சார்!" அவளது இதழ்கள் மெல்ல முணுமுணுத்தன.

அதற்கு மேல் பேசுவதற்கு அவளுக்கு திராணி இருக்கவில்லை.

அவனுக்குப்பின்னால் குழுமியிருந்த டாக்டர்கள் நர்சுகள் வார்டு

பாய்கள்.. ஆகியோர் மீது அவளது பார்வை படிந்து மீண்டது.

அந்தக்கூட்டம் கூடியிருக்கையில்.. வாயைத்திறந்து பேசுவதற்கே சங்கோஜமாயிருந்தது.

"நா வரேன் அம்மா! அஞ்சலி சீக்கிரமே குணமாயிடுவாங்க... பயப்படறதுக்கு ஒன்னுமே இல்லை.. ஓ.கே..வா..? வணக்கம்...!"

கைகளைக் கூப்பி மரியாதையுடன் அவன் பேசியதும் அம்மா தேவகியும் பாட்டி மரகதமும். பதிலுக்கு கைகளைக் கூப்பினார்கள்.

"நீங்க நல்லாயிருக்கணும் தம்பி!" என்றாள் அம்மாதேவகி.

பெரியவங்களோட ஆசிர்வாதம் கிடைச்சதுக்கு.. நான் குடுத்து வச்சிருக்கணும்.. என்றபடி அவன் பாட்டி மற்றும் தேவகியின் பாதங்களில் சட்டென்று பணிந்து எழுந்தான்.

அவனதுபணிவும், பவ்யமும், மரியாதையும், கனிவும் அனைவரையும் ஈர்த்துவிட்டிருந்தன.

அஞ்சலியோ நெகிழ்ந்து போய் கண்களில் நீர்மல்க.. விழிகள் விரிய.. அவனையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அவனது சுந்தர ரூபத்தை விழிகளில் ஊடுருவி..அப்படியே இதயத்தில் கல்வெட்டாய் பதித்துக்கொண்டாள்.

மறுகணம் அவன் வெளியேற.. அந்தப்பட்டாளமும் சேர்ந்தே வெளியேறியது.

அஞ்சலிக்கு உயிர் தன் உடலை விட்டுப்பிரிந்தாற் போலிருந்தது.

பொங்கி வந்த அழுகையை சிரமப்பட்டு அடக்கிக்கொண்டாள்.

அது அவனுக்குச் சொந்தமான ஆஸ்பத்திரிதான் என்று புரிந்தாலும்.. இனி அவனை எப்போது மீண்டும் பார்க்கப் போகிறோம்? என்ற ஏக்கம் ஜனித்தது.

இலவசமாக சிகிச்சை பெற்றுக்கொள்ள.. அவளது தன்மானம் இடம் கொடுக்கவில்லை.

சுய கவுரவத்தை விட்டுக்கொடுக்க.. அவள் என்றுமே தயாராக இருந்ததில்லை.

அதனால்.. வீட்டிற்கு அருகாமையிலுள்ள சிறிய கிளினிக்கை நாடிச்சென்றுவிட்டாள்.

மூன்று தடவை தான் அவனை நேரில் பார்த்திருக்கிறாள். ஆனால்..

ஜென்ம ஜென்மமாய் அவனுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்தாற் போன்ற ஒரு நூதன அனுபவம்.. அவளுக்கு இருந்தது நிஜம்.

கிட்டத்தட்ட.. இரண்டரை ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக அவனது உருவம் பசு மரத்தாணி போல் அவளது இதயத்தில் பதிந்திருந்தது.

கனவிலும் நனவிலும்.. சதா அவனது ஞாபகத்திலேயே இருந்தாள்.. அவனது முகத்தோற்றத்தை அவள் நெல் முனையளவு கூட மறக்கவில்லை.

வீட்டுக்கவலைகள் மனதை மலை போல் அழுத்தினாலும்.. இந்த நினைவு தந்த இதத்தில்.. சுகத்தில்.. அத்தனை கஷ்டங்களையும்.. தாங்கிக்கொண்டாள் என்றால்... அது மிகையல்ல..!

இப்போது அந்த சிறு சந்தோஷத்திற்கும் வந்தது வினை! அவனை அஞ்சலி மறந்தே ஆக வேண்டும்.

முதலாளி சொன்னபடி...அவரது அக்ரிமெண்ட்டுக்கு அவள் ஒப்புக்கொண்டே ஆக வேண்டும்.

இல்லையென்றால்., அவளைப் பிடித்து நரகத்தில் தள்ளி விடுவதற்கு.. மூர்த்தி கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு காத்திருக்கிறாரே?

நரகத்தில் விழுவதா? அல்லது அக்ரிமெண்டுக்கு சம்மதிப்பதா?

மனத்தளவில் அழகாய் போட்டிருந்த கோலத்தை நீர் ஊற்றி கலைத்துவிட்டு.. உள்ளுர ஊமையாய் அழுதபடி.. அஞ்சலி,விசிட்டிங் கார்டிலிருந்த எண்ணுக்கு போன் செய்தாள்.

10

மறுமுனையில் ரிங் போனது.. மனதிலிருந்த வலியுடன் படபடப்பும் கூடியது.

''ஹலோ! சந்தானம் ஹியர்!''

''ஹலோ! வணக்கம் சார்! நான்... அ..அஞ்சலி பேசறேன்''

''வணக்கம் அஞ்சலி! எப்படிம்மா இருக்கே? நல்லா இருக்கியா?''

எவ்வளவு பெரிய கோடீஸ்வரர்? அக்கறையாய் அன்பாய் நலம்

விசாரிக்கிறாரே?

அவர் மீது நல்ல அபிப்ராயமும் நம்பிக்கையும் ஏக காலத்தில் மனதில் ஜனித்தன.

நல்லாயிருக்கேன் சார்! நீங்க நல்லாயிருக்கீங்களா!

சவுக்கியமா இருக்கேன் அஞ்சலி! சொல்ல வந்ததை தயங்காம சொல்லும்மா...

நான் நல்லா யோசிச்சுப் பார்த்தேன் சார்! உங்க அக்ரிமெண்டுக்கு மனப்பூர்வமா சம்மதம் தெரிவிக்கலாம்னு தான்.. நான்.. போன் பண்ணினேன்...

ஓ..குட்! நீ சம்மதிச்சதிலே எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம் தான்.. ஆமா.. அங்கே உனக்கு பிரச்சனை ஜாஸ்தியா ஆயிடுச்சாம்மா?

ஒரு கணம் தயங்கினாள் அஞ்சலி.

தயங்காம சொல்லும்மா.. இனிமே நமக்குள்ளே எந்த ஒளிவு மறைவும் இருக்கவே கூடாது.. நீ என் மகள் மாதிரி.. ஓபனா சொல்லு அஞ்சலி!

தயக்கத்தை உதறிவிட்டு ரத்ன சுருக்கமாக விவரத்தைக் கூறினாள்.

ஓ.கே..இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல ஒரு நம்பகமான நபரை நான் ஹாஸ்பிடலுக்கு அனுப்பி வைக்கிறேன்.

அவர்கிட்டே நீ எதுவும் சொல்லிக்க வேணாம்.. உன்னோட தங்கையை, காலேஜ் ஹாஸ்டல்லே சேர்க்கிறதுக்கு அவர் ஏற்பாடு பண்ணிடுவாரு.. அவ படிப்பு பாதியில நிக்கக்கூடாதுன்னு தான்.. இப்படியொரு ஏற்பாடு!

அவபடிப்பை முடிச்சதுக்கு அப்புறம்.. நீ தாராளமா அவளை உன் கிட்டே கூப்பிட்டு வச்சுக்கலாம்.. உங்கக்காவைப் பத்தி சொன்னே

''என்னை விட வயதில் குறைந்தவரைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டது தப்பாப் போச்சுடி..''

''என்னடி சொல்றே?''

''முதல் இரவில் அவர் என்னிடம் 'அக்கா.. பால் சாப்பிடுங்க'னு சொன்னாருடி!''

-எம்.அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி

யில்லை? அக்காவுக்கு நல்ல வேலை போட்டுத்தரச் சொல்றேன்.

சொந்தக்கால்லே சுயமா நின்னு சம்பாதிக்க ஆரம்பிச்சா, அவளுக்கே ஒரு தன்னம்பிக்கை வரும். அவளோட ஹஸ்பெண்ட் குடிச்சுட்டு வந்து அராஜகம் பண்றான் இல்லையா?

அசிஸ்டெண்ட் கமிஷனரை விட்டு அவன்கிட்டே பேசச் சொல்றேன். அவனோட கொட்டம் தன்னால அடங்கிடும். இதே மாதிரி உங்கப்பாவையும் அடக்க என்னால முடியும்

என்னைப்பத்தி வெளியில ஏன் சொன்னீங்கன்னு மறைமுகமா பாட்டியை டார்ச்சர் பண்ணுவார் சார்

புரியுது அஞ்சலி! சில பேரு.. நாம்ப என்ன செஞ்சாலும் வழிக்கே வர மாட்டாங்க.. இந்த மாதிரி அடாவடிப் பேர் வழிகளைவிட்டு.. நாம்ப விலகி வர்றது தான் பெட்டர்!

இன்னிக்கு சாயந்தரமே தங்கையை கன்வின்ஸ் பண்ணிடு.. என்னோட ஆள் அவளை ஹாஸ்டல்லே சேர்த்து விட்டுருவாரு..

அக்காவுக்கு.. போன்ல விவரத்தைச் சொல்லிடு.

இன்னிக்கு நைட்டுல ஏழு மணிக்கு பாட்டியை அழைச்சிட்டு நம்ம கார்லே ஏறி வந்துடு.. நாளைக்கு காலையில் அஞ்சு மணிக்கு போடி மெட்டுக்கு வந்துடலாம்.

அங்கிருந்து நெடுங்குண்டம்.. நெடுங்குண்டத்திலிருந்து மயிலாடும் பாறைக்கு சரியா காலையில ஏழு மணிக்கு வந்து சேர்ந்துடலாம்..

பச்சைப்பசேல்னு மேற்கு மலைத்தொடர்ச்சியையும் எஸ்டேட் அழகையும் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே.. உன்னோட அத்தனை கவலைகளும் பறந்தோடிப் போயிடும் அஞ்சலி!

என்னோட பிரச்சினையைப் புரிஞ்சுக்கிட்டு.. ஷர்மிலியை ஹாஸ்டல்லே சேர்த்து.. எங்கக்காவுக்கு ஒரு வழி ஏற்படுத்திக்குடுத்து.., பாட்டியையும் என்னோட, சேர்ந்து உங்க இடத்துக்கே வரச்சொல்லிட்டீங்க..

என்னோட அத்தனை பிரச்சனைகளையும் தீர்த்து வச்சுட்டீங்க.. இப்பவே என்னோட மனசிலேர்ந்து பெரிய பாரம் இறங்கினாப்ல இருக்கு சார்! ரொம்ப நன்றி!!

நன்றியெல்லாம் சொல்லி என்னை வேத்து மனுஷனாக்கிடாதே அஞ்சலி! அக்ரிமெண்ட் முடியற வரைக்கும் நீ ,எங்க வீட்டுப் பொண்ணு! சரியா? உன்னோட வரவு நல்வரவாகட்டும் பை!

பை சார்!

உங்க முதலாளி என்னம்மா சொன்னாரு? ஆவலாய், கேட்ட பாட்டியிடம்.. சுருக்கமாக விவரத்தை தெரிவித்தாள்.

அப்பாடா.. இந்த இக்கட்டுலேர்ந்து நாம தப்பிச்சுடலாம் அவராக வலிய வந்து உதவுறாரே? இந்த நல்ல மனசு யாருக்குவரும்?

ஆமா..நம்மளை மயிலாடும் பாறைக்கு வரச்சொல்லிட்டாரே? அப்போ.. அந்த எஸ்டேட்டிலேயே உனக்கு வேலை போட்டு தந்துடுவாரா?

அப்படித்தான் இருக்கும்னு நெனைக்கிறேன்.. சரி பாட்டி! அக்காவுக்கு போன் பண்ணி விவரத்தைச் சொல்லணும். முதலாளி அனுப்பி வைக்கிற நபர்... இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல வந்துடுவாரு.. வந்ததும் அவர் கூட ஷர்மிலி படிக்கிற காலேஜுக்குப் போகணும்..

அப்பா, மதியம்.. ரெண்டு மணிக்கு மேல.. நண்பர்களோட சூதாட்டம்.. ஆடறதுக்கு கிளம்பிடுவாருல்ல? அந்த நேரத்துல வீட்டுக்குப்போயி.. ஷர்மிலிக்கும் நமக்கும் தேவைப்படற துணிமணிகளை எடுத்துட்டு வந்துடறேன்...'

உம்.. சரி அஞ்சலி! வீட்டுக்குப்போறே... உங்கப்பன் திடுதிப்புன்னு வந்து.. நீ துணிமணிகளை எடுத்துட்டுப் போறதைப் பார்த்துட்டா.. அவ்ளோ தான்! ஜாக்கிரதையா போயிட்டு வந்துடு...

இனிமே பயமே இல்ல பாட்டி.. முதலாளி தலையிட்டுட்டாருல்ல? அப்பா திமிர்னு புகுந்து பிரச்சனை பண்ணினா.. முதலாளி அவரை சும்மா விட்டு வைக்க மாட்டாரு..

அவருகிட்டேயிருந்து நம்மளை எப்படியாவது மீட்டு கூட்டிட்டுப் போயிடுவாருன்னு.. எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கு பாட்டி"

பாட்டியை சமாதானப்படுத்திய அஞ்சலிக்கு..மனசாட்சி ரம்பமாய் அறுத்துக்கொண்டிருந்தது.

அந்த அக்ரிமெண்ட்டைப் பற்றி பாட்டியிடம் சொல்லாமல்

"அவர் ஒரு போலி தோல் டாக்டர்.."
"எப்படிச் சொல்றே?"
"அங்க பாரு.. போர்டில் 'லெதர்'ஸ் ஸ் பெ ஷ லி ஸ் ட் னு போட்டிருக்கிறார்!"
-எம்.அசோக்ராஜா,
அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

மறைத்துவிட்டேனே?

எஸ்.ஜே.சாரை மனதார ஒருதலையாய் இதுவரை காதலித்து விட்டு, முதலாளியின் மகனுக்கு மனைவியாக, அதுவும் கொஞ்ச காலத்திற்கு நடிக்க ஒப்புக் கொண்டேனே?

எனக்கே தாங்க முடியவில்லையே? பாட்டிக்கு உண்மை தெரிய வந்தால், தாங்குவாரா? எனக்கு இப்படியொரு சோதனையா?

நான் என்ன பாவம் செய்தேன்? கடவுள் ஏன் என்னை இப்படி சோதிக்கிறார்?

அஞ்சலிக்கு துக்கம் பீறிட்டுக் கொண்டு வந்தது.''

கவி! என்னோட மணிக்கட்டை அறுத்துக்கிட்டு.. இன்னும் கொஞ்ச நேரத்துல நான் உன்கிட்டயே வந்துடுவேன்.. கொஞ்ச நேரம் காத்திரு டார்லிங்! நா வந்துடறேன்..

மானசீகமாக மனைவியிடம் பேசியபடி நித்யன் தனது மணிக்கட்டை அறுக்கப்போகும் தருணத்தில்...

அந்த அறைக்கதவை யாரோ படபடவென்று தட்டினார்கள்.
''சின்னக்குழந்தை ஆதிக்கு நிலைமை சரியில்லை.. வேகமா வாங்க சார்..!''

வேலைக்காரன் பதற்றமாய் கத்தியதைக் கேட்டதும்... அதிர்ச்சியில் நித்யனின் கையிலிருந்த கத்தி தன்னால் நழுவியது.

ஐயோ! நல்லாத்தானே இருந்தான் குழந்தை! திடீர்னு என்னாச்சு? கடவுளே..!எனக்கு அடுக்கடுக்கா சோதனைகளா வருதே?

நான்கே பாய்ச்சலில் ஓடிப்போய் கதவைத்திறந்து மின்னல் வேகத்தில் மாடியை விட்டு இறங்கினான்.

குழந்தை பார்வதியின் மடியில் கிடந்தது. அருகில் அப்பா சந்தானம் கவலை தோய்ந்த முகத்தோடு நின்று கொண்டிருந்தார்.

சுற்றிலும் மற்றவர்கள் பதற்றமாய் சோகமாய் நின்றிருப்பதைப் பார்த்தபடி...அம்மா! என்னம்மா ஆச்சு?திடீர்னு ஆதிக்கு என்னாச்சு? அருகில் நெருங்கி குழந்தையின் நெற்றியில் கை வைத்துப்பார்த்தான்.

ஆதியை கவனிக்கக்க ஆயிரம் பேத்தை நாம்ப வேலைக்கு அமர்த்தினாலும்.. அவங்க கடமைக்கு தானே குழந்தையை கவனிக்கறாங்க?

பச்சைக்குழந்தைக்கு தெரியும்டா அந்த வித்தியாசம்! தாயோட அன்பு, அரவணைப்புல கிடைக்கிற பாதுகாப்பு உணர்வு மத்தவங்ககிட்டேயிருந்து குழந்தைக்கு கிடைக்காதுடா... சதா அதை நெனச்சு ஏங்கி அழுதா.. உடம்பு என்னத்துக்கு ஆகும்?

இன்னிக்கு இடைவிடாம அழுது மூச்சுத்திணறல் ஏற்பட்டுடுச்சு நித்யா! குழந்தையை அதுக்குத்தான் அதிகமா அழ விடக்கூடாதுன்னு.. பெரியவங்க சொல்லுவாங்க என்றார் சந்தானம்.

என்னை விட்டுப் போன கவியை நெனச்சு நான் அழறதா? இல்ல.. இப்படி பேச்சு மூச்சில்லாம கிடக்கிற ஆதியை நெனச்சு கவலைப்படறதா? விதி ஏன் என்னை விடாம துரத்துது?

கண்ணீர் மல்க சந்தானத்தை ஏறிட்டு விட்டு பார்வதியின் அருகில் அமர்ந்து குழந்தையின் கேசத்தை மெல்ல வருடினான்.

காய்ச்சல்லே உடம்பு கொதிக்குதே?

இதுக்கு முழுக்க.. நீ தான் காரணம் நித்யா!

நானா? என்னால.. குழந்தைக்கு இப்படி ஆயிடுச்சுன்னு எப்படிப்பா சொல்றீங்க? வெந்த புண்ணுல வேலை பாய்ச்சாதீங்கப்பா

உன்னை நோகடிக்கணும்கிறது என் நோக்கமில்ல நித்யா! சதா இறந்து போனவளை நெனச்சு வேதனைப்பட்டு உன் குழந்தைகளை நீ கவனிக்கத் தவறிட்டே...

எங்களுக்கும் வயசாகுது.. தாய் போனா என்ன? தாய்க்கு தாயா அப்பாவுக்கு அப்பாவா இருந்து.. நீ தானேடா பார்த்துக்கணும்..

பாசத்துக்கு ஏங்கித்தவிச்சே.. அரை உசுரா போயிட்டாங்கடா பாவம்! கவி அகாலமா மாண்டு போயிட்டா.. அது விதி! யதார்த்தத்தை ஜீரணிச்சுக்கிட்டு உன் பசங்க கிட்டே நீ தான் ஒட்டுதலா இருக்கணும். அவங்களுக்காக நீ வாழணும். வாழ்க்கையை அமைச்சுக்கணும்..

நீ இப்படியே இருந்தா.. இந்த ரெண்டு குழந்தைகளையும் நாம்ப இழக்க வேண்டியது தான்...

அப்பா..! அலறினான் நித்யன்.

"நிஜத்தை தானேடா நான் சொன்னேன்? இதோ டாக்டர் வந்துட்டாரு. அவரோட ஒப்பீனியன் கேட்போம்" குடும்ப மருத்துவர் குழந்தையைப் பரிசோதித்துவிட்டு ஊசி போட்டு விட்டு...நித்யனை ஏறிட்டார்.

இப்படி கவனக் குறைவா இருந்தா எப்படி? குழந்தையை ஜாஸ்தி அழ விடக் கூடாது. ஏங்க விடவும் கூடாது. காய்ச்சல் வேற அடிக்குது.

ஒரு மணி நேரத்துக்கு ஒரு தடவை 'ஸ்ரப்' தரணும். யுடிகோலனால் பஞ்சை நனைச்சு...நெத்தியில் பத்து போடணும். கிட்டக்க அரவணைப்பா இருந்து குழந்தையை கவனிச்சுக்கணும்.

குழந்தைக்கு இப்போ தேவை அன்பும் அரவணைப்பும் அனுசரணையும் தான் ...அதை முதல்லே புரிஞ்சுக்கோங்க...உங்களால முடியுமா? இல்ல... நல்ல நர்ஸுக்கு நான் ஏற்பாடு பண்ணட்டுமா? நித்யனை ஊன்றிப் பார்த்தார் டாக்டர்.

நித்யா! எனக்கு ஏகப்பட்ட வியாதிகள் இருக்குன்னு உனக்கே தெரியுமே? தள்ளாத காலத்துல சின்னப் பசங்களை கவனிச்சுக்க என்னால முடியாதுப்பா.. அவசரமாய் கூறி விட்டாள் பார்வதி.

வேலைக்காரங்க ஒப்புக்கு தானேப்பா கவனிப்பாங்க. அதிருப்தியுடன் சுற்றிலும் இருந்த பணியாட்களை ஒரு பார்வை பார்த்தார் சந்தானம்.

பேசாம நர்ஸை அப்பாயிண்ட் பண்ணிடலாம்ப்பா? ஆர்வமாய் கேட்டான் நித்யன்.

நர்ஸாம் பணத்துக்கு வேலை பார்க்கிறவள் தானே? அவ கிட்டேயிருந்து அன்பும் அரவணைப்பும் குழந்தைக்கு எப்படி கிடைக்குமாம்? கடனுக்கு தானே அவளும் வேலை செய்வா?

நித்யனுக்கு பாசத்தில் உடம்பெல்லாம் பதறியது. 'மயிலாடும் பாறை" பங்களாவின் முன்... காரிலிருந்து இறங்கிய அஞ்சலியும் பாட்டியும் தயக்கமாய் பங்களாவுக்குள் நுழைந்தனர்.

பிரமாண்டமான ஹாலில் பணியாட்கள் பதற்றமாய் குழுமியிருந்ததைப் பார்த்து விட்டு... அவசரமாய் நடையை எட்டிப் போட்டாள் அஞ்சலி.

டாக்டர் பேசியதையும் நித்யனும் சந்தானமும் சம்பாஷித்ததையும் செவி மடுத்தபடி அவர்களருகே சென்றாள்.

சார்!... வணக்கம்!

"அடடே....வாம்மா அஞ்சலி! இவங்க உங்க பாட்டியா? வணக்கம்மா! பேரனுக்கு திடீர்னு உடம்பு சுகமில்ல. நடந்த அமளி துமளியில நீ வரப் போறதைப் பத்தி சுத்தம்மா மறந்துட்டேன்"

முறுவலித்தார் சந்தானம்.

சார்! நான் குழந்தையைப் பார்த்துக்கிறேன் சார்! நேரத்துக்கு ஸ்ரப் குடுத்து நல்லா கவனிச்சுக்கிறேன் சார்!

குட்! இனி.. என்னோட பேரனும் பேத்தியும் உன்னோட பொறுப்பு அஞ்சலி! அப்பாடா...என் கவலை தீர்ந்தது.

அப்பா! யாருப்பா இவங்க? நித்யனின் குரலைக் கேட்டு திரும்பினாள் அஞ்சலி.

அது வரை முதுகு காட்டி நின்றிருந்தவனை ஏறிட்டுப் பார்த்தாள் அஞ்சலி.

அவளுக்கு தூக்கி வாரிப் போட்டது.

இ...இவரா அவர்? இவர் தானா? சதா...கனவிலும் நனவிலும் வருவது போல.. இப்போது யாரோ ஒருவரின் முகம் கூட... அவரது முகம் மாதிரி எனக்கு தோன்றுகிறதா?

இது கனவா? நனவா? பிரமையா? இவர் எஸ்.ஜே.சார் ஆயிற்றே?

இதயம் குட்டி முயலாய் எம்பிக் குதித்தது. அவனை நேரில் கண்டு விட்ட மகிழ்ச்சியில்..மனதில் மகிழ்ச்சி வெள்ளம் பொங்கியது.

இவங்க....ஓ...அந்த அஞ்சலி தானே? அப்பா இப்பத்தான் ஞாபகத்துக்கு வருது. ரெண்டு மூணு வருஷத்துக்கு முன்னால...என் கார் இவங்க மேல மோதிடுச்சு.. நம்ம ஹாஸ்பிடல்லே சேர்த்து ட்ரீட்மெண்ட் குடுத்தோம்னு உங்ககிட்டே சொன்னனே? ஞாபகம் இருக்கா?

ஓஹோ...நீங்க முன் கூட்டியே சந்திச்சுட்டீங்களா? எல்லாம் இறைவன் சித்தம் போலிருக்கு... நித்யா! என்ற சந்தானம்.. சுற்றிலும் நின்றிருந்த பணியாட்களைப் பார்த்து உத்தரவிட்டார்.

இவ அஞ்சலி! குழந்தைகளை மட்டுமில்ல.. இனி இந்தக் குடும்பத்தை நல்ல படியா இவதான் கவனிக்கப் போறா...பார்வதி உடம்புக்கு முடியாதவள்.. அவளையும் இவ தான் பார்த்துக்கப் போறா...

இனிமே எதுவா இருந்தாலும் அஞ்சலியைக் கேட்டு நடந்துக்கோங்க...இவ இங்க தான் இருக்கப்போறா.. இவளுக்கு வேண்டிய வசதிகளை செய்து குடுங்க?

பார்வதி அஞ்சலியைப் பார்த்து இது உன்னோட வீடு. எல்லா உரிமைகளோடும் சுதந்திரமா நீ செயல்படலாம் என்று முறுவலித்து விட்டு எழுந்து போய் விட்டாள்.

என் இதயத்தில் குடி கொண்டுள்ள காதலனுக்கு ஏற்கனவே திருமணமாகி விட்டதா?

மணமாகி இரண்டு குழந்தைகளுக்கு அப்பாவாகி விட்டாரா?

மனைவியை இழந்த வேதனையில் தவித்துக் கொண்டு இருக்கிறாரா?

சற்று முன்னர்... மனதில் பொங்கிய மகிழ்ச்சி பொங்கிய பால் தெளித்த நீராய் சப்பென்று அடங்கிப் போனது.

நித்யனின் முகத்திலிருந்த தாடியும், கண்களில் படிந்திருந்த சோகமும்....மீண்டும் துன்பக் கடலில் தள்ளின.

அதிர்ச்சி அவளைப் பேசாமடந்தையாக்கி விட்டது.

11

சுனைத்த இதயத்துடன்...அஞ்சலி குழந்தை ஆதியின் அருகே சென்று அமர்ந்து.. ஆதியை அப்படியே வாரி தன் மடி மீது போட்டுக் கொண்டாள்.

தம்பியை மடியில் போட்டுக் கொண்டதும். சிறுமி அஞ்சு உரிமையாய் அஞ்சலியின் தோளைத் தொட்டாள்.

உங்க பேரு என்ன?

என் பேர் அஞ்சலி! குட்டி தேவதை மாதிரி ரொம்ப அழகா இருக்கியே? உன் பேர் என்ன?

என் பேரு அஞ்சு. ஹைய்யா... நான் அஞ்சு. நீங்க அஞ்சலி.

காய்ச்சல் களைப்பிலிருந்த ஆதி கண் மலர்த்தி பார்த்தான். மடியில் கிடத்தி அரவணைத்துக் கொண்டிருந்த அஞ்சலியை... வியப்புடன் நோக்கினான்.

என்னடா செல்லம்? ஊசி போட்டது வலிக்குதா? பாப்பாவுக்கு ஒத்தடம் தரலாமா? சமர்த்தா ஸிரப் குடிச்சா.. காய்ச்சல் சீக்கிரம் போயிடும். அக்கா கூட...என் கூட விளையாட வேணாமா? ராஜா குட்டி எழுந்து வந்ததும்.. கண்ணாமூச்சி ஆடலாமா? சொல்லுங்க...

குழந்தையின் பிஞ்சுக் கரத்தை எடுத்து முத்தமிட்டு தன் கன்னத்தில் பொருத்திக் கொண்டபடி பேசியவளை.. ஆதி ஆர்வமாக விழிகள் விரியப் பார்த்தான்.

அழுது சோர்ந்த விழிகளில்.. ஒரு மின்னல் போன்ற பளிச்சிடல் தென்பட்டது.

"நாம் என்ன சொன்னாலும் அதை இரு மடங்காக்கிச் சொல்வதே அந்தக் கட்சித் தலைவருக்கு வாடிக்கையாகி விட்டதே.."

"சரி.. நம்ம கட்சி 2011-ல் ஆட்சியைப் பிடிக்கும்னு அறிக்கை விடு..!"

-எம்.அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

குழந்தையின் முகத்தில் அலாதி திருப்தியும் தெம்பும் படர்ந்தன.

உரிமையாய் ஆசையாய் அஞ்சலியின் முகத்தை வருடி விட்டு.... நீண்ட பெருமூச்செறிந்து விட்டு நிம்மதியாய் விழிகளை மூடி உறங்க ஆரம்பித்தது.

அஞ்சலி வந்ததும் வராததுமாய்.. தனது குழந்தைகள் இரண்டும் அவளிடம் ஒட்டிக் கொண்டதை வியப்புடன் வேடிக்கை பார்த்தபடி சோபாவில் அமர்ந்திருந்தான் நித்யன். நேரம் நகர்ந்தது.

சந்தானம் ஏதோவொரு யோசனையுடன் மாடியேறிச் சென்றார்.

அடுத்த கால் மணி நேரத்தில் '' நித்யா... நித்யா..''என்று அவர் கடுங்கோபம் கொண்டு சிங்கமாய் கர்ஜித்த சப்தம் கேட்டு திடுக்கிட்டு மேலே பார்த்தாள் அஞ்சலி.

இதோ வந்துட்டேன் அப்பா குரல் கொடுத்தபடி பதறிப்போய் மாடிக்கு விரைந்தான் நித்யன்.

பாட்டி மரகதம் தனக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்த அறைக்குள் சென்று விட்டிருந்தாள்.

என்னவோ? ஏதோ? என்று அஞ்சலிக்கு இதயம் படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது.

தூங்கி விட்ட குழந்தையை கட்டிலில் படுக்க வைத்து போர்த்தி விட்டாள். சிறுமி அஞ்சு காடி பொம்மையை வைத்துக் கொண்டு தன்னை மறந்து லயித்துப் போய் ஏதோ பேசிக் கொண்டிருந்தாள்.

அஞ்சலி தயக்கத்துடன் மாடியேறிப் போனாள்.

சந்தானம் கோபமாய் பேசிக் கொண்டிருந்தார். அவரது குரல் வந்த திக்கை நோக்கி மெதுவாய் நடந்து...அந்த அறை வாசலுக்கு முன் தயங்கி நின்றாள்.

உன் மனசுல நீ என்னடா நெனச்சுட்டிருக்கே? படிச்சவன் பண்ற காரியமாடா இது? இதுக்கா உன்னை நான் பாரினுக்கெல்லாம் அனுப்பி படிக்க வைச்சேன்? இன்னிக்கு உன் முகமே சரியில்லை. பார்வையும் முகமும் வித்தியாசமா படவே... உன் ரூமுக்கு வந்தேன்.. வந்து பார்த்தா டேபிள்லே டைரியை கவிழ்த்து வச்சிருந்தே...

அப்பனும் மகனுமா இருந்தாலும்.. அடுத்தவங்க பெர்ஸனலா எழுதி வச்சதை வாசிக்கக் கூடாது தான். மனசுல ஏதோவொரு நெரு

டல்... அதனால எடுத்து வாசிச்சுட்டேன். பாவி! தற்கொலை செஞ் சுக்கத் துணிஞ்சுட்டியேடா! நீயெல்லாம் ஒரு மனுஷனா நித்யா? சுய நலப் பிசாசுடா நீ!

அ...அப்பா! பெரிய வார்த்தையெல்லாம் சொல்றீங்களேப்பா? எந்த விதத்துல நான் சுயநலமா நடந்துகிட்டேன்! ஆமா...இது ஊரு க்கு உண்மைதான் அப்பா! கவி என்னோட உயிர்னு சொல்லிட் டிருந்தவன்.. அவ போனப்புறமும் நான்..இன்னமும் இருக்கேனே? நான் சுயநலம் பிடிச்சவன் தான் ...ஒத்துக்கிறேன்?

''என்டா பைத்தியம் மாதிரி பேசறே? நானும் உங்கம்மாவும் ஒருத்தர் மேல ஒருத்தர் உயிராத் தானிருக்கோம்.

நாளைக்கே எங்கள்ல ஒருத்தருக்கு சாவு வந்துட்டா... இருக்கிற வங்க தற்கொலையா செய்துப்போம்?

குறை காலத்துக்கு பழைய நினைவுகளோட இறுதிவரை வாழ்ந்து தானே முடிக்கணும்? அதானே யதார்த்தம்? உன் பசங்களைப் பத்தி துளி கூட கவலைப்படாம... ' போய் சேர முடிவு பண்ணினியே? இது எவ்ளோ பெரிய சுயநலம்?

நீ போயிருந்தா... அந்த அதிர்ச்சியில நானும் பார்வதியும் கூடிய விரைவில் கண்ணை மூடியிருப்போம்? அப்புறமா இந்த பச ங்களோட கதியென்ன?''

''சாரிப்பா.... நான் தப்பான முடிவு எடுக்கப் பார்த்தேன் நான். மன்னிச்சுக்கோங்க!...க்வி என்னோட உயிரிலும் உணர்விலும் கலந் துட்டாப்பா.... அவளை மறக்க முடியாம தான் நான் இப்படி செய் துட்டேன்...சாரி''

''உன்னோட கவி, எங்கேயும் போகலை. அவளோட ஆத்மா இந்த ரெண்டு குழந்தைகளைத் தான் சுத்தி சுத்தி வரும். அவங்க படற கஷ் டங்களைப் பார்த்தா....அவளோட ஆத்மா எப்படி சாந்தியடையும்? கண்டிப்பா சாந்தி அடையவே அடையாது''

''ஐயோ அப்பா! உங்க வாயால அப்படி சொல்லாதீங்க... அவ ஆத்மா சாந்தி அடையணும்பா... அதுக்கு ஏதாச்சும் பரிகாரம் செய்ய ணுமாப்பா?'' தழுதழுத்தான் நித்யன்.

அதுக்கு எந்த பரிகாரமும் இல்ல. நீ நான் சொல்ற படி நடந்தா...

''மனைவிக்கும், கேர்ள் பிரண்டுக்கும் என்ன வித்தியாசம்?''
''20 கிலோ தான்!''
-எம்.அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

தன்னால கவியோட ஆத்மா சாந்தி அடைஞ்சிரும்.

''என்ன செய்யணும்? இனிமே பசங்க கிட்டே பாசமா நடந்துக்கிறேன். அவங்க மேல அக்கறையும் கவனமும் செலுத்தணும். அதானே சொல்ல வரீங்க?''

அது மட்டும் போதாது. நீ அஞ்சலியை கல்யாணம் செய்துக்கணும். குழந்தைங்க தாயன்புக்காக ஏங்கித் தவிக்கிறாங்க அஞ்சலி நல்ல தாயா இருந்து அவங்களை கண்ணுல வச்சுப் பார்த்துப்பா...

என் மனசு பூராவும் கவிதான் நிறைஞ்சிருக்கா...என்னால எப்படிப்பா அஞ்சலியை..? அவன் பேசி முடிக்கும் முன் இடைமறித்தார் சந்தானம்.

உனக்கொரு மனைவி தேவைப்படாம இருக்கலாம்.குழந்தைங்களுக்கு ஒரு அம்மா தேவையில்லையா? அதுக்காக கொஞ்ச காலத்துக்கு ஒரு கணவனா நடிச்சா போதும். அஞ்சலி நல்ல குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பொண்ணு. கொஞ்ச காலத்துக்கு குழந்தைகளை... அவ கவனிக்கக்கட்டும்.

அதுக்கு அப்புறமா.. நாம்ப சொல்றப்போ அவ விலகிப் போயிடுவா..நான் எல்லாத்தையும் பேசிட்டேன். அவ ரொம்ப நல்லவ...வாக்கு மாற மாட்டா... என்ன சொல்றே?

கவியோட ஆத்மா சாந்தி அடையணும். அதுக்காக நான் நீங்க செல்றதுக்கு உடன்படறேன்....

அது வரை அவர்களது பேச்சை செவி மடுத்த அஞ்சலி நெஞ்சம் படபடக்க கீழே இறங்கிச் சென்றாள்.

அன்றிரவு ஒன்பது மணிக்கு மேல்.... சந்தானத்திடமிருந்து அவளுக்கு அழைப்பு வந்தது.

அறைக்குள் நுழைந்தவளை நிதானமாய் ஏறிட்டார் சந்தானம்.

புது குடும், புது இடம்... எல்லாமே பிடிச்சிருக்கா அஞ்சலி.

பிடிச்சிருக்கு சார்!

நேற்று வரை யாரோ ஒருவனுக்கு கொஞ்ச காலத்திற்கு மனைவியாக நடிக்க வேண்டியிருக்கிறதே? என்று உள்ளுர புழுவாய் துடித்தவள் தான்.

இங்கு வந்த பின்.. நித்யனை நேரில் பார்த்த பின் அவன் எற்கனவே தனது உள்ளம் கவர்ந்தவன் தான் என்று தெரிந்ததும்.. அவளுக்கு பெருத்த நிம்மதி ஏற்பட்டு விட்டது என்பது நிஜம்...!

இனிமே நீ என்னை அப்பான்னு கூப்பிடலாம். நித்யன் சம்மதிச்சாச்சு அடுத்த முகூர்த்தத்துல கல்யாணத்தை வச்சுக்கலாமா?

உங்க இஷ்டம் அப்பா! உங்க பிள்ளை இறந்த போன மனைவி மேல இவ்ளோ உயிரா இருக்காரே? மனைவியோட பிரிவைத் தாங்க முடியாம தற்கொலை முயற்சியில கூட இறங்கிட்டாரே? சாரிப்பா...

காலையில நீங்க கோபமா சத்தம் போட்டதும்.. என்னவோ? ஏதோன்னு பதறிப்போய் மாடிக்கு வந்தேன். நீங்க பேசிட்டு இருந்ததைக் கேட்டேன்....சாரி!

இதுல என்னம்மா தப்பு இருக்கு? அவனைப் பத்தி நீ நல்லா புரிஞ்சுக்கிட்டேயில்ல? கோழைத்தனமா அவன் தற்கொலை செய்துக்கப் போயிருக்கானே? என்னால அதை இன்னமும் ஜீரணிக்கவே முடியலைம்மா...

அந்த அளவுக்கு அவரு தன்னோட மனைவியை நேசிக்கிறாரு? உண்மையிலேயே கவி ரொம்ப குடுத்து வச்சவங்க தான். அன்பு தேவதையா இன்னமும் உங்க புள்ளையோட இதயத்துல குடியிருக்காங்களே..கிரேட்!

''அஞ்சலி...ப்ளீஸ்.. விஷயம் தெரியாம நீ அவளுக்கு புகழாரம் சூட்டாதே.. என்னால தாங்க முடியலை..''

குரலைத் தழைத்து போனார் சந்தானம்.

குழப்பத்துடன் அவரை ஏறிட்டாள்.

அவ...அன்பு தேவதை இல்லம்மா... அரக்கி...! சண்டாளி..! தாடகை.. வேலி தாண்டிய வெள்ளாடு... புரியலையா?

குடும்ப மானத்தை குழி தோண்டிப் புதைச்சவள்.. படி தான்

டியவள்...தரம் கெட்டவள்... அவ இன்னமும் உயிரோட தான் இருக்கா..

சந்தானத்தின் விழிகளில் கண்ணீர் கரந்தது.

அஞ்சலிக்கு சப்த நாடியும் ஒடுங்கிப் போனது.

அதிர்ச்சியில் ஆடிப்போனாள்.

12

அஞ்சலிக்கு தன் செவிகளை நம்ப முடியவில்லை.

என்னது? கவிதா படி தாண்டியவளா? தரம் கெட்டவளா? இன்னமும் உயிரோடு இருக்கிறாளா? என் காதில் ஏதாவது கோளாறா? நான் கேட்டது நிஜம் தானா?

அவளது மனதில் ஆயிரம் கேள்விகள் முளை விட்டன.

அ..அப்பா! இப்பேர்ப்பட்ட குடும்பத்துக்கு மருமகளாகிறதுக்கு அவங்க பூர்வ ஜென்மத்துல புண்ணியம் பண்ணிருக்கணுமே? தன் மேல உயிரையே வச்சிக்கிட்டுருக்கிற அன்பான கணவர்... அழகான குழந்தைங்க, பாசம் காட்டாத மாமனார் மாமியார்னு நிறைஞ்ச வாழ்க்கை வாழ்ந்திருக்காங்களோ? இப்படியொரு வாழ்க்கையை உதறிட்டுப் போக...அவங்களுக்கு எப்படி மனசு வந்தது?

அது தான்... எனக்கும் இன்னமும் புரியாத புதிராவே இருக்கு. இதே கேள்வியைத் தான் நானும் எனக்குள் நானும் கேட்டுக்கிறேன்... அவ சாகவே இல்லைம்மா....பல காலமா திட்டம் போட்டு இப்படியொரு விபத்தை உருவாக்கியிருக்கா...

கல்யாணத்துக்குப் போனவளோட கார், அதல பாதாளத்துல உருண்டு விழுந்ததால...நாங்க எல்லாருமே விபத்துல அவ அகால மரணம் அடைஞ்சுட்டதா நெனச்சுட்டோம்..அவ்ளோ பெரிய அதல பாதாளத்துல இருந்து.. பாடியை மீட்கிறது ரொம்பக் கஷ்டம்னு சொல்லிட்டதால...ஊர்ஜிதமாவே அவ செத்துப் போயிட்டாள்னு நாங்க நம்பிட்டோம்...

அவங்க உயிரோட இருக்கிற விவரத்தை...உங்க பிள்ளை கிட்டே ஏன் மறைச்சீங்கப்பா?

அவ குத்துயிரும் கொலை 'உயிருமாவோ.. கோமா ஸ்டேஜ்லேயோ இருந்தாக் கூட....என் மனசு ஆறிப் போயிருக்கும். முதல் வேலையா அந்தத் தகவலை நித்யன் கிட்டே கண்டிப்பா சொல்லிருப்பேன்.

ஆனா... அவ...அவ... மகா பாவிம்மா.. கள்ளக்காதலனோட ஓடிப் போயிருக்காளே? அந்தக் கேவலத்தை...கேடு கெட்டவளைப் பத்தி... நான் எப்படிம்மா அவன்கிட்டே சொல்ல முடியும்?

மைகாட்! இப்படிக்கூட நடக்குமா? அந்த விவரமா உண்மை தானா? ன்னு தீர விசாரிச்சீங்களாப்பா? என்னா..கண்ணால பார்க்கிறதும் பொய்... காதாலே கேட்கிறதும் பொய் தீர விசாரிச்சாத்தான் உண்மை தெரியும்'னு பெரியவங்க சொல்வாங்களேப்பா? அதுக்கு தான் கேட்கிறேன்.

துப்பு துலக்காத குறையா.. தெளிவா அலசி ஆராய்ஞ்சு பார்த்துட்டேன். என்னைப் பத்தி உனக்கு நல்லா தெரியுமே? ஆராய்ஞ்ச அந்தத் தகவல் நூறு சதவீதம் நிஜம் தான்..

நிஜம்னு தெரிஞ்சதுக்கு அப்புறம்... நித்யன்கிட்டே என்னால சொல்ல முடியலைம்மா...உனக்கொரு விஷயம் சொல்லணும் அஞ்சலி!

பொதுவா பணக்காரக் குடும்பத்துல பொறந்த பசங்களுக்கு ஆணவமும் மமதையும் நிறைஞ்சிருக்கும். அது மட்டுமில்ல...பணத்திலேயே புரண்டு வளர்ந்ததால...எல்லா விதமான கெட்டப் பழக்கங்களுக்கும் அடிமையாயிட்டு இருப்பாங்க இல்லையா? ஆனா நித்யன் 'அப்படியில்லைம்மா..

''டாக்டர் வயிறு அடிக்கடி சரியில்லாம போகுது ஏன்?''
''வாரத்தில் நாலஞ்சு நாள் பொண்ணு பாக்கப் போய் பஜ்ஜி சாப்பிட்டா இப்படித்தான் ஆகும்''

-பழ.கவிதா சிவமணி,
புன்செய்ப்புளியம்பட்டி.

இதுக்கு விதி விலக்கா இருந்தான்....சிகரெட், தண்ணி பெண்கள் சகவாசம்னு எந்த வித கெட்டப் பழக்கங்களும் இல்லாத சொக்கத் தங்கமா உத்தம புருஷனா வலம் வரக் கூடியவன். மான அவமானத் துக்கு அஞ்சினவன். குடும்ப கவுரவத்தை ரொம்பப் பெரிசா மதிக்கி றவன்.

மானஸ்தன். நீயே கேட்டேயில்ல? மனைவி மேல உயிரையே வச்சுக்கிட்டிருந்தவன்...அவளுக்காக உயிரை விடத் துணிஞ்சவன்னு புரிஞ்சுகிட்டியே?

இப்பேர்ப்பட்டவன் கிட்டே நான் எப்படி அந்த உண்மையை சொல்ல முடியும்? மனைவி, கள்ளக் காதலனோட ஓடிப்போயிட் டான்னு தெரிஞ்சா... அவன் தாங்குவானா? அவன் பெரிய மானஸ் தனாச்சே? அடுத்த செகண்டே அவன் உயிரோடவே இருக்க மாட்டானே? அந்தக் கேடு கெட்டவளுக்காக, என் மகன் உயிரை விடணுமா?

விஷயத்தைக் கேள்விப்பட்ட மறுகணமே அவனது இதயம் சுக்கு நூறாயிடுமே? அந்த பயத்துல தான் இந்த அசிங்கத்தை என் மனசுக் குள்ளேயே போட்டு புதைச்சுட்டேன்.

உனக்கு ஒண்ணு தெரியுமா? கவிதாவை நான் தான் படிக்க வச் சேன். இதே மயிலாடும் பாறை எஸ்டேட்டுல ஒரு தோட்டத் தொழி லாளியா இருக்கிற முத்தையாவோட பொண்ணு அவ..

முத்தையா நல்ல விசுவாசி. அவனோட குணத்துக்கு தான் நான் அவளை ஹாஸ்டலே சேர்த்து படிக்க வச்சேன். படிப்பு முடிஞ்சு வந்ததுமே...தற்செயலா நித்யன் அவளைப் பார்த்திருக்கான். அந்தப் பேரழகைப் பார்த்து மயங்கிட்டான். அவனா வந்து அவளை விரும் பறேன்னு சொன்னான். ப்ச்!

ஒரே புள்ளை இவன்...இவனோட விருப்பத்துக்கு என் முட்டு க்கட்டை போடணும்னு சம்மதிச்சு கல்யாணம் செய்து வச்சேன்.

இது ரொம்பப் பெரிய விஷயம் அப்பா! எப்பேர்ப்பட்ட பெருந் தன்மை உங்களுக்கு? தோட்டத் தொழிலாளியோட பொண்ணை படிக்க வச்சு.. கடைசியில இவ்வளவு பெரிய சமஸ்தானத்துக்கு மருமகளா ஆக்கிருக்கீங்க.! கால மூச்சூடும் விசுவாசமா இருக்கிறதை

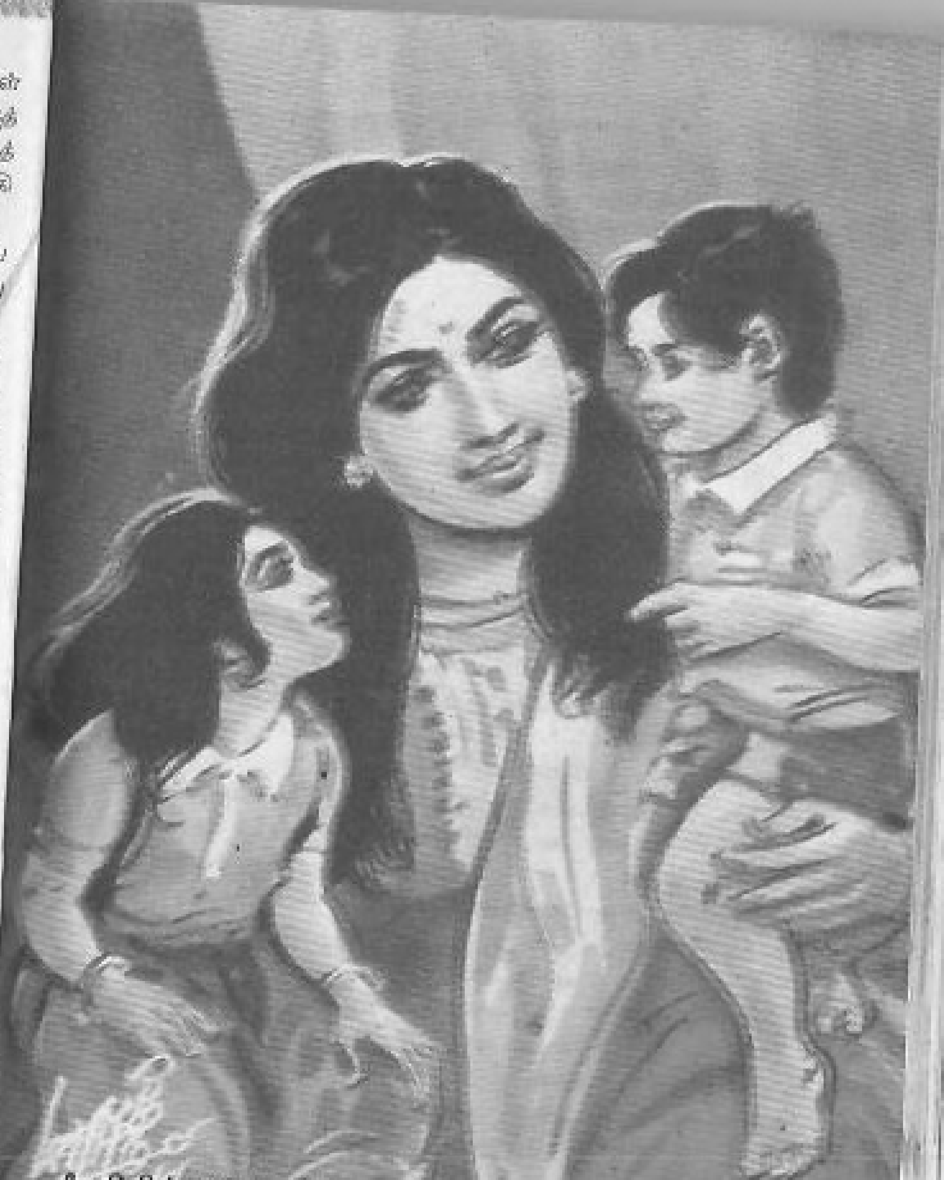

விட்டுட்டு.. இவ்வளவு பெரிய துரோகத்தைப் பண்ண.. அவங்களுக்கு எப்படி மனசு வந்தது!

பொதுவா அடிமட்டத்துல கஷ்டப்பட்ட.. குடும்பத்துல இருந்து வந்த பொண்ணுங்க... கட்டுக்கோப்பா கண்ணியமா குடும்பப் பொறுப்பா நடந்துப்பாங்கன்னு கேள்விப்பட்டிருக்கோம். இவங்க நேர் மாறா நடந்திருக்காங்க!

அதைச் சொல்லு! நித்யன் ஆசைப்பட்டுட்டானே!ங்கிற காரணத்துக்காக தான்.. அவளை மருமகளா ஏத்துக்கிட்டேன் அவ கண்ணைப் பார்க்கிறப்போ எல்லாம்... எனக்குள்ளே ஒரு நெருடல்.. ஏதோவொரு காந்தத் தனம் இருக்கும்.

அடிக்கடி பல் வரிசை தெரிய சிரிப்பா.. கண்ணுல கனிவு தெரியலாம். கருணை தெரியலாம். சாந்தம், அமைதி, அன்பு, பணிவு தெரியலாம். ஆனா வித்தியாசமா இவளுக்கு என்ன இப்படி இருக்கே?ன்னு அடிக்கடி எனக்கு தோணுச்சு. சரி.. இந்தக் காலத்துப் பொண்ணு...படிச்சவ.. சோஷியலா சிரிக்கப் பேசறதிலே என்ன தப்பு இருக்கு?ன்னு நெனச்சு சாதாரணமா விட்டுட்டேன்!

அவ காலேஜில படிக்கிற காலத்திலேயே எவனையோ காதலிச்சிருக்கா...படிப்பை முடிச்சு இந்த எஸ்டேட்டுக்கு வந்தவ... நித்யனைப் பார்த்திருக்கா... முதலாளி சந்தானத்தோட ஏக போக வாரிசு இவன்...இவனை வளைச்சுப் போட்டு பெரிய சாம்ராஜ்ஜியத்துக்கு சக்ரவர்த்தினியாயிடலாம்னு கணக்குப் போட்டிருக்கா... கண்ணால வலை விசியிருக்கா. அந்த காந்த வலையில நித்யன் சிக்கிட்டான்.

யாருக்கும் வாய்க்காத அந்தஸ்து அவளுக்கு கிடைச்சது. சிகரத்துல வந்து உட்கார்ந்ததும் நியாயமா பழைய கன்றாவியை மறந்து தொலைச்சிருக்கணும். அந்த நெனப்பை வேரோட பிடுங்கி எறிஞ்சிருக்கணும். ஆனா அவ?

பணத்துல புரள ஆரம்பிச்சதும். கொழுப்பெடுத்து போச்சு..எப்படியோ எங்கயோ பழைய காதலனை சந்திச்சிருப்பா.. இவ குபேர குடும்பத்துல வாழ்க்கைப்பட்டிருக்கான்னு தெரிஞ்சதும். அந்தக் காதலன் அடிக்கடி மீட் பண்ணி தூண்டி விட்டிருப்பான். இல்லேன்னா இவளுக்கே துணிவு வந்திருக்கும்.

பாவம் நித்யன்! அதிர்ந்து போக மாட்டான். கள்ளம் கபடம் தெரியாதவன், இன்னமும் பாரேன்...இவளைப் போய் தேவதையா நெனச்சு மனசுக்குள்ளே கோவில் கட்டி வச்சிருக்கான்.

பணத்துக்கு ஆசைப்பட்டுத்தானே பழைய காதலனை மறந்துட்டு நித்யனை கட்டிக்கிட்டா? அப்புறம் எப்படி இந்த ராஜ வாழ்க்கையை உதறிட்டு ஓடினான்னு நானும் யோசிச்சேன்.

கள்ளக்காதல் அவ கண்ணை மறைச்சிருக்கு. அவளுக்கு நாங்க போட்ட நகைகளோட.. காரை வேணும்னே விபத்துக்குள்ளாக்கிட்டு.. அவனோட ஓடிட்டா...

அவங்க உயிரோட இருக்காங்கங்கிறதை எப்போ தெரிஞ்சுக்கிட்டீங்கப்பா?

ரெண்டு மாசத்துக்கு முன்னே... என் நண்பன் கோவாவில அவளைப் பார்த்துட்டு வந்து... என் கிட்டே சொன்னான் முதல்லே.

நம்பலை. நேர்லே போயி அவளைப் பார்த்தேன். என்னைப்பார்த்ததும் அவளுக்கு துக்கம் தாங்கலை. கதறி அழுதுட்டா கடவுள் பெரிய தண்டனையை அவளுக்கு குடுத்துட்டா...

எஸ்! கண்டவனை நம்பி.. புருஷனையும் குழந்தைகளையும் விட்டுட்டு ஓடினாள் இல்லியா? அவன், இவளை நரகத்துல தள்ளி விட்டுட்டான். விபச்சார விடுதியில வித்துட்டு ஓடிட்டான். இதை என்னால நம்பவே முடியலை.

அப்புறமா இவளோட கண்ணையும் சிரிப்பையும் பத்தி எனக்குள்ளே ஒரு நெருடல் இருந்தது இல்லையா? சின்னதா சந்தேகம் வந்து.. என் தலை விதி! எனக்கு வேற வழி தெரியலை.. அதனால...

அந்த நரகத்துக்கு நான் போனேன். என்னைக்கண்டதும் அவ

"தமிழ் படமா.. டப்பிங் படமானு எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது?"
"கொஞ்சம் தமிழ், நிறைய ஆங்கிலம் இருந்தால் அது தமிழ்படம்.. தமிழ் மட்டும் ஆங்கிலம் எதும் இன்றி இருந்தால் அது டப்பிங் படம்!"
-எம்.அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

ஹோன்னு அழுததும் எல்லாமே எனக்கு விளங்கிடுச்சு.கறுத்து இளைச்ச ஆள் ரொம்பவே மாறிட்டா உங்க குடும்பத்துக்கு நான் செஞ்ச துரோகத்துக்கு மீளவே முடியாத நரகத்துல மாட்டிக்கிட்டேன்னு கதறினா..

'எல்லாத்தையும் விடு..! நீ ஓடிப்போனவள்னும்.. இந்த நரகத்துல கிடந்தவள்னும் தெரிஞ்சா... அந்த பாப்பாவோட எதிர்காலம் பாதிக்காதா?ன்னு நான் கேட்டேன்

காலத்துக்கும் அடுத்த தலைமுறைக்கும் மீளவே முடியாத அவமானத்தைத் தேடிக்குடுத்துட்டியே?ன்னு காறித்துப்பினேன்.

என்னை இங்க உயிரோட பார்த்ததையே யாரு கிட்டேயும் சொல்லாதீங்கன்னு சொல்லிட்டா.. அடுத்த வாரம் அரபு தேசத்துக்கு என்னை அனுப்பிடுவாங்க.. சில பெண்களோட என்னையும் வித்துட்டாங்கன்னு சொன்னா.. நீ எக்கேடு கெட்டா எனக்கு என்ன?ன்னு வந்துட்டேன்.

ஆயிரம் தான் இருந்தாலும்... அவ என் மகனோட கொஞ்ச காலம் வாழ்ந்தவ.. என் பேரக்குழந்தைகளோட தாய்! மனசு கேட்கலை... என்னோட செல்வாக்கை பயன்படுத்தி அந்த நரகத்துல கிடந்து தவிக்கிற பெண்களை மீட்க ஏற்பாடு செஞ்சேன். போலீஸ் மத்த பெண்களோட அவளையும் மீட்டுச்சு..

போக்கிடம் இல்லாத அந்தப்பெண்களை இமயமலை அடிவாரத்துல இருக்கிற அபலைப்பெண்களின் சேவா மையத்துக்கு அனுப்பி வச்சாங்க.. அதுக்கு முன்னாடி கமிஷனர் என்னைக் கூப்பிட்டு அனுப்பிச்சாரு..

முஸ்லீம் பெண் மாதிரி முகத்தை கறுப்பு பர்தாவால மறைச்ச பெண், அங்க நின்னுட்டிருந்தா.. இந்தப்பெண் உங்க கிட்டே தனியா பேச விரும்பறான்னு சொன்னாங்க...

அவ கவிதா தான் "சாரி மாமா! உங்க நிழல்லே நிக்கக்கூட எனக்கு அருகதையில்லை.. இனிமே நான் இப்படித்தான் உடை அணியப்போறேன். காலத்துக்கும் சேவா மையத்துல இருந்து உழைச்சு... என்னோட பாவத்தைப்போக்கிக்க கடவுள் கிட்டே கதறியழப்போ

றேன்.

நான் உயிரோட இருக்கிற விஷயம் வெளியில தெரிஞ்சா... குழந்தைகளோட எதிர்காலம் பாதிக்கப்படும். தயவு செஞ்சு இந்த விஷயத்தை என்னிக்கும் உங்க மகன் கிட்டே நீங்க சொல்லிடாதீங்க.. அவரு தாங்கவே மாட்டாருன்னு சொல்லி அழுதுட்டு.. தூரமா நின்னுட்டிருந்த ஜீப்புல மத்தப்பெண்களோட ஏறிப்போயிட்டா...

இந்த ரகசியத்தை என் மனசுக்குள்ளேயே கடைசி வரைக்கும் போட்டு புதைச்சுடலாம்னு தான் இருந்தேன். நீ கவியைப் பத்தி உயர்வா பேசினதும்... என்னால தாங்க முடியலை..

நீ என் மகள் மாதிரிம்மா.. அதான் ஒளிவு மறைவில்லாம எல்லா விஷயத்தையும் சொல்லிட்டேன்...

கண்ணீர் மல்க ஸ்தம்பித்துப்போய் நின்றிருந்தாள் அஞ்சலி.

13

நெகிழ்ந்து போய் நா தழு தழுக்கப்பேசிய சந்தானம் நிதானமாய் அவளை ஏறிட்டார்.

இப்படித்தான் பெண்கள் இருக்கணும்கிறதுக்கு உதாரணமா நீ இருக்கே.. எப்படி இருக்கக் கூடாதுங்கிறதுக்கு அடையாளமா கவி இருக்கா... ஒரு வாட்டி சூடு பட்டாச்சு. அந்தபயத்துல தான் வலைவீசித்தேடாத குறையா தேடி... உன்னைத்தேர்ந்தெடுத்தேன். இந்த அற்புதமான பெண்ணால என் குடும்பத்துக்கே நிம்மதி பிறக்கும்னு என் உள் மனசு சொல்லுச்சு.

உன்னோட குடும்பத்தையே தூண் மாதிரி நீ தாங்கிட்டிருந்தே உன்னை மருமகளாக்கிடணும்னு எனக்குள்ளே ஆசை... ஒரு வேளை குடும்பம், கடமைன்னு நீ அதற்கு மறுத்துருவியோன்னு பயம்!

நித்யா, கவினை இன்னமும் மனசுல சுமந்துட்டிருக்கான். அவன் கட்டாயமா கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக்கவே மாட்டானே? அப்படின்னு திகில்!

அதனால தான் அக்ரிமெண்ட் போட்டேன். இந்த அக்ரிமெண்ட்

வெறும் கண் துடைப்பு தான் அஞ்சலி! மனப்பூர்வமா சொல்றேன். நீதான் நிரந்தரமா இந்தக்குடும்பத்தை நிர்வகிக்கனும். மருமகளா, மகாலட்சுமியா இருந்து வம்சத்தை விளங்க வைக்கனும்.

சிக்கல்லே இருந்து தப்பிக்க.. இந்த அக்ரிமென்டுக்கு ஒத்துக் கிட்டோ மேங்கிற வருத்தமும் நெருடலும் உனக்கு இருக்கலாம். இனி நீ அப்பேர்ப்பட்ட எந்த சங்கடமும் இல்லாம... இயல்பா... உளப்பூர்வமா.. இந்தக்குடும்பத்து மருமகளா ஒன்றி வாழனும்கிறது என்னோட ஆசை...!

என்னம்மா அப்படி பார்க்கிறே? நான் சொல்றதிலே உனக்கு உடன்பாடு இல்லைன்னா.. நீ வெளிப்படையா பேசிடலாம்..

அவர் பேசி முடித்தது தான் தாமதம் சட்டென்று அவரது பாதங்களைத் தொட்டுப்பணிந்தாள் அஞ்சலி.

அக்ரிமென்ட் சமாச்சாரத்தை நான் பாட்டிகிட்டே மூச்சே விடலைப்பா.. கட்டின மனைவி கிட்டேயும் பெத்த மகன் கிட்டேயும் சொல்லாத ரகசியத்தை என் கிட்டே நீங்க சொன்னீங்க.

"நல்லவன், வல்லவன் என்ன வித்தியாசம்?"
"பொண்ணுக்கு லவ் லெட்டர் தர்றவன் நல்லவன்.. அவளின் அம்மாவுக்கே லவ் லெட்டர் தர்றவன் வல்லவன்!"
-எம்.அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

நானும் உங்க கிட்டே ஒரு ரகசியத்தைச் சொல்லப்போறேன். மூணு வருஷமா ஒரு தலையா உங்க மகனை நான் நேசிச்சுட்டே இருக்கேன்.

அவரோட பேரு, ஊரு, பூர்வாசிரமம் எதுவும் தெரியாமலேயே அவரோட மனித நேயத்தைப் பார்த்துட்டு நான் மனசைப்பறி கொடுத்துட்டேன் அப்பா!

சத்தியமா நான் சொல்றது உண்மைப்பா.. என்றவள்...

முதன் முதலாக நித்யனின் காரில் மோதி விழுந்து அடிபட்டதிலிருந்து சகலத்தையும் மெல்லிய குரலில் கூறி முடித்தாள்.

நல்லதா போச்சு! இன்னாருக்கு இன்னாரென்று எழுதி வைத் தானே.. தேவன் அன்னுன்னு கவிஞர் எழுதி வச்சது சரியாத்தானே இருக்கு? நீ சொன்னதைக்கேட்டதும் எனக்கு மனசு நிறைஞ்சு போச்சும்மா..

சவுபாக்கியவதியா அமோகமா இரும்மா.. பார்வதிக்கும், குழந்தைகளுக்கும் உன்னை ரொம்பவே பிடிச்சு போச்சு.. அதுல எந்தப் பிரச்சனையும் இல்ல... ஆனா முக்கியமா நீ நித்யனோட மனசுல இடம் பிடிக்கனும். துரதிர்ஷ்டவசமா அந்த கவி அவனோட மனசுல விஸ்வரூபமெடுத்து வியாபிச்சிருக்கா...

ஒரு பொண்ணுக்கு கணவன் தானே சகலமும்... நித்யனோ கவி கவின்னு துதி பாடிட்டிருக்கான். கவியைப்பத்தி நாம்ப அவன் கிட்டே சொல்லவும் கூடாது. அதே சமயத்துல அவளை அடியோட மறந்து உன் கூட சந்தோஷமா வாழத்தொடங்கனும்.

இதெல்லாம் எப்படி நடக்கும்? எப்போ நடக்கும்? எப்போ எனக்கும், உனக்கும் நிம்மதி கிடைக்கும்?னு தெரியலையே? எனக்கு நம்பிக்கை இருக்கும்மா... காணக்கிடைக்காத பொக்கிஷம் நீ! உன்னோட அருமையை நிச்சயமா நித்யன் உணரத்தான் போறான்.

அவர் உணர்ந்தாலும் சரி... உணராம போனாலும் சரி! இப்படிப்பட்ட மென்மையான உத்தமமான மனிதர் அதிலும் மனித நேயம் கொண்ட மனிதர் கிடைக்க நான் ரொம்பவே கொடுத்து வச்சிருக்கனும். சரிப்பா நேரமாச்சு.. குழந்தைக்கு நேரா நேரத்துக்கு ஸ்ரப் தரனும். நா வரட்டுமாப்பா? விழிகளில் துளிர்த்த கண்ணீரைத் துடைத்தபடி நடந்தவளை பிரமிப்புடன் ஏறிட்டார் சந்தானம்.

கடவுளே! ஒரு நல்ல வழியைக்காட்டுங்க.. குல தெய்வமான கழுகுமலை முருகனின் படத்தைப் பார்த்து மானசீகமாய் வேண்டினார்.

படத்தில் குட்டப்பட்டிருந்த மாலை சுழன்று தொப்பென்று விழுந்தது.

சுபயோக சுபதினத்தில் குல தெய்வம் கழுகாச்சல மூர்த்தியின் பிரமாண்ட படத்திற்கு எதிரே நின்றபடி அஞ்சலியின் கழுத்தில்

மாங்கல நாண் சூட்டினான் நித்யன்.

எளிய முறையில் வீட்டிலேயே திருமணத்தை நடத்தி விட்டிருந்தார் சந்தானம்.

கடந்த இரண்டே வாரங்களில் குழந்தைகள் இரண்டும் அஞ்சலியிடம் அட்டையாய் ஒட்டிக்கொண்டு விட்டனர். மணப்பெண் கோலத்திலிருந்த அஞ்சலி.. எளிய அலங்காரத்திலும் தேவதையாய் ஜொலித்தாள்.

தப்பித்தவறிக்கூட அவன் நித்யனின் பக்கம் திரும்பவே இல்லை.

குழந்தை ஆதியை கையிலும் சிறுமி அஞ்சலை மடியிலும் அமர வைத்துக் கொண்டாள்.

அம்மாடி அஞ்சலி! இன்னிக்கு நீ மணப்பொண்ணு. பட்டுப்புடவை கட்டியிருக்கே. கசங்கிடப்போகுது. குழந்தைகளை இன்னிக்கு இவங்க பார்த்துப்பாங்க. இறக்கி விடேன். வேலைக்காரர்களைக் காண்பித்து பேசிய பார்வதியை மெல்ல ஏறிட்டாள் அஞ்சலி.

இருக்கட்டும் அம்மா! புடவை கசங்கினா.. கசங்கிட்டுப்போகுது. குழந்தைகளை விட எனக்கு எதுவும் பெரிசில்லைம்மா.. இன்னிக்கு நான் மணப்பொண்ணு தான்.. ஆனா இப்படி நான் மணப்பொண்ணா ஆனதே குழந்தைகளுக்காக தானே?

புன்னகை மாறாமல் பதிலளித்து விட்டு ஆதியின் பட்டுக்கன்னத்தில் இதமாய் முத்தமிட்டாள்.

நித்யன் விழிகள் விரிய ஆச்சர்யமாய் இவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

முதல் மனைவி கவிதா சதாசர்வ அலங்காரப்பூஷிதையாய் வலம் வந்தாள்.

பட்டும் படாடோபமுமாய் வளைய வந்தோடு.. அந்த ஒப்பனையுடன் எல்லா விசேஷங்களுக்கும், விழாக்களுக்கும் சென்று வந்தாள்.

விழாக்கள் இல்லாத நாட்களில் அவளுக்கு வீட்டில் இருக்க இருப்பே கொள்ளாது. டிப்டாப்பாக உடை அணிந்து கொண்டு ஷாப்பிங் சென்று விடுவாள்.

சதாசர்வ காலமும் மடிப்பு கலையாத விலை உயர்ந்த உடைகளை அணிந்திருக்கும் போது.. குழந்தைகள் பாசமாய் நெருங்கி வந்தாலே.. முகத்தைச் சுளித்துக்கொண்டு விலகி நின்று கொள்வாள்.

வேலைக்காரர்களை சத்தம் போட்டு அழைத்துஅவர்களை கடுமையாகத்திட்டி குழந்தைகளை கவனித்துக்கொள்ள சொல்லி விட்டு, சுதந்திரமாக உலாவி வரச்சென்றுவிடுவாள்.

நித்யனுக்கு நினைக்க நினைக்க ஆச்சரியமாக இருந்தது. குழந்தைகளை பத்துமாதம் சுமந்து பெற்றெடுத்த கவிதா... ஒரு நாள் கூட பாசமாய் நேசமாய் அரவணைப்பாய் குழந்தைகளை வாரியணைத்து அமர வைத்ததில்லையே? உள்ளார்ந்த பரிவுடனும் பாசத்துடனும் கவனித்துக் கொள்கிறாளே அஞ்சலி? அதனால் தான் குழந்தைகள் வெகு சீக்கிரமாய் இவளிடம் ஒட்டிக்கொண்டு விட்டார்களோ?

அப்பாவின் கணிப்பு என்றுமே தவறியது இல்லை. அவர் தானே இவளைத்தேடிக் கண்டுபிடித்து தேர்ந்தெடுத்து இங்கு வரவழைத்திருக்கிறார்.

அப்பாவின் பேச்சை மீறாமல்.. இவளுக்கு தாலிகட்டி விட்டேனே? இன்னமும் எதற்கு அவளது முகம் வாடிப்போய் கிடக்கிறது?

இவள் மனதில் ஏதோவொரு குறை இருக்கிறது? அது என்னவாக இருக்கும்? அதைத்தெரிந்து கொண்டு அந்தக் குறையையும் போக்குவது என் கடமையாயிற்றே?

நான்கு நாட்கள் கழித்து.. கவியின் பிறந்த நாள் வருகிறதே?

அவளது ஞாபகார்த்தமாக நெடுங்குண்டத்தில் மேட்டுப்பகுதியில் இருக்கும் வனதுர்க்கை ஆலயத்தில் அன்னதானம் செய்வதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

அந்த ஆலயத்திலிருந்து சரிவை நோக்கி அவள் இறங்கி வரும் தருணத்தில் தானே.. நான் அவளை முதல் முதலாக சந்தித்தேன்? கடவுளே! கவியின் ஆத்மா சாந்தி அடைய வேண்டுமே?

அங்கே சுற்றி இங்கே சுற்றி மீண்டும் அவனது நினைவு கவிதாவிடமே போய் நின்றது.

14

முதலிரவு!

குழந்தைகள் இருவரும் அயர்ந்து தூங்கியதும் பதினொரு மணிக்கு மேல் தான் அஞ்சலி அந்த அறைக்குள் புகுந்தாள்.

பால் சொம்பை மோடாவில் வைத்து விட்டு அவனைத்தயக்கமாக நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

புரியுது அஞ்சலி! அம்மாவோட திருப்திக்காக தானே நீ இந்த நேரத்துல இங்க வந்திருக்கே? அம்மா உடம்புக்கு முடியாதவங்க.. அவங்களுக்கு நம்ம அக்ரிமெண்ட் விவகாரம் எல்லாம் தெரியாது. கடைசிவரை தெரியவும் கூடாது. மகனுக்கு மறுகல்யாணம் பண்ணி வச்சுட்டோம்னு இன்னிக்கு அவங்க முகத்துல அலாதி திருப்தி தெரிஞ்சது.. அவங்க நிம்மதி என்னிக்கும் கெடாம நாம நடந்துக்க வேண்டியது தான்...

குழந்தைங்க ரொம்ப சீக்கிரமா உன்கிட்டே குளோஸ் ஆயிட்டாங்க.. உன் வருகையாலே எல்லோருக்குமே இந்த வீட்டுல நிம்மதிதான்.. தேங்க் யூ சோ மச் அஞ்சலி! சரியான தருணத்துல உன்னை இங்கே வரவழைச்சாரே அப்பா? அவருக்கும் நான் தேங்க் பண்ணனும்..

பெரிய சிக்கல்லே இருந்து எங்களை மீட்டிருக்காரு அப்பா! நானும் அவருக்கு தேங்க் பண்ணனும்.. இந்த நன்றியை நான் காலத்துக்கும் மறக்கவே மாட்டேன்.

அப்பாவுக்கு உன்னை ரொம்பவே பிடிச்சுப்போச்சு. மகள் மாதிரி பாசங்காட்டறாரே? ஆமா.. நீ வந்த அன்னிக்கு நைட்டுல உன்னை அவரோட அறைக்கு வரவழைச்சு ரொம்ப நேரமா பேசிட்டிருந்தாரே? அவரு அப்படி என்ன தான் சொன்னாரு?

அ.. அது வந்து.. வந்து நான் உருவாக்கின புராஜெக்ட் நிறைய லாபத்தை அள்ளித்தந்துச்சாம்.. அதுக்கு ஏற்கனவே ஆபீஸ்லே கூப்பிட்டு பாராட்டினாரு.. அதைப்பத்தி தான் ஏதேதோ பேசிட்டிருந்

தாரு.. புதுப்புது புராஜெக்ட் பத்தி பேசிட்டிருந்தால் நேரம் போனதே தெரியலை..

எப்படியோ திணறி வாய்க்கு வந்த பொய்யை அவிழ்த்து விட்டு.. சமாளித்து விட்டாள் அஞ்சலி.

அப்பாவோட முகம் சமீபகாலமா வாட்டமாவே இருக்கு அவரு உன்கிட்டே வெளிப்படையா பேசறாரே? இதைப்பத்தி ஏதாச்சும் உன்கிட்ட சொன்னாரா அஞ்சலி?

சொல்லலையே...? என்கிட்டே எதுவும் சொல்லலைங்க மனம் நிந்து மீண்டும் அவனிடம் பொய் சொல்லவேண்டியதிருக்கிறதே? என்று உள்ளூர குற்ற உணர்வு அவளைக்குடைந்தது.

இன்னும் நாலுநாள்லே கவியோட பிறந்த நாள், மலைக்கோவில்லே அன்னதானத்துக்கு ஏற்பாடு செய்யப்போறேன். நீயும் வா அஞ்சலி! அம்மா கூட குழந்தைகளை வெளியில அழைச்சுகிட்டு போய் சுத்திக்காட்டிட்டு வாப்பான்னு சொல்லிட்டே இருந்தாங்க.. அதனால நாம்ப குழந்தைகளையும் சேர்ந்தே அழைச்சுப்போலாம்.

சரிங்க. உங்க இஷ்டப்படியே போய் வரலாம். இந்தப்பாலை குடிச்சுடுங்க.. என்றபடி சொம்பை நீட்டியவள்.. மெல்லிய போர்வையை எடுத்து தரையில் விரிக்கலானாள்.

அஞ்சலி! என்ன பண்றே நீ? தரையில் படுக்கப்போறியா?

இந்த எஸ்டேட் குளிருலே தரை ரொம்ப சில்லுன்னு இருக்கும். உடம்பு விறைச்சுப்போயிடும். பேசாம கட்டில்லேயேபடும்மா.. நாம்ப ரெண்டு பேரும் படிச்சவங்க.. அக்ரிமெண்டை மதிச்சு கட்டுப்பாடா நடந்துக்கக்கூடிய பக்குவம் நமக்கு இருக்கு. பயப்படாம கட்டில்லே படுத்துக்கோ.

"நீயில்லாமல் கஷ்டப்படுகிறேன்னு ஏண்டா உன் மனைவியிடம் பொய் சொன்னே?"

"நான் சந்தோஷமா இருக்கிறேன்னு தெரிந்தால் உடனே கிளம்பி இங்கு வந்திடுவாள்டா!"

-எம்.அசோக்ராஜா, அரவக்குறிச்சிப்பட்டி.

தேங்க்ஸ் என்று விட்டு கட்டிலின் ஓரமாய் முதுகு காட்டி இவள் படுத்துக் கொள்ள அந்தப்பக்கமாய் முதுகுகாட்டி அவன் படுத்துக் கொண்டான்.

இத்தனை நல்லவனாய் நடந்து கொள்கிறானே? இவனிடம் போய் பொய் சொல்கிறோம்? உண்மையை எத்தனை நாட்களுக்குப் பூட்டி வைக்க முடியும்? என்று நினைத்து பச்சாதாபத்தில் அஞ்சலியின் மனம் பாகாய் கரைந்தது.

மூன்று நாட்கள் கடந்தன. மறுநாள் இறந்து போன கவிக்கு பிறந்த நாள் என்று இறக்கை கட்டிக் கொள்ளாத குறையாக அந்த மலைக் கோவிலுக்கு இருமுறை சென்று வந்தான் நித்யன்.

ஜீப்பில் அரிசி பருப்பு முதலிய பலசரக்கு சாமான்களை தனது மேற்பார்வையில் ஏற்றி.. அங்கு கொண்டு சேர்த்து விட்டான். அர்ச்சகரையும் கோவில் நிர்வாகிகளையும் நேரில் சென்று பார்த்து பேசிவிட்டு வந்தான்.

அந்தக்கேடு கெட்ட பெண்ணிற்காக இவன் இத்தனை தடபுடல் செய்கிறானே? என்று நினைத்த சந்தானத்திற்கு பற்றிக் கொண்டு வந்தது

கோபம் ஒரு பக்கமும் சோகம் ஒரு பக்கமும் அவரை ஆட்டிப்படைத்தன.

செல்லை ஸ்விட்ச் ஆப் செய்து விட்டு கால்போன போக்கில் எஸ்டேட் சரிவில்இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்து விட்டார்.

வெகு நேரம் ஆகியும் அவர் வீடுதிரும்பாததை எண்ணி பார்வதி பதறிப்போய் நித்யனிடம் புலம்ப அவனுக்கும் பதற்றம் தொற்றிக் கொண்டது.

அஞ்சலிக்குள் இனம் புரியாத கவலை முற்றுகையிட்டது-குழந்தை ஆதியை தூக்கிய வண்ணம்.. வழிமேல் விழி வைத்து காத்திருந்தாள்.

இன்னிக்கு மதியம் அப்பாவை கவனிச்சேன். முகம் ரொம்ப வாட்டமா இருந்துச்சு.. அப்பா மனசுல ஏதோ இருக்கு. அது என்னன்னு தெரியமாட்டேங்குதே? உன்கிட்டே ஏதாச்சும் சொல்லிட்டுப்போ

னாரா அஞ்சலி?

அவளருகே வந்துகேட்டான் நித்யன்.

சந்தானத்தின் முகம் ஏன் வாட்டமா இருந்தது என்ற காரணத்தை அஞ்சலி அறிவாள்.

அதை வெளிப்படையாய் நித்யனிடம் எப்படி சொல்ல முடியும்?

நெஞ்சம் கனக்க, இல்லைங்க, அப்பா எதுவுமே சொல்லலை? என்று அவள் கூறியதும் புருவங்கள் நெரிய நித்யன் யோசனையுடன் அப்பாவின் அறைக்குள் புகுந்தான்.

கதவைச் சாற்றிக் கொண்டு அறைக்குள் புகுந்த நித்யன் அரைமணிநேரம் கழித்து தான் வெளியில் வந்தான்.

அம்மா! அப்பா எப்படியும் கொஞ்ச நேரத்துல வந்துடுவாரு நீங்க கவலைப்படாதீங்க.. என்று கூறிவிட்டு மாடிக்கு விரைந்தான்.

பார்வதியும் அஞ்சலியும் ஒருவர் முகத்தை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

அவன் கூறியது போல் அடுத்த முக்கால் மணிநேரத்தில் சந்தானம் வீடு திரும்பிவிட்டார்.

என்னங்க அப்பா வந்துட்டாரு. ரிலாக்ஸ்டா ரொம்ப தூரம் வாக்கிங் போயிட்டு வந்தாராம்.. என்று அஞ்சலி மூச்சிரைக்க ஓடி வந்து அவனிடம் கூறினாள்.

அதான் நான் சொன்னேன் இல்ல? நீங்க தான் அனாவசியத்துக்கு பயந்துட்டீங்க.. என்று ஏதோ ஆங்கில நாவலொன்றை புரட்டிய படி நிமிர்ந்து பார்க்காமல் பதிலளித்தான்.

அஞ்சலி திகைத்துப்போய் அவனைப் பார்த்து விட்டு யோசனையுடன் இறங்கிச்சென்று விட்டாள்.

மறுநாள் காலையில் அப்பாவின் அறைக்குள் புகுந்த நித்யன், அப்பா! வனதுர்க்கை கோவிலுக்கு நீங்களும் வாங்கப்பா.. என்று பணிவாய் அழைத்தான்.

சந்தானத்திற்கு எரிச்சல் மண்டிக்கொண்டு வந்தது.

கவியோட பிறந்த நாளு அன்னதானம் பண்றே.. தாராளமா பண்ணு! புண்ணியம் தான்.. எனக்கு பைல்லை பார்க்க வேண்டிய

''என்னப்பா சேகர், போலீஸ் வேலையில் சேர்ந்து அஞ்சு வருஷமாச்சே...! வாழ்க்கையில் மாற்றம் உண்டா?''
''பெரிய மாற்றம் ஒண்ணுமில்ல... 'மாமூல்' வாழ்க்கை தான் ஓடுது!''
-ஆர்.இ.மணிமாறன், இடையன் குடி.

வேலை இருக்கு. நான் வரலை.. என்னை நீ கம்பெல் பண்ணாதேப்பா என்றபடி முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டார்.

அஞ்சலியை முதன் முதலா கோவிலுக்கு அழைச்சுட்டுப்போறேனே? நீங்களும் வாங்கப்பா... என்னப்பா அப்படிப்பார்க்கிறீங்க? அக்ரிமெண்ட் சமாசாரத்தை மறந்துட்டுப் பேசறானேன்னு பார்க்கிறீங்களா?''

திகைப்புடன் தலையாட்டினார் சந்தானம்.

செத்துப்போன கவி என் கனவுல தேத்து வந்தாப்பா.. அஞ்சலி ரூபத்துல நான் தான் நடமாடிட்டிருக்கேன். நீங்க உண்மையாவே அஞ்சலியை மனைவியா ஏத்துக்கணும்னு சொன்னாப்பா அப்போ தான் அவ ஆத்மா சாந்தி அடையுமாம்.

என்னது இது? என்ற ரீதியில் அலங்க மலங்க விழித்தார் சந்தானம்.

அஞ்சலி, இனி உங்களோட நிரந்தர மருமகள் தான் அப்பா! என் குழந்தைகளுக்கு தாயா எனக்கு மனைவியா அவளும், நானும் உங்க ஆசிர்வாதத்தோட வாழ்வாங்கு வாழணும்பா..

நித்யன் பேசியதைக் கேட்டதும்.. அதுவரை கனன்ற மனதில்.. ஜில்லென்ற அபிஷேகப்பாலை வார்த்தாற்போலிருந்தது.

நி.. நிஜமாவா சொல்றே? ரொ.. ரொம்ப சந்தோஷமா இருக்கு நித்யா.: முதல்லே அஞ்சலியைக் கூப்பிடு அவகிட்ட உனக்கு வந்த கனவைப்பத்தி சொல்லணும்.

உற்சாக மிகுதியில் சட்டென்று எழுந்து நின்று மகனின் புஜத்தை செல்லமாகத் தட்டிக்கொடுத்தார்.

அஞ்சலி! வா வா! அப்பா ரூமுக்குப்போகலாம்.. குழந்தை ஆதியை

தோளில் போட்டு தட்டிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தவளை.. உரிமையாய் கையைப் பற்றி கிட்டத்தட்ட இழுத்துக்கொண்டு போனான் நித்யன்.

அம்மாடி அஞ்சலி! என் வேண்டுதல் வீண் போகலைம்மா.. டேய் நித்யா! நீயே அந்தக்கனவைப்பத்தி சொல்லேன். சந்தானம் குஷியாய் உத்தரவிட்டார்.

நித்யன் அதைச் சொல்லி முடித்ததும் சந்தானமும், அஞ்சலியும் அர்த்தபாவனையில் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர்.

சரிம்மா.. நித்யன் கூப்பிடறான் இல்ல? கிளம்பு! நானும் வரேன்.. கோவிலுக்கு போகலாம்.

மலைக்கோவிலில் வனதுர்க்கையை கண்ணீர் மல்க உள்ளம் உருக தரிசித்து விட்டு முன் மண்டபத்திற்கு வந்தனர்.

பிரகாரத்தில் நடந்து கொண்டிருந்த அன்னதானத்தை மேற்பார்வை இட நித்யன் பரபரப்பாய் சென்றதும்.. அஞ்சலியும் சந்தானமும் திகைப்புடன் பார்த்துக் கொண்டனர்.

என்னப்பா இது?

அதான் எனக்கும் ஆச்சரியமா இருக்கு. கடவுள் புண்ணியத்துல அவன் மனசுல ஒரு மாற்றம் வந்ததே? இது ரொம்பப் பெரிய விஷயம்.

நடக்கிறதெல்லாம் நன்மைக்கே.. இதுக்கு மேல எந்த ரியாக்ஷனும் காட்டாம கமுக்கமா இருந்துட வேண்டியது தான்.

எனக்கு என்னமோ இந்த அம்மன் தான்.. கனவுல கவி ரூபத்துல வந்து பேசியிருப்பாளோ?ன்னு தோணுது. சரிம்மா! நான் முன்னாடி போறேன். நீ நிதானமா நித்யனோட வாம்மா.. என்ற படி படிக்கட்டுகளில் இறங்கிச் சென்று விட்டார்.

மீண்டும் உள்ளே சென்று அம்பாளை உள்ளம் உருக வெகுநேரம் நின்று தரிசித்து விட்டு வெளிப்பட்டாள் அஞ்சலி.

அஞ்சலி! போலாமா? என்ன? என்னவோ போல் இருக்கியே?

அருகில் வந்து கேட்டான் நித்யன்.

குழந்தைகளை வீட்டுல விட்டுட்டு வந்தது.. எப்படியோ இருக்கு.

அம்மாதான் நீ மட்டும் போய் போயிட்டு வான்னு சொல்லிட்டாங்க.. அதான்..

இப்போ என்ன? நாளைக்கு கூட்டிட்டு வந்துடலாம். சரியா?

உம் தலையாட்டியவள் ஒரு படி விட்டு, ஒரு படியில் தவறுதலாய் காலை வைத்து விட்டாள்.

இடறி தடாலென்று விழப்போனவளை..

சட்டென்று அரவணைப்பாய் பிடித்து நிறுத்தினான்.

"பார்த்து அஞ்சலி! ஜாக்கிரதை... நீ தான் நம்ம குடும்பத்துக்கே ஆதாரம்.

அப்பா சொன்ன மாதிரி.. அற்புதமான பெண் நீ! உன்னை எக்காரணம் கொண்டும் நான் இழக்கவே மாட்டேன்.. ஏன்னா.. ஐ லவ் யூ ஸோ மச் டார்லிங்!"

சந்தோஷத்தில் அவளது இதயம் சுப்பென்று துடிக்க மறந்து.. பின் இயங்கியது..

அவளது பூ முகம் சட்டென்று மலர்ந்தது.. கன்னங்கள் வெட்கத்தில் குழைய.. சங்கோஜமாய் அவனது பிடியிலிருந்து விலக முயன்றாள்.

அவனது பிடி இறுகியது.

கண்மணி சந்தா
கண்மணி
உங்கள் இல்லம் தேடி வர.
1 ஆண்டு சந்தா : ரூ 600
6 மாத சந்தா : ரூ 300
சந்தா அனுப்ப
வேண்டிய முகவரி:
நிர்வாகி
தேவியின் கண்மணி,
246, அண்ணாசாலை,
சென்னை - 600 006

உன் மனசுல என்ன இருக்கு?ன்னு சொல்லவே இல்லையே?

அப்பாகிட்டே அன்னிக்கே சொல்லிட்டேனே? இப்பேர்ப்பட்டவருக்கு மனைவியாகிறதுக்கு குடுத்து வச்சிருக்கணும்னு..நான் வெளிப்படையாவே சொல்லிடறேன்.. ஐ லவ் யூ!"

களுக்கென்று சிரித்துவிட்டு மெட்டி ஒலி சப்திக்க மான் போல் துள்ளி படிக்கட்டுகளில் இறங்கி

ஓடினாள்.

நான் சொன்னது பொய் அஞ்சலி! கவி, என் கனவுலே வரவே இல்லை.. நேத்து அப்பாவோட அறையில.. அவரோட டைரியை எடுத்துப்புரட்டிப் பார்த்தேன். சகலத்தையும் தெரிஞ்சு அரண்டு போயிட்டேன், ஆடிப்போயிட்டேன். கவி ஒரு பாவின்னு புரிஞ்சு கிட்டேன் அவளை காதலிச்சதை கல்யாணம் செய்து கிட்டதை கடந்த காலத்தை முழுசா அவ நெனைப்புக்கு நேத்தே நெருப்பு வச்சுட்டேன்.. அப்பாவும் நீயும் எனக்கு அந்த விஷயம் தெரியலே கூடாதுன்னு உறுதியா இருக்கீங்க.. நீங்க அந்த நெனப்போட திருப்தியா இருங்க.. மனசார சொல்றேன்.. இனி நீ தான் எனக்கு சகலமும்.. அதிலும் நீ ஏற்கனவே ஒரு தலையா மானசீகமா என்னை காதலிச்சேங்கிற விபரமும் தெரிஞ்சு போச்சு. எனக்கு கிடைச்ச சொர்க்கம் நீ! தனக்குள் பேசியபடி இறங்கி நடந்தவன்.. காரில் ஏறி அமர்ந்திருந்த அஞ்சலியை உரிமையுடன் இழுத்து அணைத்து நெற்றியில் இதமாய் இதழ் பதித்தான்.

முற்றும்

பட்டுசேலை பரிசு பெற்றவர்கள்

மார்ச் 20-3-2013

பதில் : ஆப்பிள்

1. ஜே.ஆர்.திலகா, கன்னியாகுமரி - 629 203.
2. ஆர்.ஜே. கலியாணி, நெல்லை - 627 657.
3. எஸ்.ஹரிசுஸ்வரன், தூத்துக்குடி - 628 002.

This document was created with Win2PDF available at http://www.win2pdf.com.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.
This page will not be added after purchasing Win2PDF.